

**LECȚIUNILE
ȘCOLII DE SABAT**

Semestrul I, 2024

„FAPTELE APOSTOLILOR”

Editate de Conferința Generală a
Societății Misionare Internaționale a
Advențiștilor de Ziua a Șaptea, Mișcarea de Reformațiune

625 West Avenue
Cedartown, GA 30125 USA

Telefon (+1) 770-748 0077
Fax (+1) 770-748 0095
E-mail: imssdarmgc@yahoo.com
Internet: sda1844.org

Autor semestrul I, 2024: Ruben Martinez Belmontes

Notă: Toate notele folosite din scrierile E. G. White fac referință la paginația standardizată din limba engleză.

Traducere, editare și tehnoredactare:

Departamentul de Publicații al Conferinței Generale și Departamentul Editorial al Câmpului Misionar Român pentru versiunea în limba română. Versiunea Bibliei folosită este Dumitru Cornilescu revizuită ortografic.

Cuprins

.Introducere.....	5
.Chemarea.....	7
.Alegerea unui Înlocuitor.....	12
.Fapte ale Duhului Sfânt.....	15
.Duhul Sfânt a lucrat în Petru.....	20
.Transformat de Hristos.....	24
.Nu întristați Duhul Sfânt.....	29
.Numirea celor șapte diaconi.....	34
.Persecuție Aprigă.....	38
.Raportul Misionar din Etiopia.....	43
.De la Persecutor la Ucenic.....	45
.Nimic nu este o coincidență.....	50
.Împrăștiați de dragul Evangheliei.....	55
.Îngeri slujitori.....	60
.Un tânăr puternic.....	64
.Predicarea printre neamuri.....	69
.Primele Reuniuni ale Delegaților.....	73
.Tânărul Timotei.....	78
.Tesalonic, Berea și Atena.....	83
.Raport Misionar din Țările Europene.....	88
.Corint.....	90
.Efes.....	94
.Ierusalim.....	99
.Complotul.....	103
.Procesul de la Cezareea.....	107
.Apelul lui Pavel către Cezar.....	112
„Știu Că Crezi!”.....	116
.Naufragiul.....	119
.Roma.....	124
.Raportul Misionar al Școlii Misionare Virtuale.....	131
.Devoțional.....	134
.Apusul soarelui în România - 2024.....	195

INTRODUCERE

Prin harul lui Dumnezeu, pentru următoarea jumătate de an cartea biblică a Faptelor Apostolilor va fi subiectul de studiu al Școlii de Sabat din întreaga lume. Această carte are o mare importanță, deoarece este singura carte istorică a Noului Testament. Este sursa principală de informații despre Biserica creștină timpurie și conține o prezentare precisă a planului de mântuire și a misiunii Bisericii.

„Biserica este instrumentul ales de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Ea a fost organizată pentru slujire, iar misiunea ei este aceea de a duce lumii Evanghelia. De la început, planul lui Dumnezeu a fost acela ca, prin biserica Sa, să descopere lumii plinătatea și desăvârșirea Lui. Membrii bisericii, aceia pe care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, au datoriat să facă cunoscut mărirea Sa.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 9.

Autorul acestei cărți a fost Luca, un creștin grec și tovarăș credincios al Apostolului Pavel, care a scris istoria în jurul anului 61 d.Hr., în timp ce apostolul era înțemnițat la Roma.

„Întreaga carte a Faptelor Apostolilor ar trebui să fie studiată cu atenție. Este plină de învățături prețioase; consemnează experiențe din lucrarea Evanghelistică, de care avem nevoie în lucrarea noastră de astăzi. Aceasta este o istorie minunată; se ocupă de cea mai înaltă educație, pe care elevii din școlile noastre trebuie să o primească.” – *Letter 100*, 1909.

„Luca, scriitorul cărții Faptele Apostolilor, și Teofil, căruia i se adresează, au colaborat plăcut. De la Luca, Teofil primise multă învățătură și multă lumină. Luca fusese învățătorul lui Teofil și încă simțea responsabilitatea de a-l îndruma și instrui, de a-l susține și proteja în lucrarea sa.

„În acel moment era obișnuit ca un scriitor să trimită manuscrisul cuiva pentru examinare și critică. Luca l-a ales pe Teofil, ca om în care avea încredere, pentru a îndeplini această lucrare importantă. El îndreaptă mai întâi atenția lui Teofil asupra relatării vieții lui Hristos, așa cum este dată în Epistola lui Luca, care fusese adresată de același scriitor lui Teofil. [Fapte 1:1-5 citat.] ... Învățăturile lui Hristos trebuiau păstrate în manuscrise și cărți.” – *Man. 40*, 1903.

„Hristos a hotărât ca atunci când se va înălța de pe acest pământ, va da un dar celor care au crezut în El și celor care ar trebui să creadă în El. Ce dar suficient de bogat putea să dea El pentru a întări și onora înălțarea Sa la tronul de mijlocitor? Trebuie să fie demn de măreția și regalitatea Lui. El a hotărât să-L dea pe reprezentantul Său, a treia persoană a Dumnezeirii. Acest dar nu poate fi depășit. El va da toate darurile într-unul singur și, prin urmare, Duhul divin, acea putere convertitoare, iluminatoare și sfințitoare, va fi darul Său...” –*Seventh-day Adventist Bible Commentary, vol. 6, p. 1052.*

De asemenea, poporului lui Dumnezeu la sfârșitul timpului i se promite Ploaia Târzie, care îi va permite să-și îndeplinească misiunea și să reflecte slava lui Dumnezeu în lume.

„Cereți de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară! Domnul scoate fulgerele și vă trimite o ploaie îmbelșugată pentru toată verdeța de pe câmp.” Zaharia 10:1.

„După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa visuri și tinerii voștri vor avea vedenii. Chiar și peste robi și peste roabe voi turna Duhul Meu în zilele acelea.” Ioel 2:28,29.

Revărsarea Duhului în zilele apostolilor a fost „ploaia de odinioară”; și rezultatul a fost glorios. Dar 'Ploaia Târzie' va fi și mai abundentă.” –*Ye Shall Receive Power, p. 301.*

„Înainte de revărsarea finală a judecăților lui Dumnezeu peste pământ, în mijlocul poporului lui Dumnezeu va avea loc o așa reînviore a evlaviei de la început, cum nu s-a mai văzut din timpurile apostolice. Duhul și puterea lui Dumnezeu vor fi revărsate peste copiii Săi.” –*Tragedia veacurilor, p. 464.*

Dumnezeu să binecuvânteze studiul Faptelor Apostolilor și să dea o renaștere a adevăratei evlavii poporului Său. Cea mai urgentă nevoie a lor, sub îndrumarea Duhului Sfânt, este să îndeplinească condițiile în care Domnul va putea să verse Ploaia Târzie din abundentă. Fie ca Evanghelia să fie predicată și poporul Său să fie pregătit pentru întoarcerea în curând a Domnului.

- Frații din Institutul Ministerial și de Cercetare
al Conferinței Generale

**Colecta specială a Școlii de Sabat va fi pentru
NORMAN COLLEGE, SUA**

Dumnezeu să binecuvânteze darul tău generos!

1

Sabatul din 6 Ianuarie 2024

CHEMAREA

„Atunci, Isus a șezut jos, a chemat pe cei doisprezece și le-a zis: „Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toți și slujitorul tuturor!” *Marcu 9:35.*

„Conducătorii iudei s-au considerat prea înțelepți pentru a avea nevoie de instruire, prea drepți pentru a avea nevoie de mântuire, prea onorați pentru a avea nevoie de onoarea care vine de la Hristos. Mântuitorul S-a întors de la ei spre a încredința altora privilegiile de care abuzaseră și lucrarea pe care o neglijaseră.” —*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 16.*

„Lucrurile slabe ale lumii”

1. Pe cine a chemat Isus pentru a-și continua lucrarea pe pământ? *Matei 10:1-4*

.....

„Cu ocazia binecuvântării celor doisprezece, s-a făcut primul pas pentru organizarea bisericii, care, după înălțarea lui Hristos, avea să ducă mai departe lucrarea Sa pe pământ. Despre această întărire a lor prin binecuvântare, raportul spune: “În urmă, Isus S-a suit pe munte; a chemat la El pe cine a vrut și ei au venit la El. A rânduit dintre ei doisprezece ca să-i aibă cu Sine și să-i trimită să propovăduiască”. *Marcu 3:13,14.*

„Ucenicii trebuia să meargă ca martori ai lui Hristos, spre a vesti lumii ceea ce au văzut și au auzit de la El.” —*Faptele Apostolilor, p. 18, 19.*

2. De ce a ales bărbați cu puțină educație? *1 Corinteni 1:25-29.*

.....

„Isus a ales pescari needucați, deoarece ei nu fuseseră școliți în tradițiile și obiceiurile greșite din vremea lor. Erau oameni cu daruri înnăscute și erau umili și gata să primească învățatură - oameni pe care El îi putea educa pentru lucrarea Sa. Pe căile obișnuite ale vieții, sunt mulți oameni care duc cu răbdare povara muncii lor zilnice, dar care nu-și dau seama că au anumite capacități care, dacă ar fi puse la lucru, i-ar ridica la același nivel cu oamenii cei mai onorați ai lumii. E nevoie de atingerea unei mâini iscusite pentru a trezi facultăți adormite. Isus a chemat oameni de felul acesta pentru a fi conlucrătorii Lui și le-a dat privilegiul de a fi împreună cu El. Oamenii mai mari ai lumii n-au avut niciodată un asemenea învățător.

La sfârșitul educației date de Mântuitorul, ucenicii nu mai erau neștiutori și incuți. Ei deveniseră asemenea Lui la minte și la caracter, iar oamenii și-au dat seama că fuseseră împreună cu Isus.”
–*Hristos Lumina Lumii*, p. 250.

„Timp de trei ani și jumătate, ucenicii au fost sub îndrumarea celui mai mare Învățător pe care L-a cunoscut lumea vreodată. Printr-o legătură personală și trăire laolaltă, Hristos i-a instruit pentru lucrarea Sa. Zi de zi, au umblat și au vorbit cu El, ascultând cuvintele Lui de îmbărbătare, rostite către cei trudiți și împovărați și văzând manifestarea puterii Lui asupra celor bolnavi și nenorociți. Câteodată, El îi învăța, stând între ei pe coasta muntelui; alteori, la marginea mării sau mergând pe cale. El le descoperea tainele Împărăției lui Dumnezeu.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 17.

Dărmarea zidului de despărțire

3. Cum le-a arătat Isus ucenicilor Săi că Evanghelia se va concentra în curând puternic asupra neamurilor? *Luca 7:1-10. Marcu 7:24-30.*

.....
.....

„Mântuitorul dorea foarte mult să dezvăluie ucenicilor Săi adevărul cu privire la surparea “zidului de despărțire de la mijloc” dintre Israel și celelalte națiuni - adevărul că “Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi”, cu iudeii, și “se împărtășesc de aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelia”. Efeseni 2:14;

3:6. Adevărul acesta a fost descoperit în parte atunci când El a răsplătit credința sutașului din Capernaum și, de asemenea, când El a predicat Evanghelia locuitorilor din Sihar. Mult mai lămurit a fost descoperit cu ocazia vizitei Sale în Fenicia, când a vindecat pe fiica femeii Canaanite. Experiențele acestea i-au ajutat pe ucenici să înțeleagă faptul că, printre aceia pe care mulți îi socoteau nedemni de mântuire, se găseau suflete care flămânzeau după lumina adevărului.

„În felul acesta, Hristos căuta să-i învețe pe ucenici adevărul că, în Împărăția lui Dumnezeu, nu există granițe, nici caste și nici aristocrație; că ei trebuie să meargă la toate neamurile, ducându-le solia iubirii unui Mântuitor.” - *Faptele Apostolilor*, P. 19,20.

4. Cum a plănuit Hristos să realizeze unitatea dintre cei doisprezece ucenici, care aveau mari diferențe de caracter? Ioan 17:21,23

.....

.....

„În acești primi ucenici era înfățișată o vădită diversitate. Ei aveau să fie învățătorii lumii și au reprezentat o foarte mare varietate de tipuri de caracter. Pentru a duce mai departe cu succes lucrarea la care fuseseră chemați, bărbații aceștia, deosebindu-se prin trăsăturile naturale ale caracterului, cum și prin obiceiurile vieții, aveau nevoie să ajungă la o unitate în simțire, gândire și faptă. Era ținta Domnului Hristos să înfăptuiască această unitate. În vederea acestui scop, El a căutat să-i aducă în unire cu El Însuși. Povara lucrării Lui pentru ei este exprimată în rugăciunea Sa către Tatăl Său.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 20.

Promisiuni prețioase

5. Cu ce cuvinte încurajatoare le-a spus ucenicilor Săi că se va întoarce? Ioan 14:1-3.

.....

.....

„El le-a spus, de asemenea, cuvinte de nădejde și curaj. “Să nu vi se tulbure inima”, a zis El, “aveți credință în Dumnezeu și aveți

credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi. Știți unde Mă duc, și știți și calea într-acolo”. (Ioan 14:1-4.) “Pentru voi am venit în lume; pentru voi am lucrat. Când voi pleca, Eu încă voi lucra cu toată râvna pentru voi. Am venit în lume pentru a Mă descoperi vouă, pentru ca să puteți crede. Eu merg la Tatăl Meu și la Tatăl vostru spre a conlucra cu El spre binele vostru.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 21.

6. Ce altă promisiune bogată le-a dat? Ioan 15:26,27; 14:16,17.

.....

.....

„Prin aceasta, Hristos nu dorea să spună că ucenicii aveau să facă fapte mult mai însemnate decât a făcut El, ci că lucrarea lor avea să fie de o întindere mai mare. El nu Se referea numai la săvârșirea de minuni, ci la tot ce avea să se întâmple sub lucrarea Duhului Sfânt.

“Când va veni Mângâietorul”, a zis El, “pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care porcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine. Și voi, de asemenea, veți mărturisi, pentru că ați fost cu Mine de la început.” Ioan 15:26,27.

„Cât de minunat s-au împlinit aceste cuvinte! După coborârea Duhului Sfânt, ucenicii au fost atât de plini de dragoste pentru El și pentru cei pentru care a murit, încât inimile au fost topite de cuvintele pe care le-au rostit și de rugăciunile pe care le-au oferit. Ei vorbeau în puterea Duhului Sfânt și, sub influența acestei puteri, mii au fost convertiți.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 22.

7. Care este însemnătatea cererii stăruitoare a lui Isus către Tatăl Său. „Nu mă rog numai pentru aceștia, ci și pentru cei care vor crede în mine prin cuvântul lor.”? Ioan 17:20,21

.....

.....

„Când va fi împlinită în totul rugăciunea Domnului Hristos, când învățătura Lui va fi adusă în viața de toate zilele a poporului lui

Dumnezeu, în rândurile noastre se va vedea unitate de acțiune. Frate va fi legat de frate, prin funiile de aur ale iubirii lui Hristos. Numai Spiritul lui Dumnezeu poate realiza unirea aceasta. Acela care S-a sfințit pe Sine îi poate sfinți și pe ucenicii Săi. Uniți cu El, ei vor fi uniți și unii cu alții în credința cea prea sfântă. Când noi năzuim după unirea aceasta, așa cum dorește Dumnezeu să năzuim, ea va veni în mijlocul nostru.” –8T, p. 243.

Pentru meditație

„Ca reprezentanți ai lui Hristos, apostolii aveau să aibă o influență puternică asupra lumii. Faptul că erau bărbați simpli nu avea să scadă influența lor, ci mai degrabă să le-o crească; căci mințile ascultătorilor lor avea să fie îndreptată de la ei la Mântuitorul care, deși nevăzut, încă lucra cu ei. Învățăturile cele minunate ale apostolilor, cuvintele lor de curaj și încredere aveau să-i asigure pe toți că ei nu lucrau în virtutea propriei lor puteri, ci în puterea lui Hristos. Umilindu-se pe ei, apostolii aveau să declare că Acela pe care iudeii L-au răstignit era Prințul vieții, Fiul viului Dumnezeu, și că în Numele Lui săvârșeau lucrările pe care le făceau.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 22.

ALEGEREA UNUI ÎNLOCUITOR

„Apoi au făcut următoarea rugăciune: „Doamne, Tu, care cunoști inimile tuturor oamenilor, arată-ne pe care din acești doi l-ai ales.” *Faptele Ap. 1:24.*

„Dumnezeu va învăța pe poporul Său să procedeze cu grijă și să facă înțeleaptă alegere în ceea ce privește oamenii, care să nu trădeze însărcinările sfinte. Dacă pe vremea lui Hristos credincioșii aveau nevoie să li se atragă atenția în ce privește alegerea de oameni pentru posturi de răspundere, noi care trăim în acest timp, cu siguranță avem nevoie de a proceda cu multă băgare de seamă. Noi trebuie să înfățișăm fiecare caz înaintea lui Dumnezeu, și, în rugăciune stăruitoare, să-L rugăm să aleagă pentru noi.” - 9T, 264.

1. Cui i s-a adresat cartea Faptele Apostolilor? Ce ni se spune despre Luca și Teofil? *Faptele Ap. 1:1,2. Luca 1:1-4.*

.....

.....

„Veți primi putere”

2. După ce Isus s-a înălțat la cer, ce au așteptat ucenicii în Ierusalim? *Faptele Ap. 1:4,5.*

.....

.....

„Hristos le-a spus ucenicilor Săi că ei trebuia să-și înceapă lucrarea la Ierusalim. Cetatea aceasta fusese scena uimitorului Său sacrificiu pentru neamul omenesc. Acolo, îmbrăcat în haina naturii umane, El a umblat și a vorbit cu oamenii și puțini au văzut cât de aproape se coborâse cerul de pământ. Acolo fusese El osândit și răstignit. În Ierusalim, erau mulți care, în taină, credeau că Isus din Nazaret este Mesia și care fuseseră amăgiți de preoți și conducători. Acestora trebuia să le fie vestită Evanghelia. Ei trebuia să fie chemați la pocăință. Adevărul minunat, că numai prin Hristos putea fi dobândită iertarea păcatelor, trebuia lămurit. Și, în timp ce întreg Ierusalimul era frământat de zguduitoarele evenimente din ultimele

săptămâni, predicarea ucenicilor avea să facă cea mai profundă impresie...

„Ascultători de porunca lui Hristos, ei au zăbovit în Ierusalim în așteptarea făgăduinței Tatălui — revărsarea Duhului Sfânt. Dar nu au așteptat în trândăveală... Mai sus și tot mai sus întindeau ei mâna credinței, cu argumentul cel mai puternic: ‘Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi’. Romani 8:34.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 31,35.

3. Încotro I-a instruit să meargă să evanghelizeze? Cum trebuiau să facă aceasta? *Faptele Ap. 1:8.*

.....

.....

„Lucrarea lui Filip în Samaria a fost caracterizată printr-un mare succes și, fiind încurajat în felul acesta, el a cerut ajutor la Ierusalim. Apostolii au înțeles acum mult mai pe deplin însemnătatea cuvintelor lui Hristos: “Îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului”. *Faptele Ap. 1:8.*” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, 107.

„Va veni în același fel”

4. Cum va fi întoarcerea lui Isus pe acest pământ? *Faptele Apostolilor 1:9-12.*

.....

.....

„Făgăduința celei de a doua veniri a lui Hristos trebuia să fie păstrată mereu proaspătă în mintea ucenicilor Săi. Același Isus, pe care ei Îl văzuseră înălțându-Se la cer, urma să vină iarăși spre a-i lua la Sine pe aceia care pe acest pământ s-au consacrat servirii Lui. Același glas care le-a spus: ‘Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului’, le va ura în curând bun venit înaintea feței Sale, în Împărăția cerească.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, 33.

„Altcineva să-i ia locul”

5. Ce propunere a făcut Petru colaboratorilor săi apostolii cu privire la locul liber al lui Iuda? Cum ar trebui să aibă grijă de

propriile responsabilități fiecare copil al lui Dumnezeu? *Faptele Ap. 1:16-20. Apocalipsa 3:11.*

.....

.....

„În primul capitol din Faptele, de asemenea, se dau îndrumări cu privire la alegerea de bărbați care să poarte răspundere în biserică. Apostazia lui Iuda lăsase un loc vacant în rândul apostolilor, și era necesar ca un altul să fie ales să ia locul acesta. Vorbind despre aceasta, Petru a zis: “Trebuie deci, ca, dintre cei care ne-au însoțit în toată vremea în care a trăit Domnul Isus între noi, cu începere de la botezul lui Ioan până în ziua când S-a înălțat El de la noi, să fie rânduit unul care să ne însoțească drept martor al învierii Lui.” - (9T, p. 263).

6. Cine a fost ales pentru a ocupa postul gol? *Faptele Ap. 1:23-25.*

.....

.....

„La conducere, trebuie să fie puși oameni care vor căpăta o experiență mai cuprinzătoare, nu în cele ale eului, ci în cele ale lui Dumnezeu, o cunoaștere mai cuprinzătoare a caracterului lui Hristos. Cu cât cunosc mai mult pe Hristos, cu atât mai credincios Îl reprezintă ei în fața lumii. Ei urmează să asculte de glasul Lui și să ia aminte la cerințele Lui.” - (9T, p. 265).

7. Ce spun Scripturile despre cel care a fost ales? *Faptele Ap. 1:26; 2:14*

.....

.....

„Nu am nicio încredere în tragerea la sorți. Avem în Biblie un clar „Așa zice Domnul” cu privire la toate îndatoririle bisericii...”

„Membrilor bisericii din __, aș dori să le spun: Citiți Biblia cu multă rugăciune. Nu încercați să-i umiliți pe alții, ci umiliți-vă voi înșivă înaintea lui Dumnezeu și tratați-vă cu amabilitate unii pe alții. A trage la sorți pentru alegerea slujbașilor bisericii nu face

parte din rânduiala lui Dumnezeu. Oamenii cu simț de răspundere să fie chemați să-i aleagă pe slujbașii bisericii.”- *Solii alese*, vol. 2, p. 328.

Pentru meditație

„Lucrarea lui Dumnezeu trebuie să devină din ce în ce mai sacră pentru poporul Său. În orice fel trebuie să mărim caracterul înălțat al adevărului. Cei care au fost puși ca păzitori ai lucrării lui Dumnezeu în instituțiile noastre trebuie să înalțe întotdeauna voia și calea lui Dumnezeu. Sănătatea lucrării în general depinde de credincioșia oamenilor desemnați să împlinescă voia lui Dumnezeu în biserici.” –*Testimony Treasures*, vol. 3, p. 412.

3

Sabatul din 20 Ianuarie 2024

FAPTE ALE DUHULUI SFÂNT

„Și toți s-au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească.” *Faptele Ap. 2:4*.

„Ascultători de porunca lui Hristos, ei au zăbovit în Ierusalim în așteptarea făgăduinței Tatălui - revărsarea Duhului Sfânt.” - *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 35.

Revărsarea Duhului Sfânt

1. Care era starea spirituală a credincioșilor înainte ca Duhul Sfânt să fie revărsat? În plus, ce trebuie să se întâmple înainte de revărsarea Ploii Târzii? *Faptele Ap. 1:14,15; 2:1. Zaharia 10:1.*

.....

.....

„În timp ce ucenicii așteptau împlinirea făgăduinței, și-au smerit inimile în pocăință adevărată și și-au mărturisit necredința. În timp ce-și aminteau cuvintele pe care Hristos li le-a adresat înainte de moartea Sa, ei au priceput mult mai bine înțelesul lor. Adevărurile

care le dispăruseră din memorie le erau acum aduse din nou în minte, și ei le repetau unul după altul. ...

„Ucenicii s-au rugat cu o seriozitate intensă pentru o pregătire de a însoți oamenii în relațiile lor zilnice, pentru a rosti cuvinte care să-i conducă pe păcătoși la Hristos. Înlăturând toate diferențele, orice dorință de supremație, ei s-au apropiat în părtășie creștină.” Ei se apropiiau mai mult și tot mai mult de Dumnezeu și, făcând acest lucru, au înțeles ce privilegiu avuseseră de a li se fi îngăduit să aibă o atât de strânsă legătură cu Isus.

„Aceste zile de pregătire au fost zile de adâncă cercetare a inimii. Ucenicii și-au dat seama de nevoia lor spirituală și au strigat către Domnul după ungerea sfântă care avea să-i facă destoinici pentru lucrarea de câștigare de suflete. Ei nu au cerut o binecuvântare care să le servească numai lor. Asupra lor apăsa povara salvării sufletelor. Ei au înțeles că Evanghelia trebuia să fie dusă lumii și, în vederea acestui lucru, cereau puterea pe care Domnul Hristos le-a făgăduit-o.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 36, 37.

2. Ce experiență au avut cei 120 de oameni care erau împreună în camera de sus? *Faptele Ap. 2:2,3.*

.....

.....

„Duhul Sfânt, luând forma limbilor de foc, a venit asupra celor adunați. Acesta era un simbol al darului revărsat atunci asupra ucenicilor, care i-a făcut în stare să vorbească cu ușurință în limbi care mai înainte le fuseseră necunoscute. Înfățișarea de foc preînchipuia ardoarea zelului cu care aveau să lucreze apostolii, cum și puterea ce avea să însoțească lucrarea lor.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 39.

3. Atrăși de curiozitate, oamenii au fost surprinși de ceva minunat. Ce a fost? *Faptele Ap. 2:6.*

.....

.....

„Scena aceasta era de un mare interes. Iată-i pe oameni venind din toate părțile să-i audă pe ucenici dând mărturie despre adevăr

așa cum este el în Isus. Ei se înghesuie, se îmbulzesc în templu. Preoții și mai marii sunt acolo, având încă pe fețele lor încruntarea neagră a răutății, cu inimile încă pline de neîmputinată ură împotriva lui Hristos, cu mâinile lor mânjite încă de sângele vărsat când L-au răstignit pe Mântuitorul lumii. Ei gândiseră că îi vor găsi pe apostoli copleșiți de teamă sub mâna cea tare a prigoanei și uciderii, însă i-au găsit mai presus de orice teamă și plini de Duh Sfânt, vestind cu putere dumnezeirea lui Isus din Nazaret. Ei i-au auzit declarând cu mult curaj că Acela care nu de mult fusese umilit, batjocorit, lovit de mâini nemiloase și răstignit, este Prințul vieții, înălțat acum la dreapta lui Dumnezeu...

„Înălțarea lui Isus la cer a fost semnalul că urmașii Lui urmau să primească binecuvântata făgăduință. Pentru aceasta, ei trebuia să aștepte mai înainte de a începe lucrarea lor. Când Hristos a trecut prin porțile cerului, El a fost întronat în mijlocul adorării îngerilor. De îndată ce această ceremonie s-a încheiat, Duhul Sfânt a coborât asupra ucenicilor în torente bogate, și Hristos a fost cu adevărat proslăvit, chiar cu slava pe care o avusese la Tatăl din veșnicie. Revărsarea Duhului Sfânt din Ziua Cincizecimii a fost comunicarea din partea cerului că întronarea Mântuitorului a avut loc. Potrivit făgăduinței Sale, El a trimis din ceruri Duhul Sfânt asupra urmașilor Săi, ca un semn că El a primit, ca preot și împărat, toată puterea în cer și pe pământ și că El era Cel Uns peste poporul Său.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 42, 38.

4. Ce au spus unii din mulțime? *Faptele Ap. 2:13.*

.....

.....

„Preoții, hotărâți să explice pe o cale naturală puterea uimitoare a ucenicilor, au declarat că ei erau beți de vinul cel nou pregătit pentru sărbătoare și din care băuseră prea mult. Unii dintre cei mai ignoranți oameni prezenți acolo, cu acea ocazie, au luat ca fiind adevărată această presupunere, însă cei mai inteligenți știau că ea nu este adevărată, iar cei care înțelegeau diferitele limbi ce se vorbeau dădeau mărturie despre exactitatea cu care ucenicii vorbeau aceste limbi.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 40.

Predica lui Petru la Rusalii

5. Ce a profetizat profetul Ioel cu mulți ani înainte? La ce semne se referea? *Faptele Ap. 2:14-21.*

.....

.....

„Ca răspuns la învinuirea preoților, Petru a arătat că această demonstrație era o directă împlinire a profetiei lui Ioel, prin care el profetiza că asupra oamenilor avea să vină o asemenea putere spre a-i pregăti pentru o lucrare deosebită. ‘Bărbați iudei și voi toți cei care locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta, și ascultați cuvintele mele! Oamenii aceștia nu sunt beți, cum vă închipuiți voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi. Ci aceasta este ce a fost spus prin proorocul Ioel: ‘În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor prooroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri. Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu, și vor prooroci’”.–*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 41.*

6. Ce le-a mai spus apostolul Petru din profetia regelui David? *Faptele Ap. 2:31-33. Psalmul 16:10,11*

.....

.....

„Ei gândiseră că îi vor găsi pe apostoli copleșiți de teamă sub mâna cea tare a prigoanei și uciderii, însă i-au găsit mai presus de orice teamă și plini de Duh Sfânt, vestind cu putere dumnezeirea lui Isus din Nazaret. Ei i-au auzit declarând cu mult curaj că Acela care nu de mult fusese umilit, batjocorit, lovit de mâini nemiloase și răstignit, este Prințul vieții, înălțat acum la dreapta lui Dumnezeu.”–*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 42.*

7. Cum au fost mișcate inimile ascultătorilor la predica lui Petru sub puterea Duhului Sfânt? Cum se va repeta acest lucru la revărsarea Ploii Târzii? *Faptele Ap. 2:37-39,41; Zaharia 10:1.*

.....

.....

„Dar aproape de sfârșitul secerișului pământului, este promisă o revărsare specială a harului spiritual pentru a pregăti biserica pentru venirea Fiului Omului. Această revărsare a Duhului este asemănată cu căderea Ploii Târzii; și pentru adăugarea acestei puteri trebuie creștinii să înalțe cererile lor Domnului secerișului „în vremea Ploii Târzii.”—*Our Father Cares*, p. 212.

„Marea lucrare a Evangheliei nu se va încheia cu o manifestare mai slabă a puterii lui Dumnezeu decât a marcat-o începutul ei. Profețiile care s-au împlinit la revărsarea Ploii Timpurii, la începutul predicării Evangheliei, urmează să se împlinească iarăși în Ploaia Târzie de la încheierea ei...

„Slujitorii lui Dumnezeu, cu fețele luminate, și strălucind de consacrare sfântă, se vor grăbi, din loc în loc, pentru a vesti solia din cer. Prin mii de glasuri, pe tot pământul, va fi dată avertizarea. Se vor face minuni, bolnavii vor fi vindecați și semne și minuni îi vor însoți pe credincioși.”—*Tragedia veacurilor*, p. 612.

Pentru meditație

„Solia va fi dusă nu atât prin argumente, cât prin convingerea profundă a Duhului lui Dumnezeu. Argumentele au fost prezentate. Sămânța a fost semănată, iar acum va răsări și va aduce roadă. Publicațiile distribuite de lucrătorii misionari și-au exercitat influența, dar, cu toate acestea, mulți ale căror minți au fost impresionate au fost împiedicați să înțeleagă pe deplin adevărul sau să-i dea ascultare. Acum razele de lumină pătrund pretutindeni, adevărul este văzut cu claritate, iar copiii cinstiți ai lui Dumnezeu rup legăturile care i-au ținut. Legăturile de familie, relațiile cu biserica nu mai au putere să-i mai țină. Adevărul le este mai prețios decât orice altceva.”—*Tragedia Veacurilor*, p. 612.

* * *

DUHUL SFÂNT A LUCRAT ÎN PETRU

„Atunci, Petru i-a zis: „Argint și aur n-am, dar ce am, îți dau: În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!” L-a apucat de mâna dreaptă și l-a ridicat în sus. Îndată i s-au întărit tălpile și gleznel; Dintr-o săritură a fost în picioare și a început să umble. A intrat cu ei în Templu, umblând, sărind și laudând pe Dumnezeu.” *Faptele Ap. 3:6-8.*

„Ucenicii Domnului Hristos aveau un profund simțământ al neputinței lor și, cu umilință și rugăciune, au alăturat slăbiciunea lor puterii Lui, neștiința lor înțelepciunii Lui, nevrednicia lor neprihănirii Lui, sărăcia lor inepuizabilei Sale bogății. Astfel întăriți și înzestrați, ei n-au ezitat să se avânte în slujba Învățătorului.” – *Istoria Faptelor Apostolilor, p. 57.*

Ologul

1. Pe cine au văzut Petru și Ioan la intrare în templu când s-a dus să se roage? *Faptele Ap. 3:1-3.*

.....

.....

„...Petru și Ioan, suindu-se la templu să se închine, au văzut la poarta numită Frumoasă un olog de patruzeci de ani, a cărui viață, de la nașterea sa, fusese numai o viață de durere și chin. Acest om nefericit dorise de multă vreme să vadă pe Isus spre a putea fi vindecat; dar era aproape neputincios și prea departe de locurile unde lucra marele Medic. În cele din urmă, el a înduplecat câțiva prieteni să-l ducă la poarta Templului, dar, când a ajuns acolo, a aflat că Acela în care își pusese toată nădejdea fusese dat unei morți crude.

„Dezamăgirea sa a trezit simpatia aceluia care știau câtă vreme sperase el cu înfocare să fie vindecat de Isus și zilnic îl aduceau la Templu pentru ca trecătorilor să li se facă milă de el și să-l ajute cu vreun ban, spre a-și ușura lipsurile.” – *Istoria Faptelor Apostolilor, pp. 57, 58.*

O minune în numele lui Hristos

2. Ce minune a făcut Petru pentru omul olog prin puterea lui Isus? *Faptele Ap. 3:4-7.*

.....

.....

„Petru și Ioan, trecând pe acolo, acesta le-a cerut și lor de pomană. Ucenicii au privit la el cu compătimire și Petru a spus: ‘‘Uită-te la noi!’ Și el se uita la ei cu luare aminte, și aștepta să capete ceva de la ei. Atunci, Petru i-a zis: ‘Argint și aur n-am’’. Când Petru vorbi despre sărăcia lor, fața slăbănogului s-a întristat; dar ea a strălucit de nădejde atunci când apostolul a continuat: ‘‘Dar ce am îți dau: În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!’’ ‘‘L-a apucat de mâna dreaptă și l-a ridicat în sus. Îndată i s-au întărit tălpile și gleznel; dintr-o săritură a fost în picioare și a început să umble. A intrat cu ei în Templu, umblând, sărind și laudând pe Dumnezeu. Tot norodul l-a văzut umblând și laudând pe Dumnezeu. Îl cunoșteau că era cel ce ședea la poarta ‘Frumoasă’ a Templului, ca să ceară de pomană, și s-au umplut de uimire și de mirare pentru cele ce i se întâmplaseră’’.–*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 58.*

3. Cum au reacționat oamenii când au văzut că omul infirm fusese vindecat? *Faptele Ap. 3:8-11.*

.....

.....

„Ei erau uimiți văzând că ucenicii puteau săvârși minuni asemănătoare celor săvârșite de Isus. Totuși, aici era bărbatul acesta care, timp de patruzeci de ani, fusese un olog neputincios, dar care acum se bucura, putându-și folosi pe deplin picioarele sale, fără dureri și fericit, crezând în Isus.’’ –*Istoria Faptelor Apostolilor, 58.*

Oamenii s-au minunat

4. Ce cuvinte înțelepte a spus Petru mulțimii uimite? *Faptele Ap. 3:12,13*

.....

.....

„Când ucenicii au văzut uimirea oamenilor, Petru a întrebat: “Pentru ce vă mirați de lucrul acesta? De ce vă uitați cu ochii țintă la noi, ca și cum prin puterea noastră sau prin cucernicia noastră am fi făcut pe omul acesta să umble?” El îi asigură că vindecarea fusese săvârșită în Numele și prin meritele lui Isus din Nazaret, pe care Dumnezeu Îl înviase din morți. “Prin credința în Numele lui Isus”, declară apostolul, “a întărit Numele Lui pe omul acesta, pe care-l vedeți și-l cunoașteți; credința în El a dat omului acestuia o tămăduire deplină, cum vedeți cu toții.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 59.

5. Evidențiați cuvintele de înțelegere și de muștrare ale lui Petru din versetele următoare. *Faptele Ap. 3:14-18*.

.....
.....

„Apostolii au vorbit lămurit despre marele păcat al iudeilor, acela că au lepădat și au dat morții pe Prințul vieții; dar ei au fost atenți să nu-i ducă pe ascultători la disperare... El a spus că Duhul Sfânt îi cheamă să se pocăiască, să se convertească și-i asigură că nu există altă nădejde de mântuire decât prin îndurarea Celui pe care ei L-au răstignit. Numai prin credința în El păcatele lor puteau fi iertate. În felul acesta, ucenicii au predicat despre învierea lui Hristos. Mulți dintre cei care ascultau așteptau această mărturie și, când au auzit-o, au crezut. El le-a amintit cuvintele rostite de Domnul Hristos, și ei au intrat în rândurile celor care primiseră Evanghelia. Sămânța semănată de Mântuitorul a răsărit și a adus roade.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 59, 60.

6. Ce apel a adresat ascultătorilor săi? *Faptele Ap. 3:19,20*

.....
.....

Scopul lui Dumnezeu

7. Care a fost scopul binecuvântat al lui Dumnezeu în trimiterea Fiului Său? *Faptele Ap. 3:26*.

.....
.....

„Hristos nu a venit în felul în care ei se așteptaseră. Cu toate că uneori fuseseră convingși că El era Fiul lui Dumnezeu, au înăbușit totuși această convingere și L-au răstignit. În îndurarea Sa, Dumnezeu le-a dat și alte dovezi și acum le era oferită o nouă ocazie de a se întoarce la El... Dar, simțindu-se în siguranță în propria lor îndreptățire, învățătorii iudei au refuzat să admită că bărbații care îi învinuiau de răstignirea lui Hristos vorbeau prin îndrumarea Duhului Sfânt.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 61.

Pentru meditație

„În ziua următoare vindecării ologului, Ana și Caiafa împreună cu alți demnitari ai templului s-au strâns pentru judecată, și arestații au fost aduși înaintea lor. Chiar în aceeași încăpere și aproape înaintea aceluiași oameni, Petru tăgăduise rușinos pe Domnul său. Lucrul acesta i-a venit în mod clar în minte atunci când a apărut spre a fi judecat. Acum avea ocazia să spele lașitatea sa de atunci.

„Cei de față, care își aminteau de atitudinea pe care Petru o avusese la judecata Învățătorului său, se mângâiau cu gândul că și acum el va putea fi intimidat prin amenințarea cu închisoarea și moartea. Dar Petru cel impulsiv și încrezut în sine, care tăgăduise pe Hristos în cel mai greu moment al Lui, se deosebea nespus de mult de Petru care era adus acum înaintea Sinedriului pentru cercetare. De la căderea sa, el fusese convertit. El nu mai era mândru și încrezut, ci modest și neîncrezător în sine. El era plin cu Duhul Sfânt și, prin puterea aceasta, era hotărât să înlăture pata apostaziei sale, cinstind Numele pe care odată îl tăgăduise.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 62.

TRANSFORMAT DE HRISTOS

„Când au văzut ei îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan, s-au mirat, întrucât știau că erau oameni necărturari și de rând, și au priceput că fuseseră cu Isus.” *Faptele Ap. 4:13.*

„Numărul celor care se convertiseră la noua credință creștea cu repeziciune și atât Fariseii, cât și Saducheii erau de acord că, dacă acești noi învățători nu vor fi oprți, atunci influența lor va fi o mai mare primejdie decât atunci când Isus a fost pe pământ.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 60.*

Saducheii

1. Cine erau Saducheii și ce credeau ei? *Faptele Ap. 4:1,2; 23:8*

.....

.....

„Pe când ucenicii vorbeau oamenilor, “au venit la ei pe neașteptate preoții, căpitanul Templului și Saducheii, foarte necăjiți că învățau pe norod și vesteau în Isus învierea din morți”.

„După învierea lui Isus, preoții au răspândit pretutindeni știrea mincinoasă că trupul Lui fusese furat de ucenici în timp ce garda romană adormise. Nu este deci de mirare că nu le-a plăcut atunci când au auzit pe Petru și pe Ioan predicând despre învierea Aceluia pe care ei îl omorâseră. În mod deosebit, Saducheii erau foarte mândri. Ei simțeau că însăși învățătura la care țineau foarte mult era în primejdie și că era în joc însăși reputația lor.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 60.*

Interogatoriu

2. Ce întrebare intimidantă i-au pus preoții lui Ioan și Petru? *Faptele Ap. 4:3-7.*

.....

.....

„Plini de curaj sfânt și în puterea Duhului Sfânt, Petru a declarat fără teamă: “Să știți toți, și s-o știe tot norodul lui Israel: Omul

acesta se înfățișează înaintea voastră pe deplin sănătos, în Numele lui Isus Hristos din Nazaret pe care voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți. El este ‘piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului’. În nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți”.

„Această curajoasă apărare a înspăimântat pe mai marii iudeilor. Ei își închipuiseră că ucenicii vor fi copleșiți de teamă și neliniște atunci când vor fi aduși înaintea Sinedriului. Dar, în loc de aceasta, martorii au vorbit așa cum ar fi vorbit Hristos, cu o putere convingătoare, ce a adus la tăcere pe potrivnicii lor.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 63.

3. La ce Piatră s-a referit apostolul Petru? *Faptele Ap. 4:11. Isaia 28:16;*

.....

.....

„Petru a folosit aici o figură de stil obișnuită preoților. Profetii vorbiseră despre piatra lepădată; și chiar Domnul Hristos, vorbind cu o ocazie preoților și mai marilor, a spus: “N-ați citit niciodată în Scripturi că: ‘Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului? Domnul a făcut acest lucru și este minunat în ochii noștri’. De aceea, vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite. Cine va cădea peste piatra aceasta va fi zdrobit de ea; iar pe acela peste care va cădea ea îl va spulbera.” Matei 21:42-44.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 64.

„Citând profetia despre piatra lepădată, Hristos S-a referit la o situație reală din istoria lui Israel. Întâmplarea avusese loc la clădirea primului templu. Cu toate că avea o aplicație deosebită în timpul primei veniri a lui Hristos și ar fi trebuit să-i impresioneze cu putere deosebită pe iudei, ea are și o învățătură pentru noi. Când s-a zidit templul lui Solomon, pietrele imense pentru ziduri și temelie au fost pregătite în totul la carieră; după ce au fost duse la locul de zidire, nici o unealtă nu trebuia să le mai atingă; lucrătorii trebuiau numai să le așeze la loc. Pentru a fi folosită la temelie, se adusesse o

piatră de o mărime neobișnuită și de o formă deosebită; dar lucrătorii nu puteau să-i găsească loc și nu voiau să o primească. Era o piedică, deoarece a rămas nefolosită în calea lor. Multă vreme a rămas ca piatră lepădată. Dar când meșterii au ajuns la zidirea colțului, au căutat o piatră destul de mare și rezistentă și de o formă potrivită, care să ocupe tocmai locul acela și să suporte marea povară care urma să apese asupra ei. Dacă făceau o alegere neînțeleaptă pentru acel loc important, întreaga clădire urma să fie primejduită. Trebuia să se găsească o piatră în stare să reziste la influența soarelui, a gerului și a furtunii. De mai multe ori au încercat diferite pietre, dar, sub apăsarea unei imense poveri, s-au sfărâmat. Altele nu puteau să sufere proba schimbărilor rapide din atmosferă. Dar, în cele din urmă, atenția le-a fost atrasă de piatra lepădată atâta vreme. Fusesse expusă la aer, soare și furtună fără să arate cea mai slabă fisură. Zidarii au cercetat piatra. Trecuse toate probele, afară de una. Dacă putea să treacă proba presiunii, aveau să o admită ca piatră unghiulară. Proba s-a făcut. Piatra a fost acceptată, dusă la locul destinat și s-a văzut că era potrivită exact pe locul acela.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 597.

Transformat prin Har

4. Ce schimbare au văzut conducătorii și oamenii că a avut loc în Petru și Ioan? Ce au decis autoritățile? *Faptele Ap. 4:13-17.*

.....

.....

„Când preoții au auzit cuvintele de apărare, rostite fără teamă de apostoli, “au priceput că fuseseră cu Isus.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 64.

„Au căzut cu toții de acord că ar fi fost inutil să nege faptul că omul acela fusese vindecat prin puterea dată apostolilor în Numele lui Isus cel răstignit. Bucuroși ar fi acoperit minunea cu minciuni, dar aceasta fusese înfăptuită în plină zi, în fața unei mulțimi, și deja ajunsese la cunoștința a mii de oameni. Ei simțeau că această lucrare trebuia imediat oprită, altfel Isus va câștiga mulți credincioși, apoi va urma ocară lor și vor fi socotiți vinovați de omorârea Fiului lui Dumnezeu.” –*Istoria mântuirii*, p. 252.

Ascultare de Dumnezeu mai mult decât de oameni

5. Ce răspuns înțelept au dat apostolii poruncii conducătorilor? Cum trebuie să se raporteze copiii lui Dumnezeu, de astăzi, la poruncile autorităților atâta timp cât poruncile divine pot fi ascultate? *Faptele Ap. 4:18-20. Matei 22:21. Exodul 20:13.*

.....

.....

„Principiul pentru care ucenicii au stat atât de neînfricați când, ca răspuns la porunca de a nu mai vorbi nicidecum în Numele lui Isus, au declarat: ‘Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu’ este același pentru care cei ce au răspuns chemării Evangheliei s-au luptat să-l susțină în zilele Reformațiunii.

„Nu ni se cere să sfidăm autoritățile. Cuvintele noastre, fie ele vorbite, fie scrise, ar trebui să fie cumpănite cu grijă, ca nu cumva să se spună despre noi că am fi rostit ceva ce ne-ar înfățișa ca unii care am fi împotriva legii și ordinii. Noi nu trebuie să spunem sau să facem ceva care ne-ar închide în mod nenecesar calea. Noi trebuie să mergem înainte în Numele lui Hristos, apărând adevărurile ce ne-au fost încredințate. Dacă oamenii ne opresc să facem această lucrare, atunci le putem spune, așa cum au spus și apostolii: ‘Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit.’ –*Istoria Faptelor Apostolilor, pp. 68, 69.*

6. De ce au fost eliberați apostolii? *Faptele Ap. 4:21-23.*

.....

.....

„Bucuros ar fi pedepsit preoții pe oamenii aceștia pentru neclintita lor credință față de chemarea lor sfântă, însă se temeau de popor; ‘fiindcă toți slăveau pe Dumnezeu pentru cele întâmplate’. Astfel, cu repetate amenințări și muștrări, apostolii au fost puși în libertate.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 67.*

7. Ce rugăciune au înălțat credincioșii către Dumnezeu? *Faptele Ap. 4:24-31.*

.....

.....

„Ucenicii s-au rugat ca să le fie dată o mai mare putere în lucrarea de predicare; căci ei au văzut că vor avea de întâmpinat aceeași hotărâta împotriva pe care Domnul Hristos a întâmpinat-o cât a fost pe pământ. În timp ce rugăciunile lor unite se înălțau în credință spre cer, a venit și răspunsul. Locul unde erau adunați s-a cutremurat și din nou au fost înzestrați cu Duhul Sfânt. Cu inimile pline de curaj, ei au pornit din nou să vestească Cuvântul lui Dumnezeu în Ierusalim. “Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus”, și Dumnezeu binecuvânta în chip minunat eforturile lor.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 67.*

Pentru meditație

„Principiul acesta trebuie să-l ținem și noi cu tărie în zilele noastre. Stindardul adevărului și al libertății religioase, ținut sus de întemeietorii bisericii Evangheliei și de către martorii lui Dumnezeu în decursul secolelor care s-au scurs de atunci încolo, în această ultimă bătălie, a fost așezat în mâinile noastre. Răspunderea pentru acest mare dar stă asupra acelor pe care Dumnezeu i-a binecuvântat cu o cunoaștere a Cuvântului Său. Noi trebuie să primim acest cuvânt ca pe o autoritate supremă. Noi trebuie să recunoaștem autoritatea omenească ca o orânduire stabilită de Dumnezeu și să învățăm ascultarea de ea ca fiind o datorie sacră, în cadrul sferei ei legale. Dar, când cerințele ei vin în conflict cu cerințele lui Dumnezeu, atunci trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie recunoscut mai presus de toate legiurile omenești. Un “așa zice Domnul” nu trebuie dat la o parte pentru un “așa zice biserica” sau un “așa zice statul”. Cununa lui Hristos trebuie să fie înălțată mai presus de diademele potențailor pământului.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 68.*

NU ÎNTRISTAȚI DUHUL SFÂNT

„De aceea vă spun: Orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor, dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată.”
Matei 12:31.

„Însă Dumnezeu urăște fățărnicia și falsitatea. Anania și Safira s-au folosit de hoție în purtarea lor cu Dumnezeu; ei au mințit pe Duhul Sfânt, și pentru păcatul lor au primit o osândă imediată și groaznică.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 72.

1. Ce a fost impresionat să facă Barnaba, un Levit din Cipru? *Faptele Ap. 4:36,37.*

.....

.....

„Această dărnicie din partea credincioșilor era rezultatul revărsării Duhului Sfânt. Cei întorși la Evangheliile erau “o inimă și un suflet”. Un interes comun îi stăpânea pe toți și anume: succesul misiunii ce le fusese încredințată; iar lăcomia nu avea loc în viața lor. Iubirea pentru frații lor și pentru lucrarea căreia ei s-au consacrat era mai mare decât iubirea lor de bani și de averi. Faptele lor mărturiseau că ei prețuiau sufletele oamenilor ca având o valoare mai mare decât bogățiile pământești.

„Așa va fi totdeauna când Duhul lui Dumnezeu pune stăpânire pe viață. Cei ale căror inimi sunt pline cu iubirea lui Hristos vor urma exemplul Lui, care pentru noi S-a făcut sărac, pentru ca prin sărăcia Sa noi să ne îmbogățim. Bani, timp, influență - toate darurile pe care ei le-au primit din mâna lui Dumnezeu le vor prețui numai ca mijloace de înaintare a lucrării Evangheliei. Așa era în prima biserică; și când în biserică de azi se vede că, prin puterea Duhului Sfânt, membrii și-au dezlipit inima de lucrurile pământești și sunt gata să facă sacrificii pentru ca semenii lor să audă Evanghelia, adevărurile vestite vor avea o puternică influență asupra ascultătorilor.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 70,71.

Anania și Safira

2. Ce au decis Anania și Safira, văzând cum Barnaba a câștigat inimile oamenilor? *Faptele Ap. 5:1-3*

.....

.....

„Împreună cu alții, acești preținși ucenici se împărtășiseră de privilegiile auzirii Evangheliei propovăduite de apostoli. Ei au fost de față împreună cu alți credincioși când, după ce apostolii s-au rugat, “s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt”. Faptele Ap. 4:31. Asupra tuturor celor de față odihnea o deplină convingere și, sub influența Duhului lui Dumnezeu, Anania și Safira au făcut un vot să dea Domnului venitul din vânzarea unei moșioare.

„După aceea însă, Anania și Safira au mâhnit pe Duhul Sfânt lăsându-se stăpâniți de simțăminte de lăcomie. Ei au început să regrete făgăduința făcută și, în curând, au pierdut plăcuta influență a binecuvântării care le încălzise inimile cu dorința de a face lucruri mari pentru cauza lui Hristos. Ei au gândit că s-au cam pripit și că ar trebui să reconsidere hotărârea lor. Ei au discutat pe toate fețele această problemă și au hotărât să nu-și mai împlinească votul.” „Totuși, ei au văzut că aceia care se despărțeau de averile lor pentru a satisface nevoile fraților lor mai săraci se bucurau de o mai mare cinste între credincioși; și, fiindu-le rușine ca nu cumva frații lor să afle că inimile lor egoiste se împotriveau făgăduinței făcute în mod solemn în fața lui Dumnezeu, ei, în mod conștient, au hotărât să vândă moșioara și să spună că au pus în fondul de obște tot ce au dobândit din vânzarea ei, dar, în realitate, să păstreze pentru ei o mare parte din bani. În felul acesta, aveau să se asigure de cele necesare vieții din fondurile de obște și, în același timp, să câștige și stima fraților...” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 71,72.

3. De ce s-au prăbușit Anania și Safira? Ce principiu important a fost dat astfel Bisericii? *Faptele Ap. 5:2-11*

.....

.....

„Înțelepciunea infinită a văzut că această manifestare însemnată a mâinii lui Dumnezeu era necesară pentru a păzi tânăra biserică ca să nu ajungă să slăbească efectul principiilor morale. Numărul membrilor ei creștea foarte repede. Biserica ar fi fost în primejdie dacă, prin creșterea rapidă a numărului celor convertiți, ar fi fost adăugați bisericii bărbați și femei care, în timp ce mărturiseau că Îi slujesc lui Dumnezeu, se închinau lui Mamona. Pedepsa aceasta dă mărturie despre faptul că oamenii nu-L pot înșela pe Dumnezeu, că El dă la iveală păcatul ascuns al inimii și că nu Se lasă batjocorit. Ea urmărea să avertizeze biserica, să-i conducă pe credincioși astfel, încât să se ferească de înșelăciune și fățarnicie și să ia seama să nu-L jefuiască pe Dumnezeu.

„În timpul acesta, marele preot împreună cu ceilalți care erau cu el “au adunat Soborul și pe toată bătrânimea fiilor lui Israel.” Preoții și conducătorii au hotărât să arunce asupra ucenicilor vina răzvrătirii, să-i învinuiască de omorârea lui Anania și Safira și de uneltirea de a depozeda pe preoți de autoritatea lor. Ei nădăjduiau ca, în felul acesta, să ațâțe mulțimea ca ea să le facă ucenicilor așa cum I-au făcut lui Isus. Ei erau conștienți de faptul că mulți dintre cei care nu primiseră învățăturile lui Hristos erau obosiți de conducerea arbitrară a autorităților iudaice și că erau foarte doritori de o schimbare. Preoții se temeau că, dacă acești nemulțumiți aveau să primească adevărurile propovăduite de apostoli și să-L recunoască pe Isus ca Mesia, mânia întregului popor s-ar fi ridicat împotriva conducătorilor religioși, care ar fi fost făcuți să dea socoteală de omorârea lui Hristos. Ei s-au hotărât să ia măsuri puternice pentru a preveni aceasta.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 73, 80.

Semne și minuni

4. Ce au făcut apostolii pentru cei bolnavi? De ce erau saducheii supărați? *Faptele Ap. 5:12-18*

„Preoții și mai marii au ascultat cu uimire mărturia clară și îndrăzneată a apostolilor. Puterea Mântuitorului înviat venise în

adevăr asupra ucenicilor și lucrarea lor era însoțită de semne și minuni care făceau ca zilnic numărul credincioșilor să crească. De-a lungul străzilor, pe unde aveau să treacă ucenicii, oamenii îi așezau pe bolnavii lor “pe paturi și pe așternuturi, pentru ca, atunci când va trece Petru, măcar umbra lui să treacă peste vreunul din ei”. Erau aduși acolo și cei tulburați de spirite necurate. Mulțimile se adunau în jurul lor și cei tămăduiți scoteau strigăte de laudă la adresa lui Dumnezeu și slăveau numele Mântuitorului.

„Preoții și conducătorii au văzut că Hristos era înălțat mai presus decât ei. Când Saducheii, care nu credeau în înviere, au auzit pe apostoli declarând că Hristos înviase din morți, s-au mâniat, înțelegând că, dacă apostolilor li se îngăduie să predice un Mântuitor înălțat și să săvârșească minuni în numele Său, atunci învățătura că nu va fi nici o înviere avea să fie lepădată de toți și în curând secta Saducheilor avea să dispară. Fariseii erau mândri, deoarece observau că tendința învățăturii ucenicilor era aceea de a submina ceremoniile iudaice și a face fără de valoare aducerea jertfelor.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 77, 78.

5. Care a fost primul lucru pe care l-au făcut ucenicii când au fost eliberați din închisoare? Ce le-au reproșat conducătorii? Faptele Ap. 5:19-28

.....

.....

6. Ce sfat înțelept a dat Gamaliel Sinedriului? Ce exemplu a dat? Faptele Ap. 5:34-39

.....

.....

„Dar în soborul acela era un bărbat care a recunoscut glasul lui Dumnezeu în cuvintele rostite de ucenici. Acesta era Gamaliel, un Fariseu cu un nume bun, un bărbat învățat și cu o poziție înaltă. Minte sa limpede a văzut că pasul spre violență pe care gândeau preoții să-l facă avea să atragă după el urmări grozave. Înainte de a vorbi celor de față, el ceru ca întemnițării să fie scoși afară. El cunoștea destul de bine elementele cu care avea de-a face; el știa că ucigașii lui Hristos nu s-ar fi dat înapoi de la nimic în privința

aducerii la îndeplinire a planului lor.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 82.

7. Convinși de Gamaliel să-i elibereze pe apostoli, ce au făcut membrii Sinedriului înainte de a-i elibera? Ce au simțit credincioșii apostoli cu privire la acest lucru? *Faptele Ap. 5:40,41*

.....

.....

„Preoții au văzut ca fiind bună poziția și părerea aceasta și au fost nevoiți să fie de acord cu Gamaliel. Totuși, cu greu putea fi înfrântă prejudecata și ura lor. Fără tragere de inimă, după ce au bătut pe ucenici și i-au amenințat cu pierderea vieții, dacă mai aveau să predice în numele lui Isus, ei le-au dat drumul. ‘Ei au plecat dinaintea soborului și s-au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți pentru numele Lui. Și, în fiecare zi, în templu și acasă, nu încetau să învețe pe oameni și să vestească Evanghelia lui Isus Hristos’.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 83.

Pentru meditație

„În cazul lui Anania și Safira, păcatul înșelătoriei față de Dumnezeu a fost pedepsit imediat. Același păcat a fost deseori repetat în istoria de mai târziu a bisericii și este săvârșit de mulți în vremea noastră. Dar, deși înșelătoria poate că nu este însoțită de o manifestare vădită a dizgrației lui Dumnezeu, ea nu este mai puțin odioasă în ochii Lui acum decât a fost în vremea apostolilor. Avertizarea a fost dată; Dumnezeu Și-a manifestat în mod clar ura Sa neîmpăcată față de acest păcat; și toți aceia care se dedau la fățarnicie și lăcomie să fie siguri că își nimicesc astfel sufletul.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 76.

* * *

NUMIREA CELOR ȘAPTE DIACONI

„De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe care îi vom pune la slujba aceasta.” *Faptele Ap. 6:3.*

„Alegerea celor șapte pentru a se îngriji de o anumită lucrare s-a dovedit a fi o mare binecuvântare pentru biserică. Slujbașii aceștia au dat o atenție deosebită nevoilor fiecăruia în parte, cum și intereselor financiare ale bisericii și, prin purtarea lor atentă și exemplul lor evlavios, ei au fost de un important ajutor celor împreună slujitori cu ei în strângerea diferitelor interese ale bisericii într-un tot unit.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 89.*

Cârtelile

1. Ce probleme au apărut pe măsură ce numărul credincioșilor creștea? *Faptele Ap. 6:1*

.....

.....

„Așa s-a întâmplat că, înmulțindu-se ucenicii, vrăjmașul a izbutit să facă să se nască bănuiala din partea unora care mai înainte avuseseră obiceiul de a privi cu gelozie la frații lor în credință și de a găsi vină conducătorilor lor spirituali și astfel, “evreii care vorbeau grecește cârteau împotriva evreilor”. Pricina cârtirii era o pretinsă neglijare a văduvelor grecoalice la împărțirea ajutoarelor de toate zilele. Orice inegalitate ar fi fost contrară spiritului Evangheliei, totuși Satana a izbutit să dea loc la bănuială. Măsuri categorice și imediate trebuia luate acum pentru a înlătura orice pricină de nemulțumire, ca nu cumva vrăjmașul să triumfe în efortul lui de a pricinui o discordie printre credincioși.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 88.*

2. Ce spun Sfintele Scripturi despre văduve? *Isaia 1:17; Iov 29:12,13; 1 Timotei 5:3-5*

.....

.....

„Multe mame rămase văduve, cu copii orfani, luptă cu vitejie pentru a-și duce îndoita povară, trudindu-se adesea cu mult peste puterile lor pentru a-i putea păstra pe micuții lor cu ele și pentru a le asigura cele necesare traiului. Ce puțin timp au ele pentru pregătirea și educația lor, ce ocazii sărace pentru a-i înconjura de influențe care să le lumineze viețile! Ele au nevoie de încurajare, simpatie și ajutor material.” –*Divina Vindecare*, p. 203.

Înțelegeri

3. Ce soluții au găsit apostolii sub îndrumarea Duhului Sfânt? Ce caracteristici trebuiau să aibă diaconii propuși? *Faptele Ap. 6:2,3*

.....

.....

„A sosit timpul, au spus apostolii, când conducătorii spirituali ce aveau în grijă supravegherea bisericii să fie eliberați de sarcina de a distribui ajutoare la săraci, cum și alte poveri asemănătoare, pentru ca astfel să poată să ducă mai departe lucrarea de predicare a Evangheliei. “De aceea, fraților”, au zis ei, “alegeți dintre voi șapte bărbați vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe care îi vom pune la slujba aceasta. Iar noi vom stăruii necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului”. Sfatul acesta a fost ascultat și, prin rugăciune și punerea mâinilor, șapte bărbați aleși au fost puși în mod solemn deoparte pentru slujba de diaconi.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 89.

4. Pe cine au ales apostolii ca diaconi și cum au fost ei dedicați solemn slujirii lui Dumnezeu? *Faptele Ap. 6:5,6; Deuteronom 34:9*

.....

.....

„Aceleași principii de evlavie și dreptate trebuia să-i călăuzească pe mai marii poporului lui Dumnezeu, în vremea lui Moise și a lui David, și să fie urmate, de asemenea, și de aceia cărora le fusese dată supravegherea nou organizatei biserici a lui Dumnezeu în dispensațiunea Evangheliei. În lucrarea de a pune lucrurile în

rânduială în toate bisericile și de întărire a oamenilor destoinici, care să acționeze ca slujbași, apostolii s-au ținut de înaltele standarde ale conducerii arătate în Scripturile Vechiului Testament. Ei au susținut mai departe că cel chemat să stea într-o poziție de răspundere, în biserică, “trebuie să fie fără prihană; nu încăpățânat, nici mândru, nici dedat la vin, nici bătaș, nici lacom de câștig mârșav; ci să fie primitiv de oaspeți, iubitor de bine, cumpătat, drept, sfânt, înfrânat; să se țină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, pentru ca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă și să înfrunte (să convingă) pe potrivnici.” Tit 1:7-9. ...

„În felul acesta, strădaniile lui Satana de a ataca biserica în locuri izolate erau preîntâmpinate prin acțiunea unită din partea tuturor, iar planurile vrăjmașului de a rupe și a nimici erau zădărnicate.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 95.

5. La cine a ajuns puterea Cuvântului? *Faptele Ap. 6:7*

.....

.....

„Că pasul acesta era după planul lui Dumnezeu reiese din rezultatele spre bine, care s-au văzut imediat. “Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim, și o mare mulțime de preoți veneau la credință”. Acest seceriș de suflete se datora atât libertății mai mari ce fusese dată apostolilor, cât și zelului și puterii arătate de cei șapte diaconi. Faptul că acești frați fuseseră rânduși pentru lucrarea specială de a se îngriji de nevoile săracilor nu-i excludea de la propovăduirea adevărului. Dimpotrivă, ei erau întru totul în măsură să-i învețe pe alții în cele ale adevărului și, ca atare, s-au angajat în lucrare cu multă râvnă și succes.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, 89.

6. Ce mărturie ne este dată în Cuvântul Sfânt despre Ștefan? Cum au încălcat unii porunca a noua pentru a i se opune și a-i distruge influența? *Faptele Ap. 6:8-14*

.....

.....

„Ștefan, cel dintâi dintre cei șapte diaconi, era un bărbat cu o profundă pioșenie și o mare credință. Deși iudeu prin naștere, el vorbea grecește și era cunoscător al obiceiurilor și felului de purtare al grecilor. De aceea, el a avut ocazia să predice Evanghelia în sinagogile iudeilor greci. El era foarte activ pentru cauza lui Hristos și vestea cu mult curaj credința sa. Rabini învățați, cum și doctori în cele ale legilor purtau discuții publice cu el, sperând cu multă siguranță că vor putea dobândi o biruință ușoară. “Dar nu puteau să stea împotriva înțelepciunii și Duhului cu care vorbea el”. Nu numai că el vorbea în puterea Duhului Sfânt, însă se vedea lămurit că era un cercetător al profețiilor și învățat în toate cele ale legii. Cu iscusință, apăra adevărurile pe care le susținea și înfrângea cu totul pe potrivnicii lui. Cu el s-a împlinit făgăduința: “Țineți bine minte să nu gândiți mai dinainte ce veți răspunde; căci vă voi da o gură și o înțelepciune, căreia nu-i vor putea răspunde, nici sta împotriva toți potrivnicii voștri”. Luca 21:14,15.” *Istoria Faptelor Apostolilor*, 97.

7. Cum li s-a arătat fața lui oamenilor din sobor? Ce impresie a avut moartea sa asupra celor prezenți? *Faptele Ap. 6:15*

.....

.....

„Martiriul lui Ștefan a făcut o adâncă impresie asupra tuturor celor care au fost martori ai acestei scene. Amintirea sigiliului lui Dumnezeu pe fața sa, ca și cuvintele lui, care au mișcat fiecare suflet al celor care le-au auzit, reveneau în mintea celor care fuseseră de față și mărturiseau despre adevărul pe care el îl vestise. Moartea lui a fost o dureroasă încercare pentru biserică, dar ea a avut ca urmare conștientizarea lui Saul, care nu putea să șteargă din mintea sa credința și neclintirea martirului, cum și slava care se odihnea pe fața sa...

„Mântuitorul îi vorbise lui Saul prin Ștefan, a cărui limpede judecată nu a putut fi răsturnată. Învățatul iudeu văzuse pe fața martirului reflectându-se lumina slavei lui Hristos; fața lui era “ca o față de înger”. Faptele Ap. 6:15 El fusese martor al spiritului îndurător pe care Ștefan îl dovedise față de vrăjmașii lui și pe care îi iertase. El văzuse, de asemenea, puterea morală și resemnarea

bucuroasă a multora pe care el îi făcuse să sufere chinuri și dureri. El văzuse pe unii dându-și cu bucurie viața pentru credința lor.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 101, 116.

Pentru meditație

„După moartea lui Ștefan, Saul a fost ales ca membru al Sinedriului, avându-se în vedere contribuția lui cu acea ocazie. Pentru o vreme, el a fost un puternic instrument în mâinile lui Satana spre a-și împlini răzvrătirea sa împotriva Fiului lui Dumnezeu. Dar, în curând, acest neobosit prigonitor avea să fie folosit la clădirea bisericii pe care acum o dărâma. Cineva mai puternic decât Satana îl alesese pe Saul să ia locul lui Ștefan, pentru ca să predice și să sufere pentru Numele Său și să răspândească în lung și în lat vestea cea bună a mântuirii prin sângele Său.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 102.

* * *

Vă rugăm citiți Raportul Misionar din Etiopia de la pagina 43.

8

Sabatul din 24 Februarie 2024

PERSECUȚIE APRIGĂ

„*Ferice de cei prigoniți din pricina neprihănirii, căci a lor este Împărăția cerurilor! Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră!*” *Matei 5:10,11.*

„După moartea lui Ștefan, împotriva credincioșilor din Ierusalim s-a stârnit o prigoană atât de cumplită, încât ei “s-au împrăștiat prin părțile Iudeii și ale Samariei.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 103.

Saul din Tars

1. Cine a fost Saul din Tars? Cum i-a persecutat pe credincioșii bisericii primare? *Faptele Ap. 8:1-3*

.....
.....

„Saul “făcea prăpăd în Biserică; intra prin case, lua cu sila pe bărbați și pe femei, și-i arunca în temniță”. Despre râvna lui în această lucrare nemiloasă el vorbește astfel mai târziu: “Și eu, ce-i drept, credeam că trebuie să fac multe lucruri împotriva Numelui lui Isus din Nazaret, și așa am și făcut în Ierusalim. Am aruncat în temniță pe mulți sfinți.... I-am pedepsit adesea în toate sinagogile și îmi dădeam toată silința ca să-i fac să hulească. În pornirea mea bună împotriva lor, îi prigoneam până și în cetățile străine”. Că nu numai Ștefan a suferit moartea se poate vedea din însăși cuvintele lui Saul: “Și, când erau osândiți la moarte, îmi dădeam și eu votul împotriva lor”. Faptele Apostolilor 26:9-11.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 103.

2. Cum a întors Domnul răul în bine? Cum au continuat cei care au fost împrăștiați să răspândească Evanghelia, în special Filip? *Faptele Ap. 8:4-8*

.....

.....

„Prigoana, care a venit asupra bisericii din Ierusalim, a avut ca urmare un mare avânt al lucrării Evangheliei. Vestirea Cuvântului în locul acesta fusese însoțită de succes și era primejdia ca ucenicii să rămână aici prea mult timp, neglijând însărcinarea dată lor de Mântuitorul, de a merge în toată lumea. Uitând că puterea de a rezista răului este mai bine dobândită printr-o lucrare energetică, ei au început să gândească cum că nu au o lucrare mai importantă de făcut decât aceea de a ocroti biserica din Ierusalim de atacurile vrăjmașului. În loc să-i formeze pe noii convertiți spre a duce Evanghelia la cei care nu o auziseră încă, ei erau în primejdie de a lua o atitudine care ar fi făcut ca toți să fie mulțumiți cu ceea ce fusese realizat până aici. Pentru a-i împrăștia pe reprezentanții Săi în lung și în lat, în locuri unde ei puteau lucra pentru alții, Dumnezeu a îngăduit ca asupra lor să vină prigoana. Alungați din Ierusalim, ucenicii “mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul”.

„Filip, unul dintre cei șapte diaconi, era printre cei împrăștiați din Ierusalim. El “s-a coborât în cetatea Samariei, și le-a propovăduit pe

Hristos. Noroadele luau aminte cu un gând la cele spuse de Filip, când au auzit și au văzut semnele pe care le făcea. Căci din mulți ... ieșeau duhuri necurate, și scoteau mari țipete; mulți slăbănogi și șchiopi erau tămăduiți. Și a fost o mare bucurie în cetatea aceasta.”– *Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 105, 106.

Filip și Etiopianul

3. Cine l-a instruit pe Filip să se întâlnească cu îngrijitorul vistieriilor reginei Etiopenilor în drumul său spre casă? Cum a îndeplinit apostolul această poruncă? *Faptele Ap. 8:26,27*

.....

.....

„Pe când Filip se afla încă în Samaria, el a fost îndrumat de un sol ceresc să se ducă “spre miazăzi, pe drumul care pogoară spre Ierusalim la Gaza.... Filip s-a sculat și a plecat”. El nu a pus la îndoială chemarea și nici nu a ezitat să asculte; căci el învățase lecția supunerii față de voința lui Dumnezeu.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 107.

4. Ce carte citea Etiopianul cu voce tare în timp ce călătorea? Ce a răspuns când Philip l-a întrebat dacă înțelegea ce citea? *Faptele Ap. 8:28-33*

.....

.....

„Filip a fost îndemnat să se ducă spre etiopian și să-i lămurească profetia pe care o citea.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 107.

O dorință mântuitoare

5. Ce dorință a avut eunucul etiopian? Ce pasaj minunat citea din Isaia? *Faptele Ap. 8:34,35*

.....

.....

„Și l-a rugat pe Filip să se suie în car și să șadă împreună cu el”. Textul biblic pe care îl citea era profetia lui Isaia cu privire la Hristos: “El a fost dus ca o oaie la tăiere; și ca un miel fără glas

înaintea celui ce-l tunde, așa nu Și-a deschis gura; în smerenia Lui, judecata I-a fost luată. Și cine va zugrăvi pe cei din timpul Lui? Căci viața I-a fost luată de pe pământ.”—*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 107.

6. Inima etiopianului a fost atinsă. Cu ce cuvinte simple a cerut să fie botezat? *Faptele Ap. 8:36-38*

.....

.....

„Inima acestui bărbat a fost umplută de interes în timp ce i se explicau Scripturile și, când ucenicul a terminat, el a fost gata să primească lumina ce i se arătase. El nu a făcut din înalta sa poziție socială o scuză de a nu primi Evanghelia. “Pe când își urmau drumul, au dat peste o apă. Și famenul a zis: ‘Uite apă; ce mă împiedică să fiu botezat?’ Filip a zis: ‘Dacă crezi din toată inima, se poate’. Famenul a răspuns: „Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu.” A poruncit să stea carul, s-au pogorât amândoi în apă și Filip l-a botezat pe famen.”—*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 108.

7. De unde știm că astfel de experiențe nu sunt întâmplătoare atunci când sufletele își demonstrează dorința după Evanghelie? *Faptele Ap. 8:39*

.....

.....

„Etiopianul acesta reprezintă o mare clasă de oameni care au nevoie să fie învățați de misionari ca Filip — oameni care vor asculta de glasul lui Dumnezeu și vor merge acolo unde El îi trimite. Sunt mulți aceia care, citind Scripturile, nu pot înțelege adevărata lor însemnătate. Pretutindeni în lume, bărbați și femei privesc cu încordare spre cer. Rugăciuni, lacrimi și cereri se ridică din sufletele doritoare după lumină, har și Duhul Sfânt. Mulți se găsesc pe pragul împărăției, așteptând doar să fie luați înăuntru.

„Un înger l-a călăuzit pe Filip la acela care căuta lumina și care era gata să primească Evanghelia; și astăzi îngeri vor conduce pașii acelor lucrători care vor îngădui Duhului Sfânt să le sfințească limba, să le curețe și să le înobileze inima. Îngerul trimis la Filip ar

fi putut face singur lucrarea pentru etiopian, dar nu acesta este modul lui Dumnezeu de a lucra. Planul Său este acela ca oamenii să lucreze pentru semenii lor.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 109.

Pentru meditație

„Lucrarea neegoistă a creștinilor din trecut trebuie să ne fie o nouă pildă și inspirație. Membrii bisericii lui Dumnezeu trebuie să fie plini de râvnă pentru lucruri bune, lipsiți de ambiții lumești și să calce pe urmele Aceluia care mergea din loc în loc, făcând bine. Cu inimi pline de simpatie și împreună simțire, ei trebuie să lucreze pentru cei care au nevoie de ajutor, făcând cunoscut păcătoșilor iubirea Mântuitorului. O asemenea lucrare cere eforturi neobosite, dar aduce o răsplată bogată. Cei care se angajează în această lucrare cu inimi sincere vor vedea suflete câștigate la Mântuitorul; căci influenței care însoțește practica aducerii la îndeplinire a însărcinării divine nu-i poate rezista nimeni.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 109.

RAPORTUL MISIONAR DIN ETIOPIA

*A se citi în Sabatul din 24 februarie 2024
Colecta Specială a Școlii de Sabat va fi adunată în
Sabatul din 2 martie 2024*

Dragi frați și surori în Domnul, dorim să transmitem cele mai sincere salutări cu Mica 4:1., „În vremurile de pe urmă, muntele Casei Domnului va fi întemeiat tare, ca cel mai înalt munte, se va înălța deasupra dealurilor și popoarele vor veni grămadă la el.”

Etiopia este o țară din partea de Est a Africii, cu o populație de peste 120 de milioane de oameni. Peste 86 de limbi sunt vorbite în toate regiunile; și cinci limbi oficiale: Amharică, Afaan Oromo, Tigrinya, Somaleză și Afar. Doar puțini vorbesc engleza ca limbă străină. Etiopia este singura țară africană cu propriul alfabet și un calendar care conține 13 luni într-un an. Este una dintre cele două țări africane care nu a fost niciodată colonizată. Practic, mâncarea de bază a fiecărei mese etiopiene este o clătită delicioasă numită „injera”, care însoțește tocanele gustoase.

La recensământul național din 2007, Biserica ortodoxă etiopiană reprezenta 43,5% din populație; musulmanii, 33,9%; protestanții și penticostalii, 18,6%; catolicii, 0,7%; religiile tradiționale, 2,6%; și alții, 0,8%.

Biserica Societatea Misionară Internațională, AZȘ, Mișcarea de Reformațiune, a luat ființă pentru prima dată în Etiopia în 2006 prin fratele Parmenas N. Shirima, urmat de frații Tzvetan Petkov și Idel Suarez, Jr. Etiopia a fost binecuvântată să primească mulți vizitatori din partea Conferinței Generale, a Diviziunii Africane și alte țări.

Sediul Uniunii etiopiene este în Addis Abeba. Există cinci câmpuri și un câmp misionar cu un număr total de peste 1.700 de credincioși. Se depun eforturi misionare intense pentru a intra într-o a șasea regiune administrativă, în partea de nord-vest a țării.

Datorită eforturilor unuia dintre pastorii noștri, a fost obținută de la guvern o bucată de pământ în apropierea orașului Hossana pentru a înființa o școală. Orașul este centrul multor triburi etiopiene din sud, iar zona se dezvoltă rapid. Toate documentele legale pentru teren au fost obținute în 2013. Proiectul a fost numit "Ebedmelech

School" de către fratele Idel Suarez, Jr., fostul președinte al Conferinței Generale. Deoarece nu a fost posibil ca proiectul să se dezvolte rapid, guvernul local a vrut să doneze terenul unei alte organizații. Acest lucru ne-a obligat să inițiem proiectul cu resurse proprii. Cu sprijinul Conferinței Generale, terenul a fost nivelat și construcția școlii a început în 2017. Două clădiri de clasă au fost ridicate folosind materiale locale, cum ar fi lemne și lut, dar fundația nu a fost făcută din piatră și cărămidă. Cu contribuțiile donatorilor, am putut instala uși și ferestre și am făcut un gard provizoriu în jurul terenului școlii. Cu ajutorul suplimentar al Conferinței Generale și sprijinul membrilor, încă o clădire cu două camere a fost adăugată în 2021.

Cu toate acestea, nu am putut termina construcția școlii din cauza limitărilor financiare. Aceasta a început să funcționeze cu toate că Ministerul Educației a continuat să adauge mai multe cerințe: mai multe clădiri pentru săli de clasă, depozite, bibliotecă, camera profesorilor, birouri administrative, prim ajutor, bucătărie, băi, camere de securitate și facilități școlare, inclusiv cărți și bănci pentru studenți și personal. De asemenea, sunt necesare scaune, computere, imprimante, fotocopiatoare și table. Din nefericire, oamenii din zonă, care văd progresul atât de încet, ne batjocoresc, după cum este scris: „Omul acesta a început să zidească, și n-a putut isprăvi.” Luca 14:30. Această școală poate fi o ocazie excelentă de prezentare a adevărului la copii și de asemenea un ajutor în atragerea de fonduri pentru lucrarea misionară și alte scopuri în Etiopia.

Prin urmare, îi invităm pe toți frații și surorile noastre din întreaga lume să ni se alăture în acest plan minunat de a ajunge la familii cu adevărul prezent prin această școală. Sperăm și avem încredere că acest proiect va fi finalizat prin donațiile voastre generoase care se vor strânge în Sabatul viitor. La final, „Cel ce adeverește aceste lucruri zice: „Da, Eu vin curând.” Amin! Vino, Doamne Isuse! Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi cu toți! Amin.” Apocalipsa 22:20,21.

*Lencha Tekle, Președintele Uniunii Etiopiene
Fr. Tsegaye Obola, Secretar/Coordonator al proiectului școlii
Ebedmelech*

Colecta Specială a Școlii de Sabat va fi pentru Etiopia
Dumnezeu să binecuvânteze darurile poporului Său
credincios și generos!

9

Sabatul din 2 Martie 2024

DE LA PERSECUTOR LA UCENIC

„Chiar în clipa aceea, au căzut de pe ochii lui un fel de solzi, și el și-a căpătat iarăși vederea. Apoi s-a sculat și a fost botezat.”
Faptele Ap. 9:18.

„Proeminent printre conducătorii iudei și cel care a fost pe deplin trezit, ca urmare a succesului ce însoțea vestirea Evangheliei, a fost Saul din Tars. Cetățean roman prin naștere, Saul era totuși iudeu, ca obârșie; el fusese educat la Ierusalim de cel mai înțelept dintre rabini. “Din neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin”, Saul era “Evreu din Evrei; în ce privește Legea, Fariseu; în ce privește râvna, prigonitor al Bisericii; cu privire la neprihănirea pe care o dă Legea, fără prihană”. (Filipeni 3:5,6.) El era socotit de rabini ca un tânăr foarte promițător, și mari speranțe se puneau în el, ca un destoinic și zelos apărător al vechii credințe. Numirea lui ca membru al Sinedriului l-a așezat într-o poziție ce-i conferea putere.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 112.*

Convertirea lui Saul

1. Cu ce scop a mers Saul la Damasc? Cu Cine s-a întâlnit pe drum într-o lumină glorioasă din cer, schimbându-i perspectiva? *Faptele Ap. 9:1-6*

.....

.....

„Dar Saul a înțeles cuvintele ce fuseseră rostite; și lui i s-a descoperit lămurit Acela care vorbise — chiar Fiul lui Dumnezeu. În Ființa strălucitoare care stătea înaintea lui, el a văzut pe Cel răstignit. Asupra sufletului acestui iudeu înspăimântat, imaginea feței Mântuitorului s-a întipărit pentru totdeauna. Cuvintele rostite i-au răscolit inima cu o putere înspăimântătoare. În camerele

întunecate ale minții sale, s-a revărsat un potop de lumină, dezvăluind neștiința și greșeala vieții sale de mai înainte, cum și nevoia pe care o avea acum de iluminarea Duhului Sfânt.

„Uciderea unui general în luptă înseamnă o pierdere pentru armata lui, însă moartea sa nu dă puteri noi dușmanului. Dar, când un bărbat de vază se alătură forțelor potrivnice, nu numai că se pierde serviciile lui, dar cei cărora se alătură dobândesc un categoric avantaj. Saul din Tars, în drumul său spre Damasc, ar fi putut să fie foarte ușor lovit de moarte de Domnul și astfel puterea prigonitoare ar fi fost foarte mult slăbită. Dar, în providența Sa, Dumnezeu nu numai că a cruțat viața lui Saul, ci l-a și convertit, în felul acesta transferând un luptător de frunte din tabăra vrăjmașului în aceea a lui Hristos. Vorbitor elocvent și critic aspru, Pavel, cu o fire hotărâtă și un curaj cutezător, avea tocmai acele însușiri de care era nevoie în prima biserică.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, 115, 124.

2. Ce au experimentat oamenii care l-au însoțit pe Saul? *Faptele Ap. 9:7.*

.....

.....

„Plini de teamă și aproape orbiți de intensitatea luminii, tovarășii lui Saul au auzit un glas, dar n-au văzut nici un om.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 115.

3. Între timp, pe cine pregătise Domnul la Damasc să-l instruiască pe Saul și ce obiecții a adus el față de instrucțiunile divine? Cum s-a simțit știind că este instrumentul folosit de Dumnezeu pentru a-l întâlni pe teribilul persecutor al poporului lui Dumnezeu? *Faptele Ap. 9:8-18.*

.....

.....

„Lui Anania cu greu i-a venit să pună temei pe cuvintele îngerului; căci rapoartele despre cruda prigonire a sfinților din Ierusalim dusă de Saul se răspândise în lung și în lat. El a îndrăznit să protesteze: “Doamne, am auzit de la mulți despre toate relele pe care le-a făcut omul acesta sfinților Tăi în Ierusalim, ba și aici are

puteri din partea preoților celor mai de seamă, ca să lege pe toți care cheamă Numele Tău”. Însă porunca era hotărâtă: “Du-te, căci el este un vas pe care l-am ales ca să ducă Numele Meu înaintea Neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel.”

„Ascultător îndrumării îngerului, Anania a căutat pe bărbatul care până de curând suflase amenințare împotriva tuturor celor care credeau în numele lui Isus; și, punându-și mâinile pe capul suferindului pocăit, el a zis: “Frate Saule, Domnul Isus, care ți S-a arătat pe drumul pe care veneai, m-a trimis ca să capeți vederea și să te umpli de Duhul Sfânt.””–*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 121.*

Neîncrederea

4. Ce au crezut credincioșii despre convertirea lui Saul? Cum l-au ajutat să scape de o moarte sigură? *Faptele Ap. 9:20-25.*

.....

.....

„Aceste zile de profundă cercetare de sine și umilire a inimii au fost petrecute într-o deplină singurătate. Credincioșii, fiind avertizați despre planul cu care venise Saul în Damasc, se temeau ca nu cumva el să se prefacă pentru a-i putea înșela cu mai multă îndemânare; și de aceea se țineau deoparte de el, refuzând să-i arate simpatie...

„Din Arabia, Pavel s-a întors “din nou la Damasc” “și propovăduia cu îndrăzneală în Numele Domnului”. Neînstare să înfrunte înțelepciunea argumentelor lui, “ei căutau să-l omoare”. Porțile cetății erau păzite zi și noapte cu strășnicie ca să nu îl scape. Această vreme de strâmțorare i-a făcut pe ucenici să-L caute pe Dumnezeu cu toată seriozitatea; și, în cele din urmă, “într-o noapte, ucenicii l-au luat și l-au coborât prin zid, dându-l jos într-o coșniță”. *Faptele Ap 9:25.*” –*Istoria Faptelor Apostolilor, pp. 117, 128.*

5. Cum l-au primit apostolii la Ierusalim și cine a mijlocit pentru ca Pavel să fie acceptat de ei? Ce experiențe tumultuoase au urmat? *Faptele Ap. 9:26-31*

.....

.....

„Ajungând în cetatea unde odinioară fusese bine cunoscut ca „Saul prigonitorul”, el “a căutat să se lipească de ucenici; dar toți se temeau de el, căci nu puteau să creadă că este ucenic”. Le venea foarte greu să creadă că un Fariseu atât de bigot și unul care făcuse atât de mult spre a nimici biserica ar fi putut ajunge un sincer urmaș al lui Isus. “Atunci Barnaba l-a luat cu el, l-a dus la apostoli și le-a istorisit cum, pe drum, Saul văzuse pe Domnul, care i-a vorbit și cum în Damasc propovăduise cu îndrăzneală în Numele lui Isus.” Auzind acestea, ucenicii l-au primit ca pe unul dintre ai lor. La scurt timp, ei au avut dovada sincerității experienței sale creștine.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 128, 129.

Un proces de trei zile

6. Cum s-a schimbat scopul inițial al lui Pavel? De ce a fost "singur" în Damasc? *Faptele Ap. 9:2,9*

.....

.....

„În dimineața acelei zile pline de întâmplări, Saul se apropiase de Damasc, având simțământul mulțumirii de sine din pricina încrederii pe care mai marii preoților o aveau în el. Lui i se încredinșase răspunderi grele. El fusese însărcinat să susțină interesele religiei iudaice prin stăvilirea, dacă era cu putință, a răspândirii noii credințe în Damasc. El era hotărât ca misiunea sa să fie încununată de succes și privea cu ardoare înaintea spre experiențele pe care le aștepta și care îi stăteau în față...

„El nu dorea să apeleze la iudeii neconvertiți, cu care plănuise să se unească în prigonirea credincioșilor; căci el știa că ei nici n-ar fi vrut să audă istorisirea lui. În felul acesta, el părea să fie lipsit de orice simpatie omenească. Singura lui nădejde după un ajutor era numai într-un Dumnezeu îndurător și către El striga Saul cu inima zdrobită.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 117, 118.

7. Cum a experimentat Pavel cuvintele lui Isus: „Oricine se va înălța va fi smerit; și oricine se va smeri va fi înălțat?” *Matei 23:12*

.....

„Predându-se cu totul puterii convingătoare a Duhului Sfânt, Saul a văzut greșelile vieții sale și a recunoscut cât de cuprinzătoare erau cerințele Legii lui Dumnezeu. El, care fusese un Fariseu mândru, încrezător că era îndreptățit prin propriile sale fapte bune, acum se pleacă înaintea lui Dumnezeu în umilința și simplitatea unui copilaș, mărturisindu-și propria sa nevrednicie, rugându-se pentru meritele unui Mântuitor răstignit și înălțat. Saul dorea să ajungă în deplină armonie și comuniune cu Tatăl și cu Fiul; și, în dorința lui fierbinte după iertare și primire, el a înălțat la tronul milei rugăciuni arzătoare.

„Rugăciunile Fariseului pocăit nu au fost în zadar. Gândurile și simțămintele cele mai profunde ale inimii sale au fost transformate prin harul dumnezeiesc și însușirile lui nobile au fost aduse în armonie cu planurile veșnice ale lui Dumnezeu. Hristos și neprihănirea Lui au devenit pentru Saul de mai mare preț decât lumea întreagă.” -*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 119, 120.

Pentru meditație

„În raportul cu privire la convertirea lui Saul, ne sunt date principii importante pe care trebuie să le avem mereu în minte. Saul a fost adus direct în prezența lui Hristos. El era acela pe care Hristos dorea să-l folosească pentru o lucrare foarte însemnată, acela care avea să fie pentru El “un vas ales”; totuși, Domnul nu i-a spus dintr-o dată despre lucrarea ce-i fusese hotărâtă. El l-a oprit din umblarea lui și l-a convins de păcat; dar, când Saul a întrebat: “Doamne, ce vrei să fac?”, Mântuitorul a pus pe nedumeritul iudeu în legătură cu biserica Sa, pentru ca acolo să afle despre voința lui Dumnezeu față de el.” -*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 120.

NIMIC NU ESTE O COINCIDENȚĂ

„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.” Romani 8:28.

„Cu câtă grijă a lucrat Domnul pentru a birui prejudecata împotriva Neamurilor ce fusese întipărită cu atâta putere în mintea lui Petru de educația iudaică ce o primise el. Prin viziunea cu fața de masă și a celor ce erau în ea, El a căutat să scoată din mintea apostolului această prejudecată și să-l învețe adevărul important, că în ceruri nu este cătare la față; că atât iudeii, cât și Neamurile sunt la fel de prețioase înaintea lui Dumnezeu; că prin Hristos păgânii pot ajunge părtași ai binecuvântărilor și ai privilegiilor Evangheliei.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 136.

Sutașul din Cezareea

1. Ce este înregistrat despre sutașul din Cezareea? Cum i-a arătat Dumnezeu că îl cunoștea? *Faptele Ap. 10:1,2*

.....

.....

„Corneliu era un sutaș roman. El era de neam bogat și nobil prin naștere și deținea o poziție de încredere și cinste. Deși prin naștere, creștere și educație era păgân, totuși, prin legătura lui cu iudeii, ajunsese să dobândească cunoștința despre Dumnezeu și I se închina cu o inimă credincioasă, dovedindu-și sinceritatea credinței prin mila pe care o avea față de cei săraci. Pentru binefacerile lui era cunoscut atât în împrejurimi, cât și în locurile depărtate și viața lui neprihănită îl făcuse să se bucure de un nume bun atât printre iudei, cât și printre Neamuri. Influența lui era o binecuvântare pentru toți aceia cu care venea în contact...

„Crezând în Dumnezeu ca fiind Creatorul cerului și al pământului, Corneliu Îi aducea închinare, recunoștea autoritatea Lui și căuta sfatul Lui în toate problemele vieții. El era credincios lui Iehova în viața lui de familie, cum și în îndatoririle sale oficiale. În casa lui ridicase un altar lui Dumnezeu; căci el nu îndrăznea să

încerce să-și aducă la îndeplinire planurile sau să-și poarte răspunderile fără ajutorul lui Dumnezeu.

„Deși Corneliu credea în profeții și aștepta venirea lui Mesia, el nu cunoștea Evanghelia așa cum a fost ea descoperită în viața și moartea lui Hristos. El nu era membru al bisericii iudaice și rabinii îl vor fi socotit ca un păgân și un necurat. Dar același Veghetor Sfânt care a spus despre Avraam: “Îl cunosc”, îl cunoștea și pe Corneliu și i-a trimis o solie direct din cer.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 132, 133.

2. Cum a fost chemat? Ce instrucțiuni specifice i-au fost date? Faptele Ap. 10:3-6

.....

.....

„Felul lămurit în care au fost date aceste îndrumări, prin care s-a amintit chiar și ocupația omului la care stătea Petru, dovedește faptul că cerul cunoaște istoria și ocupația oamenilor în fiecare moment din viață. Dumnezeu cunoaște viața și ocupația lucrătorului umil, tot la fel cum cunoaște și viața împăratului pe tronul lui.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 133.

3. Ce viziune a avut Petru în timp ce aștepta să-i fie servită mâncarea? Care a fost scopul acestei viziuni? Faptele Ap. 10:9-13

.....

.....

„Îngerul, după ce a avut convorbirea cu Corneliu, s-a dus la Petru, la Iope. În vremea aceea, Petru se ruga pe acoperișul casei sale și citim că “l-a ajuns foamea și a vrut să mănânce. Pe când îi pregăteau mâncarea, a căzut într-o răpire sufletească.” Petru flămânzise nu numai după hrana fizică. Fiind pe acoperișul casei, el putea vedea cetatea Iope și ținutul înconjurător și aceasta îl făcea să flămânzească după mântuirea semenilor lui. El avea o dorință arzătoare de a le prezenta din Scripturi profețiile cu privire la suferințele și moartea lui Hristos.

„În viziune, Petru “a văzut cerul deschis și un vas ca o față de masă mare, legată cu cele patru colțuri, coborându-se și slobozindu-se în jos pe pământ. În ea se aflau tot felul de dobitoace cu patru picioare și târătoare de pe pământ și păsările cerului. Și un glas i-a zis: ‘Petre, scoală-te, taie și mănâncă.’ ‘Nicidecum, Doamne’, a răspuns Petru. ‘Căci niciodată n-am mâncat ceva spurcat sau necurat.’ Și glasul i-a zis iarăși a doua oară: „Ce a curățit Dumnezeu, să nu numești spurcat.” Lucrul acesta s-a făcut de trei ori și îndată după aceea vasul a fost ridicat iarăși la cer.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 135.

Evanghelia predicată neamurilor

4. Dându-i viziunea lui Petru, ce a vrut Dumnezeu să-i învețe pe toți creștinii? Ce trebuie să înțeleagă toată lumea despre scopurile și legile Sale sfinte? *Faptele Ap. 10:34,35*

.....

.....

„Viziunea aceasta îi aducea lui Petru atât mustrare, cât și învățătură. Ea îi descoperea planul lui Dumnezeu - că, prin moartea lui Hristos Neamurile aveau să ajungă a fi împreună moștenitoare cu iudeii la binecuvântările mântuirii. Căci până la data aceea nici unul dintre ucenici nu predicase Evanghelia la Neamuri. În mintea lor, zidul despărțitor de la mijloc, prăvălit prin moartea lui Hristos, încă mai dăinuia și toate străduințele lor se mărginiseră numai la iudei, fiindcă ei considerau Neamurile ca neavând parte de binecuvântările Evangheliei. Acum, Domnul căuta să-l învețe pe Petru că planul divin cuprindea întreaga lume.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 135.

5. Ce asemănări au existat între revărsarea Duhului Sfânt asupra ucenicilor din camera de sus și ce s-a întâmplat în casa lui Corneliu? *Faptele Ap. 2:4; 10:44,46*

.....

.....

„Deodată, vorbirea a fost întreruptă de coborârea Duhului Sfânt. “Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a pogorât Duhul Sfânt

peste toți cei ce ascultau Cuvântul.” Toți credincioșii tăiați împrejur, care veniseră cu Petru, au rămas uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a revărsat și peste Neamuri. Căci îi auzeau vorbind în limbi și mărind pe Dumnezeu....

“Cum am început să vorbesc”, a zis el, povestind experiența sa, “Duhul Sfânt S-a pogorât peste ei ca și peste noi la început. Și mi-am adus aminte de vorba Domnului, cum a zis: ‘Ioan a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt.’ Deci, dacă Dumnezeu le-a dat același dar, ca și nouă, care am crezut în Domnul Isus Hristos, cine eram eu să mă împotrivesc lui Dumnezeu?”—*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 139, 141.

6. Cu privire la ce a trebuit Petru să-i convingă pe cei care l-au însoțit în vizita la neamuri în Cezareea? Când s-au întors la Ierusalim, ce întrebări i-au pus alții care apărau circumcizia lui Petru? *Faptele Ap. 10:47; 11:3*

.....

.....

„Când frații din Iudea au auzit că Petru intrase în casa unuia dintre Neamuri și a predicat celor adunați acolo, au fost surprinși și s-au simțit jigniți. Ei se temeau ca nu cumva un asemenea curs al lucrurilor, care lor li se părea îndrăzneț, să aibă drept urmare zădărnicierea propriei lor învățături. La prima ocazie, când l-au întâlnit pe Petru, l-au întâmpinat cu aspră mustrare, zicând: “Ai intrat în casă la niște oameni netăiați împrejur și ai mâncat cu ei”.

„Petru le-a pus în față întreaga situație. Le-a istorisit experiența sa în legătură cu viziunea și a susținut că, prin aceasta, el a fost îndrumat să nu mai facă deosebirea ceremonială dintre circumcis și necircumcis și nici să nu mai socotească pe cei dintre Neamuri ca fiind necurați. El le-a vorbit despre porunca ce-i fusese dată de a merge la Neamuri, despre venirea solilor, despre călătoria sa la Cezareea și despre întâlnirea cu Corneliu. El le-a relatat esența convorbirii sale cu sutașul, în timpul căreia acesta din urmă îi vorbise despre vedenia prin care fusese îndrumat să trimită după Petru.”—*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 141.

7. Au acceptat ucenicii din Ierusalim în cele din urmă atitudinea lui Petru față de credincioșii dintre Neamuri din Cezareea? *Faptele Ap. 11:18*

.....

.....

„Petru le-a pus în față întreaga situație. Le-a istorisit experiența sa în legătură cu viziunea și a susținut că, prin aceasta, el a fost îndrumat să nu mai facă deosebirea ceremonială dintre circumcis și necircumcis și nici să nu mai socotească pe cei dintre Neamuri ca fiind necurați. El le-a vorbit despre porunca ce-i fusese dată de a merge la Neamuri, despre venirea solilor, despre călătoria sa la Cezareea și despre întâlnirea cu Corneliu. El le-a relatat esența convorbirii sale cu sutașul, în timpul căreia acesta din urmă îi vorbise despre vedenia prin care fusese îndrumat să trimită după Petru.”

„Auzind acest raport, frații n-au mai zis nimic. Convinși că umblarea lui Petru era întru totul împlinirea planului lui Dumnezeu și că prejudecățile și exclusivismul lor erau cu totul potrivnice spiritului Evangheliei, ei au preamărit pe Dumnezeu, zicând: “Dumnezeu a dat deci și Neamurilor pocăință, ca să aibă viață.”— *Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 141, 142.

Pentru meditație

„Astăzi, Dumnezeu caută suflete atât printre cei de sus, cât și printre cei de jos. Sunt mulți asemenea lui Corneliu, oameni pe care Domnul dorește să-i alătore lucrării Sale din lume. Simpatiile lor sunt legate de poporul lui Dumnezeu, însă legăturile care îi țin de lume îi țin cu tărie. Pentru a lua poziție pentru Hristos se cere curaj moral din partea lor. Trebuie să se depună străduințe deosebite pentru aceste suflete care sunt într-o așa de mare primejdie din pricina răspunderilor și legăturilor lor de societate.” —*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 139.

ÎMPRĂȘTIAȚI DE DRAGUL EVANGHELIEI

„Când vă vor prizoni într-o cetate, să fugiți într-alta. Adevărat vă spun că nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul omului.” *Matei 10:23.*

„După ce ucenicii au fost alungați din Ierusalim în urma prigoanei, solia Evangheliei s-a răspândit cu iuteală prin ținuturile care se găseau dincolo de hotarele Palestinei; și multe grupe mici de credincioși s-au format în centrele mai importante.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 155.*

1. Ce s-a întâmplat cu cei care au fost împrăștiați din cauza prigoanei, chiar dacă erau dedicați predicării numai evreilor? *Faptele Ap. 11:19-21.*

.....

.....

„Evanghelia a fost propovăduită public în Antiohia de către niște ucenici din Cipru și Cirene, care au venit aici și “au propovăduit Evanghelia Domnului Isus.” “Mâna Domnului era cu ei” și străduințele lor sârguincioase au fost răsplătite cu rod. “Un mare număr de oameni au crezut și s-au întors la Domnul.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 156.*

2. Cu o nouă viziune și plini de Duhul Sfânt, pe cine au trimis ei să întărească lucrarea din Antiohia? *Fapte 11:22-24*

.....

.....

„Ajunghând în acest nou câmp de lucru, Barnaba a văzut lucrarea ce fusese săvârșită deja prin harul lui Dumnezeu și “s-a bucurat și i-a îndemnat pe toți să rămână cu inimă hotărâtă alipiți de Domnul.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 156.*

Crestinii

3. Pe cine a căutat Barnaba în Tars și unde l-a dus să se alăture slujirii? *Faptele Ap. 11:25,26, prima parte*

.....

.....

„Deoarece lucrarea se dezvolta, Barnaba a simțit nevoia de ajutor potrivit, pentru a intra pe ușile deschise de providența lui Dumnezeu; deci, s-a dus la Tars să-l caute pe Pavel, care, după ce cu câțva timp mai înainte plecase din Ierusalim, lucrase în “ținuturile Siriei și Ciliciei”, vestind “credința pe care căuta s-o nimicească odinioară.” Galateni 1:21,23. Barnaba a izbutit să-l găsească pe Pavel și să-l convingă să se întoarcă cu el spre a-i fi tovarăș în lucrare...

„Dumnezeu a binecuvântat din belșug lucrarea lui Pavel și a lui Barnaba în răstimp de un an, cât au rămas ei cu credincioșii din Antiohia. Dar nici unul dintre ei nu fusese încă în mod oficial consacrat lucrării de slujire a Evangheliei. Acum, ei au ajuns la un punct în experiența lor creștină, când Dumnezeu avea să le încredințeze ducerea mai departe a unei grele lucrări misionare, în săvârșirea căreia ei aveau să aibă nevoie de fiece folos care putea fi dobândit prin mijlocirea bisericii.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 156, 160.

4. Cum au fost numiți cel dintâi credincioșii din acel loc? De ce? *Faptele Ap. 11:26, partea a doua*

.....

.....

„În Antiohia, ucenicii au fost numiți pentru prima dată creștini. Numele li s-a dat din pricină că subiectul principal al propovăduirii, al învățăturii și al discuțiilor lor era Hristos. Ei istoriseau mereu întâmplările care avuseseră loc în timpul lucrării Sale pământești, când ucenicii Săi au fost binecuvântați cu prezența Sa personală. Ei stăruiau neobosit asupra învățăturilor și minunilor Sale de vindecare. Cu buze tremurânde și cu ochii scăldați în lacrimi, ei vorbeau despre chinul Său sufletesc din grădină, despre trădarea, judecata și executarea Lui, precum și despre răbdarea și umilința cu

care El îndurase disprețul și chinul la care a fost supus de către vrăjmașii Săi, dar și despre mila dumnezeiască cu care S-a rugat pentru cei care Îl prigoniseră. Învierea și înălțarea Sa, precum și lucrarea Lui din ceruri, ca Mijlocitor pentru omul căzut, erau subiecte asupra cărora simțeau bucuria să se oprească. Pe drept cuvânt, păgânii îi puteau numi creștini, deoarece ei predicau pe Hristos și rugăciunile lor către Dumnezeu le adresau în Numele Lui. Dumnezeu le-a dat numele de creștini. Acesta este un nume regal, dat tuturor aceluia care se alătură lui Hristos.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 157.

5. Ce se întâmplă când o persoană este persecutată pentru că este creștină? Cu toate acestea, cum ar trebui să se simtă având în vedere pe Cel care și-a dat viața pentru om? *1 Petru 4:14,16*

.....

.....

„Exemplul urmașilor lui Hristos din Antiohia ar trebui să fie o inspirație pentru fiecare credincios ce trăiește astăzi în marile orașe ale lumii. În timp ce este după rânduiala lui Dumnezeu ca lucrători aleși, consacrați și cu talente să fie stabiliți în mari centre populate, spre a conduce eforturi evanghelistice, tot la fel este scopul Său ca membrii comunității care trăiesc în aceste orașe să folosească talentele date lor de Dumnezeu în lucrarea pentru suflete. Bogate binecuvântări sunt puse deoparte pentru aceia care se predau cu totul chemării lui Dumnezeu. Când asemenea lucrători se străduiesc să câștige suflete pentru Isus, vor vedea că mulți, la care niciodată mai înainte nu se putea ajunge în nici un alt chip, sunt gata să răspundă unei înțelepte străduințe personale.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 158.

[Hirotonirea lui Barnaba și a lui Saul](#)

6. Cine a pus mâna peste Barnaba și pe Pavel? Dar, de fapt, cine i-a ales pentru slujba lor specială? *Faptele Ap. 13:1-3*

.....

.....

„Împrejurările în legătură cu punerea deoparte a lui Pavel și a lui Barnaba, prin Duhul Sfânt, pentru o anumită ramură de lucrare, arată clar că Domnul lucrează în biserica Sa prin instrumente alese de El. Cu ani înainte, când planul lui Dumnezeu cu privire la Pavel i-a fost pentru prima dată descoperit prin Însuși Mântuitorul, Pavel a fost după aceea pus imediat în legătură cu membrii noii biserici organizate în Damasc. Mai mult încă, biserica din locul acela nu a fost lăsată multă vreme în întuneric cu privire la experiența personală a fariseului convertit. Și acum, când însărcinarea divină dată în vremea aceea avea să fie dusă mai deplin la îndeplinire, Duhul Sfânt, dând din nou mărturie despre Pavel, ca fiind un vas ales spre a duce Evanghelia la Neamuri, a pus asupra bisericii lucrarea de a-l consacra pe el și pe conlucrătorul său. Pe când conducătorii bisericii din Antiohia “slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: ‘Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat’”...

„Pavel a privit ocazia hirotonisirii sale oficiale ca marcând începutul unei noi și importante perioade în cariera sa. De aici încolo, a fost socotit începutul apostolatului său în biserica creștină.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 162-164.

Importanța Bisericii

7. Ce întrebare i-a pus Saul lui Isus când i s-a arătat pe drumul spre Damasc? Pe cine disprețuiesc oamenii cu idei independente? *Faptele Ap. 9:6.*

.....

.....

„El l-a oprit din umblarea lui și l-a convins de păcat; dar, când Saul a întrebat: “Doamne, ce vrei să fac?”, Mântuitorul a pus pe nedumeritul iudeu în legătură cu biserica Sa, pentru ca acolo să afle despre voința lui Dumnezeu față de el.” Lumina cea minunată, care a luminat întunecimea lui Saul, era lucrarea Domnului; dar mai era, de asemenea, o lucrare ce urma să fie făcută pentru el de către ucenici. Hristos săvârșise lucrarea de descoperire și convingere; și acum cel pocăit se găsea în situația de a învăța de la aceia pe care Dumnezeu îi rânduisese a învăța adevărul Său....

„Totdeauna au fost în biserică dintre aceia care sunt mereu înclinați către independență. Se pare că ei nu pot înțelege că independența spiritului face ca instrumentul omenesc să aibă prea multă încredere în sine și să se încreadă în propria sa judecată mai degrabă decât să dea respect sfatului și să prețuiască mai mult judecata fraților săi, mai ales a celor aleși de Dumnezeu în slujba de conducere a poporului Său. Dumnezeu a investit biserica Sa cu autoritate și putere deosebită pe care nimeni nu este îndreptățit să o nesocotească sau să o disprețuiască; căci acela care face aceasta disprețuiește glasul lui Dumnezeu.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp.120, 121, 163.

Pentru meditație

„În timp ce lumina Evangheliei strălucea cu putere în Antiohia, o importantă lucrare era continuată de către apostolii care rămăseseră la Ierusalim...

„Dintre apostolii care au pornit să facă această lucrare s-au evidențiat în mod deosebit Petru, Iacov și Ioan, care aveau încredere că Dumnezeu îi alesese să predice pe Hristos printre conaționaliilor lor. Ei au lucrat cu credincioșie și înțelepciune, mărturisind lucrurile pe care le-au văzut și auzit, folosindu-se de “cuvântul prorociei făcut și mai tare” (2 Petru 1:19), în străduința lor de a convinge “casa lui Israel că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care” iudeii Îl răstigniseră. Faptele Ap. 2:36.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 165.

ÎNGERI SLUJITORI

„Nu sunt oare toți duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea?” Evrei 1:14.

„Pentru lucrătorul lui Dumnezeu, raportul acestor vizite îngeresti ar trebui să aducă tărie și curaj. Astăzi, ca și în zilele apostolilor, soli cerești trec în lungul și-n latul pământului, căutând să mângâie pe cel îndurerat, să apere pe cel nepocăit, să câștige inimile oamenilor la Hristos. Noi nu-i putem vedea personal și totuși ei sunt cu noi, călăuzindu-ne, îndrumându-ne și ocrotindu-ne.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 152.

Martiriul lui Iacov

1. Cum a fost martirizat Iacov, fratele lui Ioan? Ce planuri avea același conducător cu Petru? *Faptele Ap. 12:1-4*

.....

.....

„De asemenea, Irod deținea și poziția de tetrarh al Galileii. După propria sa mărturisire, el era un prozelit al credinței iudaice și părea foarte zelos în aducerea la îndeplinire a ceremoniilor legii iudaice. Dorind să se facă plăcut iudeilor, nădăjduia ca în felul acesta să-și asigure slujba și onorurile sale și a început să le împlinească dorințele, prigonind biserica lui Hristos, prădând casele credincioșilor și bunurile lor și întemnițând pe membrii de vază ai bisericii. El a aruncat în temniță pe Iacov, fratele lui Ioan, și a trimis un călău să-l ucidă cu sabia, așa cum și celălalt Irod rânduise ca profetul Ioan să fie decapitat.” “Văzând că iudeilor le plăceau aceste strădanii ale sale, el l-a întemnițat și pe Petru.”

“Aceste cruzimi aveau loc în vremea Paștelor. În timp ce iudeii sărbătoreau eliberarea lor din Egipt, făcând mare caz de zelul lor pentru Legea lui Dumnezeu, ei călcau în același timp în picioare fiecare principiu al acestei Legi, prin prigonirea și omorârea celor ce credeau în Hristos.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 143, 144.

2. În ce poziție incomodă a fost legat Peter? Cum a folosit Dumnezeu această ocazie pentru a-și salva slujitorul de un pericol atât de mare? *Faptele Ap. 12:4-6*

.....

.....

„Amintindu-și de eliberarea de mai înainte a apostolilor din temniță, de data aceasta, Irod a luat măsuri îndoite de precauție. Pentru a împiedica orice posibilitate de eliberare, Petru fusese dat în seama a șaisprezece ostași, care, în schimburi diferite, îl păzeau zi și noapte. În celula sa, el era așezat între doi ostași și era legat cu două lanțuri, fiecare lanț fiind prins bine de încheietura mâinii unuia dintre ostași. Nu-i era cu puțință să se miște fără ca ei să știe. Cu ușile temniței bine zăvorâte și o strajă puternică înaintea lor, orice posibilitate de eliberare sau scăpare, prin puteri omenești, era înlăturată. Însă situația disperată pentru om este ocazia lui Dumnezeu...

“În timp ce, din diferite motive, execuția lui Petru a fost amânată până după Paște, membrii bisericii au avut timp pentru o adâncă cercetare a inimii și pentru rugăciuni stăruitoare. Ei s-au rugat fără încetare pentru Petru; căci simțeau că lucrarea nu s-ar putea lipsi de el. „Ei și-au dat seama că au ajuns la un punct unde, fără ajutorul deosebit al lui Dumnezeu, biserica lui Dumnezeu ar fi fost nimicită.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 145.

3. Era Petru supărat de închiderea lui? În cine avea încredere? *Faptele Ap. 12:6; Psalmul 4:8*

.....

.....

“Era ultima noapte dinaintea execuției. Din ceruri, un înger puternic este trimis pentru a-l elibera pe Petru. Porțile puternice care-l închideau pe sfântul lui Dumnezeu s-au deschis fără ajutorul mâinilor omenești. Îngerul Celui Prea Înalt a trecut prin ele și înapoia lui porțile s-au închis fără zgomot. El a intrat în celulă și acolo se afla Petru, dormind somnul liniștit al încrederii depline.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 146.

Vizitatorul neașteptat

4. Cine a intrat în închisoare în mijlocul întunericului dens? În ce moment a înțeles Petru ce făcea cerul pentru a ajuta biserica? *Faptele Ap. 12:7-11*

.....

.....

„S-a străduit să-și reamintească evenimentele petrecute cu câteva minute înainte. Și-a amintit cum adormise legat între cei doi ostași, având încălțăminte și hainele scoase. S-a cercetat bine și a constatat că era încălțat și îmbrăcat complet. Încheieturile mâinilor, umflate din pricina lanțurilor nemiloase, erau acum fără cătușe. Și-a dat seama că eliberarea lui nu era o amăgire, nici un vis și nici o viziune, ci o fericită realitate. A doua zi, el trebuia să fie dus la moarte; dar, iată, un înger l-a eliberat din închisoare și de la moarte. „Când și-a venit Petru în fire, a zis: „Acum văd cu adevărat că Domnul a trimis pe îngerul Său și m-a scăpat din mâna lui Irod și de la tot ce aștepta poporul iudeu.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, 148.*

Retinerea de a deschide ușa

5. După ce a fost eliberat, la casa cui s-a dus Petru și a bătut? Ce s-a întâmplat după ce o soră tânără i-a auzit vocea în timp ce biserica se ruga pentru el? *Faptele Ap. 12:12-16.*

.....

.....

„Îndată, apostolul s-a îndreptat către casa unde erau adunați frații săi și unde în clipa aceea ei se rugau stăruitor pentru el. „A bătut la ușa care dădea în pridvor, și o slujnică, numită Roda, a venit să vadă cine e. A cunoscut glasul lui Petru și, de bucurie, în loc să deschidă, a alergat înăuntru să dea de veste că Petru stă înaintea porții. „Ești nebună!” i-au zis ei. Dar ea stăruia și spunea că el este. Ei, dimpotrivă, ziceau: „Este îngerul lui.”

Petru însă bătea mereu. Au deschis și au rămas încremeniți când l-au văzut. Petru le-a făcut semn cu mâna să tacă, le-a istorisit cum îl scosese Domnul din temniță”. Și apoi Petru “a ieșit și s-a dus într-alt loc”. Bucurie și laudă au umplut inimile credincioșilor,

fiindcă Dumnezeu le-a ascultat rugăciunile, scăpându-l pe Petru din mâinile lui Irod.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 148.

6. Ce s-a întâmplat în închisoare când a sosit dimineața și soldații și-au dat seama că Petru nu mai era? *Faptele Ap. 12:18,19.*

.....

.....

“Când păzitorii de dinaintea ușii au văzut că Petru scăpase, au fost cuprinși de groază. Li se spusese în mod categoric că aveau să răspundă cu viața lor pentru viața celui dat în grija lor; și din pricina aceasta fuseseră foarte atenți. Când ofițerii au venit după Petru, ostașii erau încă la ușa închisorii, zăvoarele și drugii de fier strânși tare, lanțurile mai erau bine prinse de încheieturile mâinilor celor doi soldați, însă întemnițatul nu mai era.

“Când raportul despre scăparea lui Petru a ajuns la Irod, acesta s-a mâniat la culme și s-a infuriat. Învinuind garda de la închisoare că nu a fost loială, a poruncit să fie omorâți. Irod știa că nu o putere omenească l-a scăpat pe Petru, dar era hotărât să nu recunoască că o putere divină îi stricase planurile și astfel s-a așezat într-o poziție de cutezătoare disprețuire a lui Dumnezeu.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 149.

7. Cu toate acestea, ce moarte oribilă a avut Irod? *Faptele Ap. 12:20-23.*

.....

.....

„Era îmbrăcat într-o mantie presărată cu argint și cu aur, care prindea razele soarelui în cutele ei strălucitoare. Această scenă măreață uimea ochii privitorilor. ... Mai departe, ei au spus că, deoarece mereu îl cinstiseră ca pe un conducător, de aici înainte i se vor închina ca unui dumnezeu...

„Același înger care coborâse din curțile împărătești spre a-l elibera pe Petru fusese solul mâniei și judecății lui Irod. Îngerul l-a lovit pe Petru spre a-l trezi din somn; dar o cu totul altă lovitură a dat aceluși rege nelegiuit, dezgolindu-l de mândria sa și aducând

asupra-i pedeapsa Celui Atotputernic. Irod a murit în chinurile groaznice ale minții și trupului, sub judecata răsplătitoare a lui Dumnezeu.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 149, 152.

Pentru meditație

„Avem nevoie să înțelegem misiunea îngerilor mai bine decât o facem acum. Ar fi bine să ne amintim că fiecare copil credincios al lui Dumnezeu trebuie să conlucreze cu ființele cerești. Nevăzutele oștiri ale luminii și puterii însoțesc pe cei blânzi și umili care cred și se prind de făgăduințele lui Dumnezeu. Heruvimi, serafimi și îngeri neîntrecuți în putere stau la dreapta lui Dumnezeu, “toți duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea.” Evrei 1:14.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 154.

13

Sabatul din 30 martie 2024

UN TÂNĂR PUTERNIC

„Ajunși la Salamina, au vestit Cuvântul lui Dumnezeu în sinagogile iudeilor. Aveau de slujitor pe Ioan.” *Faptele Ap. 13:5.*

1. Cine alege bărbați pentru slujire? Cine i-a însoțit pe Barnaba și pe Pavel ca slujitor? *Faptele Ap. 13:1-5.*

.....

“Trimiși de Duhul Sfânt”, Pavel și Barnaba, după ce au fost întăriți prin binecuvântare de către frații din Antiohia, “s-au coborât în Seleucia și de acolo au plecat cu corabia la Cipru”. În felul acesta și-au început apostolii prima lor călătorie misionară.

„Mama lui Marcu era o convertită la religia creștină și casa ei din Ierusalim era un loc de adăpost pentru ucenici. Acolo, ei erau totdeauna siguri că găsesc o primire bună și odihnă potrivită. Cu ocazia unei vizite făcute în casa mamei sale, Marcu le-a propus lui Pavel și lui Barnaba să-i însoțească în călătoria lor misionară. El

simțea binecuvântarea lui Dumnezeu în inima sa și dorea mult să se consacre pe deplin lucrării slujirii Evangheliei.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 166.

2. Cine i-a rugat pe Pavel și pe Barnaba să vină și să-i împărtășească Cuvântul lui Dumnezeu? *Fapte 13:7*

.....

.....

„După ce au străbătut toată insula până la Pafos, au întâlnit pe un vrăjitor, prooroc mincinos, un iudeu, cu numele Bar-Isus, care era cu dregătorul Sergius Paulus, un om înțelept. Acesta din urmă a chemat pe Barnaba și pe Saul și și-a arătat dorința să audă Cuvântul lui Dumnezeu.

„Așa a fost cazul atunci când Sergius Paulus, guvernatorul Ciprului, asculta solia Evangheliei. Guvernatorul trimisese după apostoli, pentru a fi învățat cu privire la solia pe care ei veniseră să o aducă; atunci, puterile răului au căutat ca, prin îndemnurile vrăjitorului Elima, să-l abată de la credință și astfel să zădărnicească planul lui Dumnezeu.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 167.

3. De ce i-a părăsit Ioan Marcu pe Pavel și Barnaba și s-a întors acasă? *Faptele Ap. 13:13*

.....

.....

„Pavel și cei ce erau împreună cu el și-au continuat călătoria, mergând la Perga, în Pamfilia. Drumul le-a fost greu; ei au întâmpinat greutate și lipsuri și au avut de înfruntat primejdiile din toate părțile. În orașele și cetățile prin care au trecut și în tot lungul singuraticului drum, au fost înconjurați de primejdiile văzute și nevăzute. Dar Pavel și Barnaba învățaseră să se încreadă în puterea lui Dumnezeu care să-i apere. Inimile lor erau pline de o iubire fierbinte pentru sufletele pieritoare. Ca păstori credincioși în căutarea oii pierdute, ei nu s-au gândit la liniștea sau comoditatea lor. Uitând de ei, nu s-au dat înapoi de la oboseală, foame sau frig. Ei nu aveau în minte decât o singură țință — salvarea aceluia care rățăceau departe de staul.

„Aici, Marcu, copleșit de teamă și descurajare, a șovăit pentru o vreme în hotărârea sa de a se preda cu totul pentru lucrarea Domnului. Neobișnuit cu greutățile, el s-a descurajat din pricina primejdiilor și lipsurilor drumului. Ei lucraseră cu succes în împrejurări bune; dar acum, din mijlocul împotriviților și primejdiilor, care atât de adesea lovesc pe lucrătorul ce face pionierat, Marcu nu a izbutit să rabde greul ca un bun ostaș al crucii. El mai avea încă de învățat să facă față cu o inimă curajoasă primejdiei, prigoanei și împotrivirii.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 169.

4. Cum au văzut apostolii experimentați decizia tânărului?

.....

.....

„Pe măsură ce apostolii mergeau tot înainte, temându-se de greutăți și mai mari, Marcu s-a intimidat și, pierzându-și curajul, a refuzat să meargă mai departe și s-a întors la Ierusalim.

„Acest lucru l-a făcut pe Pavel ca, pentru un timp, să-l judece pe Marcu foarte nefavorabil, ba chiar cu asprime. Barnaba, pe de altă parte, era înclinat să-l scuze din cauza lipsei lui de experiență. El se temea ca nu cumva Marcu să părăsească lucrarea, pentru că vedea în el calități care aveau să-l facă potrivit a fi un lucrător folositor pentru Hristos.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 169, 170.

Pavel și Barnaba se despart

5. Ce s-a întâmplat între Pavel și Barnaba când acesta din urmă a vrut să-l invite pe Ioan Marcu să li se alăture din nou? *Faptele Ap. 15:36-40.*

.....

.....

„Barnaba era gata să meargă cu Pavel, însă dorea să-l ia cu ei și pe Marcu, care se hotărâse din nou să se consacre lucrării. Pavel însă n-a fost de acord cu aceasta. El “socotea că nu este bine să ia cu ei pe acela” care, în timpul primei lor călătorii misionare, îi părăsise într-o vreme de nevoie. El nu era dispus să scuze slăbiciunea lui Marcu de a fi părăsit lucrarea în schimbul siguranței și odihnei

căminului. El a susținut că cineva cu atât de puțină statornicie nu era potrivit pentru o lucrare care cerea răbdare, sacrificiu de sine, curaj, devotament, credință, un spirit gata de sacrificiu și, dacă ar fi fost nevoie, chiar viața.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 202.

6. Rezultatul pozitiv al disputei amare a fost că acum erau două echipe care să ducă Evanghelia mai departe. Pe cine au inclus? În cele din urmă, ce s-a întâmplat mai târziu cu Ioan Marcu? Faptele Ap. 15:39,40.

.....

.....

„Atât de aprinsă a fost neînțelegerea, încât Pavel și Barnaba s-au despărțit, ultimul rămânând la păreri sale și luând cu sine pe Marcu. Astfel, “Barnaba a luat cu el pe Marcu și a plecat cu corabia la Cipru. Pavel și-a ales pe Sila, și a plecat, după ce a fost încredințat de frați în grija harului Domnului”.

„În anii de mai târziu, susținerea de către el a lui Marcu a fost bogat răsplătită, căci tânărul bărbat s-a predat fără rezerve Domnului și lucrării de vestire a soliei Evangheliei în câmpuri grele. Sub binecuvântarea lui Dumnezeu și sub înțeleapta instruire a lui Barnaba, el s-a dezvoltat astfel încât a ajuns un lucrător valoros.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 202, 170.

7. Cum s-a schimbat părerea apostolului Pavel despre Marcu? Coloseni 4:10; 2 Timotei 4:11

.....

.....

„Mai târziu, Pavel s-a împăcat cu Marcu și l-a primit ca tovarăș de lucru. De asemenea, el l-a recomandat Colosenilor ca unul care era un împreună lucrător “pentru Împărăția lui Dumnezeu” și care-i fusese “de mângâiere”. (Coloseni 4, 11.) Și iarăși, nu cu mult timp înainte de moartea sa, el vorbea despre Marcu “ca fiindu-i de folos pentru slujbă.” 2 Timotei 4:11 –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 170.

Pentru meditație

„De la primii ani ai vieții sale de credință și până acum, experiența creștină a lui Marcu a devenit mai profundă. Studiind mai de aproape viața și moartea lui Hristos, el dobândise vederi mai clare despre lucrarea Mântuitorului, despre truda și luptele Lui. Citind în rănilor din mâinile și picioarele lui Hristos semnele slujirii Sale pentru omenire și până unde a trebuit să meargă lepădarea Sa de Sine pentru a salva pe cel pierdut și pieritor, Marcu era gata să-L urmeze pe Maestru pe calea sacrificiului de sine. Acum, împărtășind soarta lui Pavel în temnița, el a înțeles mai bine decât oricând mai înainte că este un câștig nespus de mare a-L câștiga pe Hristos și este o pierdere de nedescris a câștiga lumea, dar a pierde sufletul pentru a cărui mântuire a fost vărsat sângele lui Hristos. În fața încercărilor și a împotrivirilor grele, Marcu a continuat să rămână statornic, un înțelept și iubit ajutor al apostolului.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 455.

PREDICAREA PRINTRE NEAMURI

„Dar iudeii care n-au crezut au întărâtat și au răzvrătit sufletele neamurilor împotriva fraților.” *Faptele Ap. 14:2.*

„În toate străduințele lor misionare, Pavel și Barnaba au căutat să urmeze exemplul lui Hristos, de sacrificiu de bună voie și de lucrare credincioasă și plină de râvnă pentru suflete. Cu o vedere limpede, zeloși și neobosiți, ei nu luau în seamă obiceiurile lor sau confortul personal, ci, cu o grijă plină de rugăciune și cu neîncetată activitate, ei semănau sămânța adevărului. Și o dată cu semănarea seminței, apostolii se îngrijeau să dea tuturor acelor care luau poziție pentru Evanghelie îndrumarea practică ce era de o nespusă valoare. Acest spirit zelos și plin de temere sfântă lăsa în mințile noilor ucenici o impresie dăinuitoare cu privire la importanța soliei Evangheliei.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 186.*

Iconia

1. Când Pavel și Barnaba au predicat în Iconia, atât evreii, cât și grecii au crezut Evanghelia. Dar ce au făcut evreii necredincioși? *Faptele Ap. 14:1,2.*

.....

.....

„Popularitatea crescândă a soliei duse de apostoli a umplut pe necredincioșii iudei de invidie și ură și ei s-au hotărât ca să oprească de îndată lucrarea lui Pavel și a lui Barnaba. Folosindu-se de rapoarte false și exagerate, ei au făcut ca autoritățile să se teamă că întreaga cetate era în primejdie de a fi întărâtată la răscoală. Ei au declarat că mulți se alăturau apostolilor și au sugerat gândul că prin aceasta se urmăreau planuri ascunse și primejdioase.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 178.*

2. Cum i-a sprijinit Domnul pe ucenici în legătură cu falsitatea? Ce s-a întâmplat între oameni? *Faptele Ap. 14:3,4.*

.....

„Ca urmare a acestor învinuiri, ucenicii au fost în repetate rânduri aduși înaintea autorităților; însă apărarea lor a fost atât de lămurită și mișcătoare și prezentarea învățaturii lor atât de liniștite și pe înțeles, încât a exercitat o puternică influență în favoarea lor. Deși judecătorii aveau prejudecăți împotriva lor, datorită declarațiilor false pe care le auziseră, totuși nu au îndrăznit să-i osândească. Ei nu puteau decât să recunoască faptul că învățăturile lui Pavel și ale lui Barnaba țineau să facă pe oameni virtuoși, cetățeni supuși legilor, și că morala și ordinea cetății ar fi sporit dacă ar fi fost primite adevărurile propovăduite de apostoli.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 178.

Conflictul

3. Până la ce punct a escaladat opoziția împotriva Apostolilor? Prin urmare, ce au făcut? *Faptele Ap. 14:5,6.*

.....

.....

„Mai marii iudeilor erau atât de înfuriați din pricina întorsăturii pe care o luaseră lucrurile, încât s-au hotărât să-și atingă scopul prin violență. Întărâtând pornirile cele mai josnice ale unei mulțimi neștiutoare și gălăgioase, ei au reușit să dea loc la o tulburare pe care au atribuit-o învățaturii date de ucenici. Prin această falsă învinuire, ei nădăjduiau să câștige ajutorul judecătorilor în scopul împlinirii planurilor lor. Ei au hotărât să nu dea apostolilor nici o ocazie de a se apăra, făcând ca mulțimea să intervină împoșcând cu pietre pe Pavel și Barnaba, punând în felul acesta capăt lucrării lor.

„Prietenii apostolilor, deși necredincioși, i-au avertizat cu privire la planurile răutăcioase ale iudeilor și au stăruit de ei să nu se expună, fără să fie nevoie, furiei gloatei, ci mai bine să-și scape viața. Prin urmare, Pavel și Barnaba au plecat în taină din Iconia, lăsându-i pe credincioși să ducă mai departe ei singuri, pentru o vreme, lucrarea de acolo. Însă niciodată ei nu au părăsit acest loc pentru totdeauna, ci și-au propus să se întoarcă, după potolirea tulburării, și să-și desăvârșească lucrarea începută.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 178, 179.

4. Ce minune a avut loc în Listra prin puterea lui Isus care lucra în Pavel și Barnaba? *Faptele Ap. 14:7-10*

.....

.....

„Odată, pe când Pavel vorbea oamenilor despre lucrarea lui Hristos ca vindecător al celor bolnavi și suferinzi, el a văzut printre ascultătorii săi pe un olog, ai cărui ochi erau ațintiți asupra lui și care a primit și a crezut cuvintele sale. Inima lui Pavel a simțit iubire pentru omul acesta suferind, la care “a văzut că are credință ca să fie tămăduit”. În fața mulțimii idolatre, Pavel a poruncit ologului să se ridice în picioare. Până aici, suferindul nu fusese în stare să se ridice; dar acum, a ascultat de îndată porunca lui Pavel și, pentru prima dată în viața sa, a stat pe picioarele lui. Împreună cu acest efort al credinței a venit și putere și el, care fusese olog, a sărit “și a început să umble.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 181.*

5. Cum au reacționat oamenii din Listra? Cum îi numeau pe Pavel și Barnaba? *Faptele Ap. 14:11-18*

.....

.....

„Locuitorii din Listra susțineau că ei văzuseră cu ochii lor puterea miraculoasă a apostolilor. Ei văzuseră un olog, care niciodată mai înainte nu fusese în stare să meargă, ajuns să se bucure de o deplină sănătate și putere. Numai după o puternică lucrare de convingere din partea lui Pavel și o amănunțită lămurire cu privire la însărcinarea sa și a lui Barnaba, ca reprezentanți ai Dumnezeuului cerului și ai Fiului Său, marele Tămăduitor, oamenii s-au înduplecat să renunțe la planurile lor.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 182.*

6. Cine i-a stârnit să-l împoaște cu pietre pe Pavel? Ce s-a întâmplat după ce l-au lăsat mort? *Faptele Ap. 14:19,20*

.....

.....

„Dezamăgirea pe care au suferit-o cei din Listra, neîngăduindu-li-se privilegiul de a aduce sacrificii apostolilor, i-a pregătit să se întoarcă împotriva lui Pavel și Barnaba cu o înflăcărare aproape la fel cu aceea cu care îi proslăvise ca zei. Întărâtați de iudei, ei au făcut planul de a-i ataca pe apostoli. Iudeii îi îndemneau să nu-i îngăduie lui Pavel nici o ocazie de a vorbi, afirmând că, dacă ei aveau să-i ofere acest privilegiu, el va vrăji norodul. „În curând, planurile ucigașe ale vrăjmașilor Evangheliei au fost aduse la îndeplinire. Supunându-se influenței răului, cei din Listra au ajuns stăpâniți de o furie satanică și, prinzându-l pe Pavel, l-au împrôșcat cu pietre fără nici o milă. Apostolul a crezut că-i sosise sfârșitul. Martiriul lui Ștefan, cum și partea crudă pe care el însuși o avusese cu acea ocazie i-au revenit viu în minte. Plin de vânătași și zdrobit de durere, el a căzut la pământ, iar gloata înfuriată l-a “târât afară din cetate, crezând că a murit.”...

„Nu mică le-a fost însă surpriza când, în mijlocul bocetelor lor, apostolul și-a ridicat deodată capul și a sărit în picioare cu cuvinte de laudă pe buze la adresa lui Dumnezeu. Pentru credincioși, această neașteptată revenire a servului lui Dumnezeu a fost privită ca o minune a puterii divine și a părut că pune sigiliul cerului asupra schimbării credinței lor. Ei s-au bucurat cu o fericire de nedescris și L-au lăudat pe Dumnezeu cu o credință reînnoită.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 183, 184.

7. Cum au considerat Pavel și Barnaba lucrurile pe care le-au suferit în Listra? Ce alte orașe au fost evanghelizate și care au fost întărite? *Faptele Ap. 14:21-28; Isaia 54:2.*

.....

.....

„Și astfel, fără teamă de primejdie, “s-au întors la Listra, la Iconia și la Antiohia, întărind sufletele ucenicilor. El îi îndemna să stăruie în credință”. Mulți primiseră vestea cea bună a Evangheliei și s-au expus astfel batjocurii și împotrivirii. Pe aceștia apostolii au căutat să-i întărească în credință, pentru ca lucrarea făcută să dăinuiască.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 185.

Pentru meditație

„Când bărbați promițatori și capabili erau convertiți, ca în cazul lui Timotei, Pavel și Barnaba își dădeau toată stăruința ca să le arate nevoia de a lucra în via Domnului. Și, când apostolii plecau spre a merge în alt loc, credința acestor oameni nu scădea, ci, dimpotrivă, creștea mai mult. Ei fuseseră învățați în mod credincios cu privire la calea Domnului și li se arătase cum să lucreze neegoist, zelos și stăruitor pentru salvarea semenilor lor. Această atentă instruire a noilor convertiți era un important factor în remarcabilul succes care însoțea pe Pavel și Barnaba în lucrarea lor de propovăduire a Evangheliei în țările păgâne.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 186.

15

Sabatul din 13 Aprilie 2024

PRIMELE REUNIUNI ALE DELEGAȚILOR

„Câțiva oameni veniți din Iudeea învățau pe frați și ziceau: „Dacă nu sunteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți.”” *Faptele Ap. 15:1*.

„La Ierusalim, delegații din Antiohia i-au întâlnit pe frații din diferitele biserici, care se adunaseră pentru o adunare generală, și le-au istorisit despre succesul ce însoțise lucrarea lor printre Neamuri. După aceea, ei au schițat în mod clar tulburarea care se ivise din pricină că anumiți farisei convertiți veniseră la Antiohia, spunând că, spre a fi mântuiți, convertiții dintre Neamuri trebuie să fie circumciși și să păzească legea lui Moise.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 191.

Iudaizantii au semănat confuzie

1. Ce au spus unii evrei neamurilor nou convertite? *Faptele Ap. 15:1*.

.....
.....

„Cu multă convingere, acești învățători iudaizanți susțineau că, spre a fi mântuit, cineva trebuie să fie circumcis și să păzească întreaga lege ceremonială.

„Pavel și Barnaba au întâmpinat această falsă învățătură cu promptitudine, opunându-se introducerii ei printre creștinii veniți dintre Neamuri. Pe de altă parte, mulți dintre credincioșii iudei din Antiohia au susținut poziția fraților de curând veniți din Iudea... Iudeii se temeau că, dacă restricțiile și ceremoniile legii lor nu aveau să fie obligatorii pentru Neamuri, drept condiție pentru părtașia în biserică, particularitățile naționale ale iudeilor, care până aici îi ținuseră deosebiți de toți ceilalți oameni, în cele din urmă vor ajunge să dispară printre aceia care primeau solia Evangheliei.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, pp.188, 189.

2. Ce au recunoscut frații a fi necesar pentru a rezolva această problemă? Unde au fost trimiși să se întâlnească cu apostolii și bătrânii? *Faptele Ap. 15:2-6*

.....

.....

„Problema a fost discutată cu însuflețire de către cei adunați. Strâns legat de problema circumciziunii, erau multe altele care cereau un studiu atent. Una dintre acestea era care să fie atitudinea față de folosirea cărnurilor oferite idolilor. Mulți dintre convertiții dintre Neamuri trăiau în mijlocul oamenilor neștiutori și superstițioși, care aduceau idolilor multe sacrificii și jertfe. Preoții acestor închinători păgâni făceau un negoț întins cu aceste jertfe, și iudeii se temeau ca nu cumva cei convertiți dintre Neamuri să aducă discreditare creștinismului prin cumpărarea cărnii ce fusese oferită idolilor, prin aceasta acceptând, într-o oarecare măsură, obiceiurile idolatre.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 191.

[Petru istorisește ce s-a întâmplat la Corneliu](#)

3. Despre ce a istorisit Petru ca bază pentru discuții? *Faptele Ap. 15:7-11*

.....

.....

„Altădată, Petru discutase cu frații săi despre convertirea lui Corneliu și a prietenilor săi și despre părtășia sa cu ei. Când, cu aceea ocazie, Petru a arătat cum Duhul Sfânt Se revărsase asupra Neamurilor, el a spus: “Deci, dacă Dumnezeu le-a dat același dar ca și nouă, care am crezut în Domnul Isus Hristos, cine eram eu să mă împotrivesc lui Dumnezeu?” (Faptele Apostolilor 11:17.) Acum, cu aceeași căldură și putere, el a zis: “Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei, și le-a dat Duhul Sfânt ca și nouă. N-a făcut nici o deosebire între noi și ei, întrucât le-a curățit inimile prin credință. Acum dar, de ce ispițiți pe Dumnezeu și puneți pe grumazul ucenicilor un jug, pe care nici părinții noștri, nici noi nu l-am putut purta?” Jugul acesta nu era Legea Celor Zece Porunci, după cum pretind unii care socotesc că nu mai sunt obligatorii cerințele Legii; Petru se referea aici la legea ceremonială, care fusese desființată și înlăturată prin răstignirea lui Hristos.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 193.

4. Ce au spus Pavel și Barnaba adunării despre predicarea lor către neamuri? *Faptele Ap. 15:12*

.....

.....

Cuvântarea lui Petru i-a adus pe cei adunați până acolo că au putut asculta cu răbdare pe Pavel și Barnaba, care le-a istorisit experiența făcută de ei în lucrarea pentru Neamuri. “Toată adunarea a tăcut, și a ascultat pe Barnaba și pe Pavel, care au istorisit toate semnele și minunile, pe care le făcuse Dumnezeu prin ei în mijlocul Neamurilor.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 194.

Acordul

5. La ce înțelegere a ajuns adunarea după ce l-a ascultat pe Iacov? *Faptele Ap. 15:13-21*

.....

.....

„Duhul Sfânt a socotit de bine să nu impună legea ceremonială asupra convertiților dintre Neamuri și gândirea apostolilor în această privință era în armonie cu Duhul lui Dumnezeu. Iacov a

prezidat acest consiliu și ultima lui hotărâre a fost: “De aceea, eu sunt de părere să nu se pună greutatea acelora dintre Neamuri care se întorc la Dumnezeu.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 194.

6. Cum a fost transmisă decizia finală bisericilor și grupurilor? *Faptele Ap. 15:22-31*

.....

.....

„Pavel și Barnaba le erau recomandați ca bărbați care își puseseră viața în primejdie pentru Domnul. Iuda și Sila au fost trimiși împreună cu acești apostoli să spună personal Neamurilor, prin viu grai, hotărârea consiliului: “S-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă, să nu mai punem peste voi nici o altă greutate decât ceea ce trebuie, adică: să vă feriți de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate, și de curvie, lucruri de care, dacă vă veți păzi, va fi bine de voi.” Cei patru slujitori ai lui Dumnezeu au fost trimiși la Antiohia cu epistola și solia ce avea să pună capăt oricărei discuții, căci acesta era glasul celei mai mari autorități de pe pământ.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 195.

7. După ce s-a întors în Antiohia, Pavel l-a rugat pe Barnaba să i se alăture într-o călătorie pentru a-i întări pe noii convertiți. Ce conflict a apărut și ce decizie au luat? *Faptele Ap. 15:37,41*

.....

.....

„Barnaba era gata să meargă cu Pavel, însă dorea să-l ia cu ei și pe Marcu, care se hotărâse din nou să se consacre lucrării. Pavel însă n-a fost de acord cu aceasta. El “socotea că nu este bine să ia cu ei pe acela” care, în timpul primei lor călătorii misionare, îi părăsise într-o vreme de nevoie. El nu era dispus să scuze slăbiciunea lui Marcu de a fi părăsit lucrarea în schimbul siguranței și odihnei căminului. El a susținut că cineva cu atât de puțină statornicie nu era potrivit pentru o lucrare care cerea răbdare, sacrificiu de sine, curaj, devotament, credință, un spirit gata de sacrificiu și, dacă ar fi fost nevoie, chiar viața.” Atât de aprinsă a fost neînțelegerea, încât Pavel și Barnaba s-au despărțit, ultimul rămânând la părerile sale și

luând cu sine pe Marcu. Astfel, “Barnaba a luat cu el pe Marcu și a plecat cu corabia la Cipru. Pavel și-a ales pe Sila, și a plecat, după ce a fost încredințat de frați în grija harului Domnului.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 202.

Pentru meditație

„Deși Pavel era, personal, învățat de Dumnezeu, totuși el nu a avut idei exagerate cu privire la răspunderile individuale. În timp ce aștepta îndrumare direct de la Dumnezeu, el a fost totdeauna gata să recunoască autoritatea dată corpului credincioșilor uniți în obștea bisericii. El simțea nevoia sfatului; și, când se iveau probleme importante, el le prezenta bucuros înaintea bisericii și se unea cu frații săi în a cere de la Dumnezeu înțelepciune pentru a lua hotărâri drepte. Chiar “duhurile proorocilor,” spunea el, “sunt supuse proorocilor; căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților.” 1 Corinteni 14:32,33. Cât despre Petru, el învață ca toți, uniți în obștea bisericii, să fie “supuși unii altora.” 1 Petru 5:5.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 200.

TÂNĂRUL TIMOTEI

„Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea, ci fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție.” 1 Timotei 4:12.

„În Timotei, Pavel a văzut pe unul care aprecia sfințenia lucrării unui slujitor al Evangheliei; care nu se speria de perspectiva suferinței și a prigoanei; și care era dispus să se lase învățat.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 203.

1. Cui i-a cerut Pavel să i se alăture în următoarea sa călătorie? Ce a făcut înainte de a continua în această provocare? *Faptele Ap. 16:1-5*

.....

.....

„Pavel a văzut că Timotei era credincios, statornic și sincer și l-a ales ca tovarăș de lucru și călătorie. Acelea care l-au învățat pe Timotei în copilăria lui erau acum răsplătite prin aceea că vedeau pe fiul grijii lor într-o strânsă părtășie cu marele apostol. Timotei era un simplu tânăr atunci când Dumnezeu l-a ales să fie învățător, însă principiile lui fuseseră atât de bine întemeiate prin educația primită din fragedă copilărie, încât era pregătit să-și ocupe locul de ajutor al lui Pavel. Și, deși tânăr, el și-a purtat răspunderile ca un creștin smerit.

„Ca o măsură de prevedere, în mod înțelept Pavel l-a sfătuit pe Timotei să se circumcidă - nu că Dumnezeu cerea aceasta, ci spre a înlătura din mintea iudeilor orice ar fi putut alcătui o obiecțiune față de lucrarea lui Timotei. În lucrarea sa, Pavel avea să călătorească din cetate în cetate, prin multe locuri și, deseori, avea ocazie să-L predice pe Hristos în sinagogile iudeilor, ca și în alte locuri de adunare. Dacă s-ar fi știut că unul din tovarășii lui de lucru era necircumcis, lucrarea lui ar fi putut fi mult împiedicată din cauza

prejudecății și bigotismului iudeilor. Pretutindeni, apostolul a întâmpinat o dârză împotrivire și o aspră prigonire. El dorea să ducă fraților săi iudei, cum și Neamurilor, cunoștința Evangheliei și de aceea căută ca, în măsura în care era în armonie cu credința, să înlătore orice pricină de împotrivire. Cu toate că a îngăduit aceasta mai mult din cauza prejudecății iudaice, totuși el credea și învăța că nici circumciziunea și nici necircumciziunea nu erau nimic, ci totul era Evanghelia lui Hristos.” *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 203, 204.

2. Unde I-a interzis Duhul Sfânt lui Pavel și colaboratorilor săi să intre? De ce? *Faptele Ap. 16:6-8.*

.....

.....

„Sosise vremea ca Evanghelia să fie vestită și dincolo de hotarele Asiei Mici. Calea era pregătită ca Pavel și conlucrătorii lui să treacă în Europa.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 211.

Macedonia

3. Ce viziune a primit apostolul Pavel? Care a fost răspunsul lui? *Faptele Ap. 16:9,10*

.....

.....

„La Troa, pe țărmurile Mării Mediterane, “noaptea, Pavel a avut o vedenie: un om din Macedonia sta în picioare și i-a făcut următoarea rugămintă: ‘Treci în Macedonia, și ajută-ne!’”

„Chemarea era hotărâtă, neîngăduind nici o zăbavă. “După vedenia aceasta”, spune Luca, apostolul care i-a însoțit pe Pavel, Sila și pe Timotei în călătoria lor în Europa, “am căutat îndată să ne ducem în Macedonia, căci înțelegeam că Domnul ne cheamă să le vestim Evanghelia. După ce am pornit din Troa, am mers cu corabia drept la Samotracia, și a doua zi ne-am oprit la Neapolis. De acolo ne-am dus la Filipi, care este cea dintâi cetate dintr-un ținut al Macedoniei, și o colonie romană.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, 211.

Filipi

4. Ce experiențe au avut Pavel și tovarășii săi în Filipi? *Faptele Ap. 16:14-18*

.....

.....

“În ziua Sabatului”, continuă Luca, “am ieșit afară pe poarta cetății, lângă un râu, unde credeam că se află un loc de rugăciune. Am șezut jos și am vorbit femeilor, care erau adunate laolaltă. Una din ele, numită Lidia, vânzătoare de purpură din cetatea Tiatira, era o femeie temătoare de Dumnezeu și asculta. Domnul i-a deschis inima.” Lidia a primit cu bucurie adevărul. Ea și casa ei s-au convertit și au fost botezați și Lidia a stăruit de apostoli să facă din casa ei un cămin al lor.

„Când solii crucii au pornit în lucrarea lor de învățare a oamenilor, o femeie stăpânită de un duh de ghicire s-a luat după ei și a început să strige: “Oamenii aceștia sunt robii Dumnezeului Celui Prea Înalt și ei vă vestesc calea mântuirii. Așa a făcut ea timp de mai multe zile.” „Femeia aceasta era o unealtă deosebită a lui Satana și prin ghicire adusesse mult câștig stăpânilor ei. Influența ei ajutase la întărirea idolatriei. Satana știa că împărăția lui fusese invadată și a recurs la acest mijloc prin care să se împotrivescă lucrării lui Dumnezeu, sperând să amestece sofisticările ei cu adevărurile învățate de aceia care vesteau solia Evangheliei. Cuvintele de recomandare rostite de această femeie erau o insultă la adresa cauzei adevărului, abătând mințile oamenilor de la învățăturile apostolilor și aducând dispreț asupra Evangheliei; și prin ele mulți erau făcuți să creadă că aceia care vorbeau mânați de Duhul și prin puterea lui Dumnezeu erau mânați de același spirit ca și acest emisar al lui Satana.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 212.

5. Pe cine au influențat stăpânii tinerei femei care fusese eliberată din posesia diavolului? *Faptele Ap. 16:19-22*

.....

.....

„Mulți alții din oraș erau interesați în câștigarea de bani, folosindu-se de amăgirile satanice; și aceștia, temându-se de

influența unei puteri care ar putea face să înceteze cu totul lucrarea lor, au strigat cu putere împotriva slujitorilor lui Dumnezeu. Ei i-au dus pe apostoli înaintea dregătorilor cu învinuirea aceasta: “Oamenii aceștia ne tulbură cetatea; sunt niște iudei care vestesc niște obiceiuri pe care noi, romanii, nu trebuie nici să le primim, nici să le urmăm.”

„Împinși de furia ațâțătorilor, mulțimea s-a ridicat împotriva ucenicilor. Un spirit ostil a pus stăpânire pe mulțime, o atitudine aprobată de autorități, care au rupt veșmintele apostolilor și au poruncit să fie biciuiți. “După ce le-au dat multe lovituri, i-au aruncat în temniță, și au dat în grija temnicerului să-i păzească bine. Temnicerul, ca unul care primise o astfel de poruncă, i-a aruncat în temnița dinăuntru și le-a băgat picioarele în butuci.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 213.

Biruințe în închisoare

6. Ce experiență au avut Pavel și Sila în închisoare când s-au rugat și au cântat? Ce lucruri uimitoare au avut loc? *Faptele Ap. 16:23-26, 30,31*

.....

.....

„Plini de uimire, ceilalți întemnițați au auzit sunetul rugăciunii și al cântecului venind din temnița cea dinăuntru. Ei fuseseră obișnuiți să audă urlete și gemete, blesteme și înjurături spărgând liniștea nopții; dar niciodată mai înainte ei n-au auzit cuvinte de rugăciune și cântări de laudă înălțându-se din celula aceea întunecoasă. Gardienii și întemnițații se mirau și se întrebau cine ar putea fi oamenii aceștia care, înghețați, flămânzi și chinuiți, puteau totuși să se bucure...

„Întreg cerul se interesa de aceia care sufereau din pricina lui Hristos și îngeri au fost trimiși să viziteze închisoarea. La sosirea lor, pământul s-a cutremurat. Ușile cele grele și ferecate ale închisorii s-au dat în lături; lanțurile și cătușele au căzut de la mâinile și picioarele întemnițaților; și închisoarea a fost inundată de o lumină strălucitoare...

„Cu deplină umilință, el le-a cerut apostolilor să-i arate calea vieții. “Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta”, au

răspuns ei; “și i-au vestit Cuvântul Domnului atât lui, cât și tuturor celor din casa lui.” Apoi, temnicerul a spălat rănile apostolilor, iar după aceea a fost botezat de ei împreună cu toată casa lui. O influență sfințitoare s-a răspândit printre cei întemnițați și mințile tuturor au fost deschise să asculte adevărurile rostite de apostoli. Ei erau convinși că Dumnezeuul cărora Îi slujeau acești oameni îi scăpase din robie.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 214,215,217.

7. Ce ordin a fost dat de superiorii temnicerului? A fost Pavel dispus să părăsească Filipi pe ascuns? *Faptele Ap. 16:35-39*

.....

.....

„Locuitorii din Filipi fuseseră foarte înspăimântați de cutremur și când, dimineața, slujbașii închisorii au spus dregătorilor ce se întâmplase peste noapte, aceștia s-au speriat și au trimis pe lictori să dea drumul apostolilor. Dar Pavel a spus: “După ce ne-au bătut cu nuiele în fața tuturor, fără să fim judecați, pe noi, care suntem romani, ne-au aruncat în temniță și acum ne scot afară pe ascuns! Nu merge așa! Să vină ei singuri să ne scoată afară!”

„Apostolii erau cetățeni romani și era împotriva legii să bați pe un roman, afară de cazul unei vine mari și, de asemenea, să-l lipsești de libertate fără o judecată în toată regula. Pavel și Sila fuseseră întemnițați în văzul lumii și acum ei refuzau să fie eliberați pe ascuns fără de cuvenita lămurire din partea dregătorilor. „Când cuvintele acestea au fost aduse la cunoștința autorităților, acestea s-au îngrozit de teama ca nu cumva apostolii să se plângă împăratului și au mers de îndată la închisoare, s-au scuzat față de Pavel și Sila pentru nedreptatea și cruzimea cu care au fost tratați și dregătorii înșiși i-au scos din închisoare, stăruind de ei să plece din cetate. Aceștia se temeau de influența apostolilor asupra oamenilor și, de asemenea, ei se temeau de Puterea care intervenise în favoarea acestor oameni nevinovați.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 217.

Pentru meditație

„Primii creștini erau deseori chemați să întâmpine puterile întunericului față către față. Prin amăgiri meșteșugite și prin prigoană, vrăjmașul s-a străduit să-i abată de la dreapta credință. În

vremea de acum, când sfârșitul tuturor lucrurilor pământești se apropie cu pași iuți, Satana depune eforturi disperate să prindă lumea în cursă. El născocoște multe planuri pentru a ocupa mințile și a abate atenția de la adevărurile absolut trebuincioase mântuirii. În fiecare loc, uneltele lui se grupează cu sârguință alături de aceia care sunt potrivnici Legii lui Dumnezeu. Arhiamăgitorul este la lucru spre a introduce elemente de confuzie și răscoală și oamenii sunt plini de un zel care nu este în armonie cu cunoștința ce o au.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 219.

Vă rugăm să citiți Raportul Misionar din Țările Europene de la pagina 88.

17

Sabatul din 27 Aprilie 2024

TESALONIC, BEREĂ ȘI ATENA

„Pavel și Sila au trecut prin Amfipoli și Apolonia și au venit în Tesalonic, unde era o sinagogă a iudeilor. Pavel, după obiceiul său, a intrat în sinagogă. Trei zile de Sabat a vorbit cu ei din Scripturi.” *Faptele Ap. 17:1,2.*

„După ce au plecat din Filipi, Pavel și Sila s-au îndreptat spre Tesalonic. Aici nu au avut prilejul să se adreseze unor mari mulțimi de oameni în sinagoga iudaică. Înfățișarea lor mărturisea despre tratamentul rușinos pe care îl primiseră de curând și, cerea deci, o explicare cu privire la cele ce se întâmplaseră. Lucrul acesta l-au făcut fără a se înălța pe ei înșiși, ci preamărind pe Acela care săvârșise eliberarea lor.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 221.

1. Ajunși la Tesalonic, apostolii au mers la o sinagogă evreiască. Despre ce a predicat Pavel celor adunați? *Faptele Ap. 17:3*

.....
.....

„Predicând tesalonicenilor, Pavel s-a referit la profețiile Vechiului Testament cu privire la Mesia. Hristos, în timpul lucrării Sale luminase mintea ucenicilor cu privire la aceste profeții: “Și a început de la Moise și de la toți proorocii, și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El.” Luca 24:27. Petru, predicând pe Hristos, și-a luat temeiurile dovezilor sale, din Vechiul Testament. Ștefan urmase aceeași cale. La fel și Pavel a folosit Scripturile, care profetizau nașterea, suferințele, moartea, învierea și înălțarea lui Hristos. Prin inspirata mărturie a lui Moise și a profeților, el a dovedit în mod lămurit că Isus din Nazaret era una și aceeași persoană cu Mesia și a arătat că, din zilele lui Adam, glasul lui Hristos a fost acela care a vorbit prin patriarhi și profeți.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 221.

2. De ce erau Iudeii invidioși pe Pavel și pe tovarășii săi? Ce revoltă au provocat evreii? *Faptele Ap. 17:4,5.*

.....

.....

„Ca și în locurile pe unde fuseseră înainte, apostolii au întâmpinat o dârză împotrivire. “Iudeii care nu crezuseră” erau “plini de invidie.” Acești iudei nu erau bine văzuți de puterea romană deoarece, nu cu mult înainte, ei stârniseră o răscoală în Roma. Ei erau priviți bănuitor și într-o oarecare măsură libertatea le era îngrădită. Acum ei au văzut o ocazie ca să profite de aceste împrejurări spre a se face iarăși bine văzuți și, în același timp, spre a arunca ocară asupra apostolilor și asupra convertiților la creștinism.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 229.

3. Când nu i-au găsit pe Pavel și pe Sila la casa lui Iason, ce a făcut mulțimea cu el? *Faptele Ap. 17:6-9.*

.....

.....

„Au pornit la lucru să facă aceasta, unindu-se cu “niște oameni fără câpătâi,” cu ajutorul cărora ei au izbutit să ajungă a “răscula întreaga cetate.” În nădejdea de-ai găsi pe apostoli, ei “s-au năpustit asupra casei lui Iason,” dar nu l-au găsit nici pe Pavel și nici pe Sila.

Și “fiindcă nu i-au găsit”, gloata, în furioasa ei dezamăgire, “au târât pe Iason și pe vreo câțiva frați înaintea dregătorilor cetății, și strigau: ‘Oamenii aceștia, care au răscolit lumea, au venit și aici, și Iason i-a găzduit. Ei toți lucrează împotriva poruncilor Cezarului, și spun că este un alt împărat: Isus’”.

„Deoarece Pavel și Sila nu au fost găsiți, dregătorii i-au obligat pe credincioșii învinuiți să stea liniștiți. Temându-se de alte acte de violență, “frații au trimis îndată, noaptea, pe Pavel și pe Sila la Berea.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 299, 230.

Berea

4. Ce calitate deosebită aveau oamenii din Berea? *Faptele Ap. 17:10-12.*

.....

„Mintea celor din Berea nu era mărginită din cauza prejudecăților. Ei erau dispuși să cerceteze dacă învățăturile predicate lor de către apostoli erau adevărate. Ei au studiat Biblia nu din curiozitate, ci pentru a putea afla ce fusese scris cu privire la Mesia Cel făgăduit. Ei cercetau zilnic rapoartele inspirate și, în timp ce comparau Scriptură cu Scriptură, îngerii cerului erau lângă ei, luminându-le mintea și influențându-le inima.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 231.

Atena

5. Ce a făcut Pavel în timp ce își aștepta tovarășii de călătorie în Atena? Ce ni se spune despre experiența sa? *Faptele Ap. 17:16-18*

.....

„În timp ce îi aștepta pe Sila și pe Timotei, Pavel nu a stat fără să facă nimic. “În sinagogă stătea de vorbă cu iudeii și cu oamenii temători de Dumnezeu, iar în piață stătea de vorbă în fiecare zi cu aceia pe care-i întâlnea”. Însă lucrarea sa principală în Atena era aceea de a duce vestea mântuirii la aceia care aveau o înțelegere luminată cu privire la Dumnezeu și la planul Său față de lumea

căzută. În curând, apostolul avea să întâmpine păgânismul în forma cea mai subtilă și atrăgătoare.

„Nu după multă vreme, bărbații de seamă din Atena au aflat despre prezența în cetatea lor a unui învățător singuratic, care prezenta oamenilor învățături noi și neobișnuite. Unii dintre aceștia l-au căutat pe Pavel și au intrat în discuție cu el. În scurt timp, o mare mulțime de ascultători s-a strâns în jurul lor. Unii erau gata să își bată joc de apostol, ca unul care era sub nivelul lor atât din punct de vedere social, cât și intelectual, și aceștia vorbeau batjocoritor între ei: “Ce vrea să spună palavragiul acesta?” Alții, când l-au auzit că vestește pe Isus și învierea, ziceau: “Pare că vestește niște dumnezei străini.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 234, 235.

6. Ce monument a văzut Pavel la Areopag? Ce a spus despre inscripția de pe el? *Faptele Ap. 17:22-31*

.....

.....

„Pavel a îndreptat mintea idolatrilor lui ascultători dincolo de limitele religiei lor false, la o viziune adevărată a Dumnezeirii pe care ei o numiseră: “Dumnezeu necunoscut”. Ființa aceasta, despre care el le vorbea acum, era independentă de om, neavând nevoie ca mâinile omenești să mai adauge ceva la puterea și slava Sa.

„Poporul era copleșit de admirație față de prezentarea plină de căldură și logică a lui Pavel cu privire la însușirile adevăratului Dumnezeu — la puterea Lui creatoare și la existența providenței Sale atotconducătoare. Cu o elocvență zeloasă și fierbinte, apostolul a declarat: “Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului, și nu locuiește în temple făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile”. Cerurile nu erau îndestulător de mari pentru a-L cuprinde pe Dumnezeu, cu atât mai puțin erau templele făcute de mâini omenești.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 237, 238.

7. Care a fost rezultatul predicii apostolului? *Faptele Ap. 17:32-34*

.....
.....

„Printre aceia care au auzit cuvintele lui Pavel erau unii asupra minții cărora adevărurile prezentate au adus convingere; însă ei nu au fost dispuși să se umilească, să-L recunoască pe Dumnezeu și să primească planul mântuirii. Nici frumusețea vorbirii și nici tăria argumentelor nu-l pot converti pe păcătos. Numai puterea lui Dumnezeu poate aduce adevărul în inimă. La acela care întoarce continuu spatele acestei puteri, nu se poate ajunge. Grecii umblau după înțelepciune, iar solia crucii era pentru ei nebunie, din pricină că prețuiau propria lor înțelepciune mai presus decât înțelepciunea care vine de sus.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 239.

Pentru meditație

„Cei care azi învață adevăruri nepopulare nu trebuie să se descurajeze dacă vreodată întâmpină, chiar din partea acelor care se pretind a fi creștini, o atitudine la fel de ostilă ca aceea de care Pavel și tovarășii lui au avut parte în mijlocul oamenilor printre care lucrau. Solii crucii trebuie să se înarmeze cu veghere și rugăciune și să înainteze cu credință și curaj, lucrând totdeauna în numele lui Isus. Ei trebuie să înalțe pe Hristos ca Mijlocitorul omului în Sanctuarul ceresc, Cel în care s-au concentrat toate sacrificiile dispensațiunii Vechiului Testament și prin a cărui jertfă ispășitoare călcătorii Legii lui Dumnezeu pot găsi pace și iertare.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 230.

RAPORT MISIONAR DIN ȚĂRILE EUROPENE

*A se citi în Sabatul din 27 aprilie 2024
Colecta Specială a Școlii de Sabat va fi adunată în
Sabatul din 4 mai 2024.*

"Noaptea, Pavel a avut o vedenie: un om din Macedonia sta în picioare și i-a făcut următoarea rugămintă: „Treci în Macedonia și ajută-ne!”” Faptele Ap. 16:9.

Iubiți frați, surori și prieteni de adevăr,

Europa este bogată în istorie. Continentul a fost activ de la începutul creștinismului în răspândirea Evangheliei, trecând prin cele șapte perioade ale istoriei Bisericii. În fiecare epocă, o rămășiță credincioasă a continuat pe calea originală a poporului lui Dumnezeu. Secol după secol, reformatorii și-au dat viața în lupta pentru a păstra puritatea Bisericii, rămânând credincioși Cuvântului sfânt. Fiecare picătură din sângele martirilor a fost o sămânță care a adus noi credincioși care s-au ridicat pentru a merge pe calea glorioasă a Bisericii Apostolice a lui Isus Hristos.

În același mod, reforma din adventism s-a născut și s-a dezvoltat în vremurile grele ale primului și a celui de-al doilea război mondial din Europa, apoi s-a răspândit în restul lumii până în zilele noastre. Îl laudăm pe Dumnezeu pentru multe exemple de pionieri credincioși și martiri pentru credința lui Isus în diferite țări europene.

Cu toate acestea, odată cu creșterea bogăției și a progresului tehnologic din ultimul secol, creștinismul și-a pierdut puterea în Europa. Umanismul, filosofia și progresul științific au preluat inimile și mințile oamenilor, iar toate mișcările și denomițiile religioase au cunoscut o scădere a numărului de membri și a implicării. Biserica lui Dumnezeu nu face excepție. Deși misionarii lucrează ore suplimentare pentru a căuta suflete și pentru a predica în mod activ Evanghelia, există încă țări la care încă nu a ajuns solia Mișcării de Reformațiune și nu au o biserică organizată. În Europa Centrală și de Est, acestea includ Republica Cehă, Slovacia, Slovenia, Macedonia, Serbia și altele care nu au fost încă

evangelizate. Au existat credincioși și biserici în aceste țări în trecut, dar nu mai sunt acum. De asemenea, continentul European are o provocare unică, pentru că fiecare țară are o limbă diferită. Abordarea oamenilor cu solia și producerea literaturii și a materialelor necesită mult efort și mijloace din cauza barierelor lingvistice.

Sunt necesare eforturi susținute pentru a reînvia lucrarea în aceste țări prin traducerea literaturii, crearea de programe online și trimiterea lucrătorilor în câmpuri. Toate acestea necesită resurse financiare. Timp de mulți ani, frații europeni au donat mijloace, timp și misionari pentru alte țări și continente; ei au contribuit la răspândirea Evangheliei până la marginile îndepărtate ale Africii, Asiei și a altor părți ale lumii. Dar acum Europa are nevoie. Vrem să răspundem reciproc și să oferim sprijin pentru a da impuls activității din țările europene și pentru a avansa în noi câmpuri.

Darurile voastre generoase nu vor fi în zadar și vor fi înregistrate în vistieria cerului. Să ne rugăm să putem evangeliza cu succes mai multe țări europene pentru ca numele Domnului nostru Isus Hristos să fie glorificat și soliile celor trei îngeri să ajungă în multe case.

Din partea Comitetului Executiv al Conferinței Generale,
- *Fratele Tzvetan Petkov*
Președintele Conferinței Generale

Colecta Specială a Școlii de Sabat va fi pentru Țările Europene.
Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă înmulțească darul generos!

18

Sabatul din 4 Mai 2024

CORINT

„După aceea, Pavel a plecat din Atena și s-a dus la Corint.”
Faptele Ap. 18:1.

„În timpul primului secol al erei creștine, Corintul era una din cetățile de seamă nu numai ale Greciei, ci chiar ale lumii. Greci, iudei și romani la un loc, cum și călători din orice țară se îmbulzeau pe străzile lui, umblând cu lăcomie după afaceri și plăceri. Un mare centru comercial, situat în așa fel încât se putea ajunge foarte ușor la el din toate părțile Imperiului Roman, el era și un important loc în care să fie stabilite monumente de aducere aminte despre Dumnezeu și adevărul Său.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 243.*

Hristos răstignit

1. Ce eveniment l-a adus pe Pavel în legătură cu Priscila și Aquila? Ce aveau în comun acești trei creștini? *Faptele Ap. 18:1-3*

.....
.....

„Printre iudeii care se stabiliseră în Corint erau și Acuila și Priscila, care, mai târziu, s-au distins ca lucrători zeloși pentru Hristos. Cunoscând caracterul acestor oameni, Pavel “a venit la ei.”
–*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 243.*

2. De ce a decis Pavel să-și schimbe modul de a predica în Corint? *Faptele Ap. 18:4,5; 1 Corinteni 2:2.*

.....
.....

„Pentru mintea multora care trăiesc în timpurile noastre, crucea de la Golgota este înconjurată de amintiri sfinte. Gânduri pline de

sfințenie sunt legate de scenele răstignirii. Dar, în zilele lui Pavel, crucea era privită cu simțăminte de dezgust și oroare. Să înalți ca Mântuitor al omenirii pe Unul care suferise moartea pe cruce, în mod firesc ar fi atras batjocura și împotrivirea.

„Predicând Evanghelia în Corint, apostolul a urmat o cale deosebită de aceea pe care o folosise în lucrarea sa la Atena. La Atena, el a căutat să adapteze felul vorbirii sale potrivit culturii celor ce-l ascultau: a întâmpinat logica cu logică, știința cu știință, filozofia cu filozofie. Gândindu-se la timpul petrecut în felul acesta și văzând că propovăduirea sa în Atena nu adusese decât puține roade, s-a hotărât să urmeze un alt plan de lucru în Corint, în străduința sa de a atrage atenția celor nepăsători și indiferenți. El era hotărât să evite argumentările și discuțiile elaborate cu grijă și să nu știe între corinteni nimic “altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit.” El le-a predicat ”nu în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere.” 1 Corinteni 2:2,4.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 244, 245.

3. Cine a fost printre primii care au acceptat solia apostolului? Ce au făcut evreii pentru a încerca să distrugă influența minunilor pe care solii lui Hristos le-au făcut în numele lui Isus? *Faptele Ap. 18:8*

.....

.....

„Ura cu care iudeii priviseră totdeauna pe apostoli se înăsprise acum. Convertirea și botezarea lui Crisp a avut ca urmare înverșunarea în loc de convingerea acestor încăpățânați împotrivoritori. Ei nu puteau aduce argumente care să dezaprobe predica lui Pavel; și, în lipsă de asemenea dovezi, ei au recurs la înșelăciune și la atacuri pline de răutate. Ei au batjocorit Evanghelia și numele lui Isus. În oarba lor mânie, nici un cuvânt nu era prea amar, nici o născocire prea josnică pentru a fi folosită de ei. Ei nu puteau tăgădui faptul că Hristos săvârșise minuni; dar ei au declarat că le săvârșise prin puterea lui Satana; și, plini de cutezanță, afirmau că lucrările minunate săvârșite de Pavel erau făcute datorită aceluiași mijloc.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 249.

4. Deși Pavel a avut un anumit succes, el a fost descurajat de răutatea pe care a văzut-o și a auzit-o în Corint. Dar ce asigurare a primit înainte de a pleca într-un loc mai promițător? Cum a răspuns Galion la acuzația făcută de evrei împotriva lui Pavel? *Faptele Ap. 18:9-16*

.....

.....

„Pe când își făcea planul să părăsească cetatea, spre a se duce într-un câmp mai promițător, și pe când se frământa să înțeleagă care îi era datoria, Domnul i s-a arătat în viziune și i-a zis: “Nu te teme; ci vorbește și nu tăcea, căci Eu sunt cu tine; și nimeni nu va pune mâna pe tine, ca să-ți faci rău: vorbește, fiindcă ai mult norod în această cetate”. Pavel a înțeles că aceasta era o poruncă de a rămâne în Corint și o asigurare că Domnul va înmulți sămânța semănată. Întărit și îmbărbătat, el a continuat să lucreze acolo cu zel și stăruință...

„Ei au sperat că autoritățile, ca și în ocaziile de mai înainte, aveau să fie de partea lor și, cu voce tare și plină de mânie, și-au rostit plângerile împotriva apostolului, zicând: “Omul acesta ațâță pe oameni să se închine lui Dumnezeu într-un fel care este împotriva legii”.

„Religia iudaică era sub ocrotirea puterii romane și învinuitorii lui Pavel gândeau că, dacă ei l-ar putea învinui că a violat legile religiei lor, s-ar putea să le fie încredințat lor pentru a fi judecat și osândit. În felul acesta, ei sperau să-l omoare. Însă Galion era un bărbat integru și nu voia să se lase înșelat de iudeii geloși și intriganți. Dezgustat de bigotismul și îndreptățirea de sine a lor, el nu a vrut să ia în seamă învinuirea lor. Pe când Pavel se pregătea să vorbească în apărarea sa, Galion i-a spus că nu era nevoie.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 250, 252, 253.

5. Ce rezultate a avut apostolul? *Faptele Ap. 18:8*

.....

.....

„Străduințele lui Pavel în Corint nu au fost fără rod. Mulți s-au întors de la închinarea la idoli ca să servească viului Dumnezeu și o

mare biserică a fost înrolată sub steagul lui Hristos. Mulți dintre cei mai decăzuți dintre Neamuri au fost salvați și au devenit monumente ale îndurării lui Dumnezeu și ale puterii sângelui lui Hristos de a curăți de păcat.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 252.

Efes

6. În timp ce Priscila și Aquila erau în Efes, ce locuri a vizitat Pavel și în ce scop? *Faptele Ap. 18:19-23*

.....
.....

„Aquila și Priscila l-au însoțit până la Efes, și Pavel i-a lăsat acolo să ducă mai departe lucrarea pe care el o începuse.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 269.

7. Ce a fost consemnat în scripturi despre Apolo? Ce au făcut Priscilla și Aquila după ce l-au auzit vorbind? *Faptele Ap. 18:24-28*

.....
.....

„În timp ce se afla în Efes, Apolo “a început să vorbească cu îndrăzneală în sinagogă”. Printre ascultătorii săi erau Aquila și Priscila, care, înțelegând că încă nu primise deplina lumină a Evangheliei, “l-au luat la ei și i-au arătat mai cu de-amănuntul calea lui Dumnezeu”. Fiind învățat de ei, el a dobândit o mai clară înțelegere a Scripturilor și a ajuns unul din cei mai puternici apărători ai credinței creștine.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, 270.

Pentru meditație

„Filozoful se întoarce de la lumina mântuirii, fiindcă ea îi făcea de rușine teoriile cu care el se mândrea; omul lumesc refuză s-o primească, fiindcă ea l-ar despărți de idoli săi pământești. Pavel a văzut că el, caracterul lui Hristos, trebuie să fie înțeles mai înainte ca oamenii să-l poată iubi sau să vadă crucea cu ochiul credinței. Aici trebuie să înceapă acel studiu care va alcătui știința și cântecul celui răscumpărat în toată veșnicia. Numai în lumina crucii poate fi prețuită valoarea sufletului omenesc.” –*Idem* 273.

EFES

„Pe când era Apolo în Corint, Pavel, după ce a trecut prin ținuturile de sus ale Asiei, a ajuns la Efes. Aici a întâlnit pe câțiva ucenici” *Faptele Ap. 19:1.*

„Efesul, capitala, era un mare centru comercial. Portul lui era aglomerat cu corăbii, iar străzile erau ticsite de oameni din fiecare țară. Asemenea Corintului, el prezenta un câmp promițător pentru efort misionar.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 281.*

1. Ce întrebare le-a pus Pavel ucenicilor pe care i-a întâlnit la întoarcerea sa la Efes? Ce au răspuns și ce experiență au avut?
Faptele Ap. 19:1-7

.....

.....

„Apoi, apostolul le-a prezentat marile adevăruri care stau la temelia nădejzii creștine. El le-a vorbit despre viața lui Hristos pe acest pământ și despre cruda și rușinoasa Sa moarte. El le-a spus cum viața Domnului a rupt barierele mormântului și a înviat triumfător deasupra morții. El a repetat însărcinarea Mântuitorului dată ucenicilor Săi: “Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh.” Matei 28:18,19. Atunci el le vorbi și despre făgăduința lui Hristos de a trimite pe Mângâietorul, prin a cărui putere aveau să fie săvârșite multe semne și minuni și le descrie cât de strălucit se împlinise această făgăduință în Ziua Cincizecimii.

„Datorită faptului că nutreau un spirit umil și gata de a primi învățătura, acești oameni au putut să ajungă să dobândească experiența care i-a făcut în stare să pășească ca lucrători în câmpul secerișului. Exemplul lor prezintă creștinilor o învățătură de mare valoare. Sunt mulți care înaintează foarte puțin în viața spirituală, fiindcă sunt prea plini de ei înșiși spre a mai putea ocupa locul de

învățăcei. Ei sunt mulțumiți cu o cunoștință superficială a Cuvântului lui Dumnezeu. Ei nu vor să-și schimbe credința sau obiceiurile și, prin urmare, nu depun nici o strădanie ca să dobândească o lumină mai mare.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 282, 283.

Idolatria

2. Ce i-a motivat pe fiii preotului evreu Sceva de a alunga spiritele rele dintr-un om posedat de demoni? Dar a lui Simon? Ce a vrut să cumpere cu o sumă de bani, asemenea fiilor preotului? *Faptele Ap. 19:14-16; 8:9-11,18,19*

.....

.....

„Dar Acela căruia îi sunt supuse toate duhurile rele și care dăduse slujitorilor Săi putere asupra lor, avea să aducă încă o și mai mare rușine și înfrângere asupra acelor care au disprețuit și batjocorit numele Său sfânt. Vrăjitoria fusese oprită de legea lui Moise sub pedeapsa cu moartea, totuși, din timp în timp, în mod ascuns, ea fusese practică de iudeii apostaziați. În vremea când Pavel vizita Efesul, în cetate erau “niște exorciști iudei, care umblau din loc în loc” și care, văzând minunile săvârșite prin el, “au încercat să cheme Numele Domnului Isus peste cei ce aveau duhuri rele”. O încercare de felul acesta o făcuseră cei “șapte fii ai lui Sceva, un preot iudeu din cei mai de seamă.” Găsind pe un om stăpânit de un duh demonic, ei i s-au adresat, zicând: “Vă jur pe Isus, pe care-L propovăduiește Pavel, să ieșiți afară!” Dar “duhul cel rău le-a răspuns: ‘Pe Isus Îl cunosc, și pe Pavel îl știi; dar voi, cine sunteți?’ Și omul în care era duhul cel rău a sărit asupra lor, i-a biruit pe amândoi și i-a schingiuit în așa fel, că au fugit goi și răniți din casa aceea”.

„În felul acesta, s-a dat o dovadă de netăgăduit în ce privește sfințenia numelui lui Hristos, cât și primejdia la care se expun aceia care invocă acest nume fără a crede în divinitatea misiunii Mântuitorului. “I-a apucat frica pe toți: și Numele Domnului Isus era proslăvit.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 287, 288.

3. Ce au făcut alți credincioși când au văzut ce s-a întâmplat cu fiii lui Sceva? *Faptele Ap. 19:17,18*

.....

.....

„Faptele care până aici fuseseră ținute ascunse erau acum date la iveală. Deși au primit creștinismul, unii dintre credincioși nu au renunțat pe deplin la superstițiile lor. Într-o oarecare măsură, ei încă au continuat să practice vrăjitoria. Acum, convinși fiind de rătăcirile lor, „mulți din cei ce crezuseră veneau să mărturisească și să spună ce făcuseră.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 288.*

4. Ce decizie au luat unii oameni? De ce? *Faptele Ap. 19:19,20.*

.....

.....

„Chiar și asupra unor vrăjitori se extinsese această lucrare bună; „și unii din cei ce făcuseră vrăjitorii, și-au adus cărțile și le-au ars înaintea tuturor; prețul lor s-a socotit la cincizeci de mii de arginți. Cu atâta putere se răspândea și se întărea Cuvântul Domnului.”

„Arzându-și cărțile de vrăjitorie, convertiții Efeseni au arătat că lucrurile în care găsiseră cândva plăcere, le priveau acum cu scârbă. În și prin vrăjitorie, ei jigniseră în mod deosebit pe Dumnezeu și își primejduiseră sufletele; și contra vrăjitoriei și-au arătat ei acum indignarea. În felul acesta, ei au dat pe față adevărata lor convertire...

„Reținând aceste cărți, noii convertiți s-ar fi expus ispitei; vânzându-le, ei ar fi așezat ispita în calea altora. Ei renunțaseră la împărăția întunericului și, spre a-i nimici puterea, nu s-au dat înapoi de la nici un sacrificiu. În felul acesta, adevărul a triumfat asupra prejudecăților oamenilor, cât și asupra iubirii lor de bani.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 288.*

[Revoltă cu privire la zeița Diana](#)

5. Ce au făcut susținătorii Dianei, "zeița Efesenilor"? *Faptele Ap. 19:23-27.*

.....

.....

„Dimitrie, un fabricant de chipuri din argint, adunând pe toți lucrătorii din această meserie, le-a zis: ‘Oamenilor, știți că bogăția noastră atârnă de meseria aceasta; și vedeți și auziți că Pavel acesta, nu numai în Efes, dar aproape în toată Asia, a înduplecat și a abătut mult norod și zice că zeii făcuți de mâini nu sunt dumnezei. Primejdia care vine din acest fapt nu este numai aceea că meseria noastră cade în dispreț; dar și că templul mării zeițe Diana este socotit ca o nimica, și chiar măreția aceleia care este cinstită în toată Asia și în toată lumea este nimicită.’” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 292.

6. Negăsindu-l pe apostolul Pavel, în dorința de a-l ataca, pe cine au luat ostatici Demetrius și ceata sa? *Faptele Ap. 19:28,29*

.....

.....

„Vestea despre această cuvântare s-a răspândit cu iuțeală. “Toată cetatea s-a tulburat”. Pavel a fost căutat, însă apostolul nu era de găsit. Frații lui, luând cunoștință despre primejdie, îl zoriseră să plece de acolo. Îngeri ai lui Dumnezeu fuseseră trimiși spre a-l păzi pe apostol; vremea ca el să moară ca martir încă nu sosise. Neizbutind să-l găsească pe acela care era pricina mâniei lor, mulțimea a luat “cu ei pe macedonenii Gaiu și Aristarh tovarășii de călătorie ai lui Pavel”; și cu ei “au năvălit cu toții într-un gând în teatru.”

„Locul unde era ținut ascuns Pavel nu era prea departe și el a aflat curând despre primejdia în care se găseau frații lui iubiți. Uitând propria sa siguranță, el a vrut să se ducă imediat la teatru spre a vorbi celor răzvrățiți. “Dar nu l-au lăsat ucenicii.” Gaiu și Aristarh nu erau prada pe care o căutau oamenii; ei nu aveau să se teamă că vor suferi cine știe ce mare vătămare. Dar, dacă ar fi fost văzută fața palidă și îngrijorată a apostolului, aceasta ar fi trezit de îndată patimile cele mai murdare ale gloatei și nu ar mai fi existat niciodată posibilitatea omenească de a-i salva viața.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 293.

7. Cum s-a sfârșit revolta? *Faptele Ap. 19:33-41.*

.....

.....

„Hotărârea logofătului și a altor slujbași cu vază din cetate a prezentat pe Pavel înaintea oamenilor ca pe unul care nu era vinovat de nici o faptă nelegală. Aceasta era o altă biruință a creștinismului asupra rătăcirii și superstiției. Dumnezeu ridicase pe un mare magistrat spre a apăra pe apostolul Său și pentru a ține în frâu acea gloată gălăgioasă. Inima lui Pavel era plină de mulțumire la adresa lui Dumnezeu pentru că viața lui fusese ocrotită și creștinismul nu fusese făcut de rușine prin zarva din Efes.

’Când a încetat zarva, Pavel a chemat pe ucenici și, după ce le-a dat sfaturi, și-a luat ziua bună de la ei și a plecat în Macedonia.’” – *Istoria Faptelor Apostolilor, p. 295.*

Pentru meditație

„Oamenilor le place să creadă că superstițiile păgâne au dispărut în fața civilizației secolului al douăzecilea. Însă Cuvântul lui Dumnezeu și cruda mărturie a faptelor declară că vrăjitoria este practică în veacul acesta tot la fel ca și în zilele vrăjitorilor din vechime. Vechiul sistem de vrăjitorie este în realitate același lucru cu ceea ce este cunoscut acum sub numele de spiritism modern. Satana își găsește o cale de a ajunge la mii de minți, prezentându-se sub chipul prietenilor dispăruți. Scriptura declară că “cei morți nu știu nimic.” *Eclesiastul 9:5.* Gândurile lor, dragostea lor, ura lor au pierit. Morții nu au nici o legătură cu cei vii. Dar, credincios și sirenieniei sale de la început, Satana folosește această cale pentru a pune stăpânire pe mințile oamenilor.” – *Istoria Faptelor Apostolilor, p. 289.*

IERUSALIM

„Și acum, iată că, împins de duhul, mă duc la Ierusalim, fără să știu ce mi se va întâmpla acolo.” *Faptele Ap. 20:22.*

„Pavel dorea foarte mult să ajungă la Ierusalim înainte de Paște, având în felul acesta ocazie să-i întâlnească pe aceia care aveau să vină din toate părțile lumii spre a lua parte la sărbătoare. El a nutrit totdeauna nădejdea ca, în vreun fel oarecare, să poată fi folosit ca un instrument pentru îndepărtarea prejudecăților conaționaliilor săi necredincioși, astfel încât ei să poată fi aduși să primească prețioasa lumină a Evangheliei.” – *Istoria Faptelor Apostolilor, p. 389.*

Profetii despre persecuție

1. Ce avertismente au fost date apostolului Pavel în locurile pe unde a trecut? Cum a răspuns? *Faptele Ap. 21:4, 10-14*

.....

.....

„Însă Pavel nu voia să se abată de pe calea datoriei. El era gata să-L urmeze pe Hristos chiar dacă ar fi trebuit să ajungă la închisoare și la moarte. “Ce faceți de plângeți așa, și-mi rupeți inima?” exclamă el; “eu sunt gata nu numai să fiu legat, dar chiar să și mor în Ierusalim pentru Numele Domnului Isus.” Văzând că îi pricinuesc dureri fără a-i schimba gândul, frații au încetat de a-l mai supăra, rostind numai cuvintele: “Facă-se voia Domnului!” – *Istoria Faptelor Apostolilor, p. 397.*

2. Ajungând la Ierusalim, Pavel și tovarășii săi au stat la casa unui evreu pe nume Mnason. Ce au auzit frații din Ierusalim despre Pavel și învățăturile sale? *Faptele Ap. 21:20,21.*

.....

.....

„Iudeii neconvertiți, care merseseră atât de aproape pe urmele lui, se grăbiseră să răspândească cele mai neplăcute rapoarte la Ierusalim, atât ei personal, cât și prin scrisoare, cu privire la el și la

lucrarea lui; și chiar și unii dintre apostoli și prezbiteri primiseră ca adevărate aceste rapoarte, nefăcând nici o încercare de a le contrazice și nemanifestând vreo dorință de a fi în armonie cu Pavel.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 398.

3. Ce sfat i-au dat lui Pavel? *Faptele Ap. 21:23,24,26*

.....

.....

„Frații sperau că Pavel, urmând calea arătată de ei, ar putea da o puternică dovadă împotriva rapoartelor neadevărate cu privire la el. Ei l-au asigurat că hotărârea consiliului, ținut mai înainte cu privire la convertiții dintre Neamuri și la legea ceremonială, era încă considerată ca fiind bună. Însă sfatul dat acum nu era potrivit cu această hotărâre. Nu Duhul lui Dumnezeu era acela care insuflește acest sfat; el era rodul lașității. Conducătorii bisericii din Ierusalim știau că, prin lipsa de conformare față de legea ceremonială, creștinii aveau să-și atragă asupra-le ura Iudeilor, și să se expună astfel prigoanei. Sinedriul făcea tot ceea ce putea pentru ca să împiedice extinderea Evangheliei. El alegea bărbați care să-i urmărească pe apostoli, îndeosebi pe Pavel, și pe orice cale cu putință să se opună lucrării lui. Dacă creștinii ar fi fost învinuiți înaintea Sinedriului ca niște călcători ai legii, atunci ar fi urmat să sufere o grabnică și aspră pedeapsă ca apostaziați de la credința iudaică.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 404.

O ieșire violentă

4. În ciuda tuturor acestora, a urmat o revoltă. Care a fost cauza? Cine credeau romanii că ar putea fi Pavel? *Faptele Ap. 21:27-31,38*

.....

.....

„După legea iudaică, era o crimă osândită cu moartea ca un necircumcis să intre în curțile dinăuntru ale clădirii sfinte. Pavel fusese văzut în cetate în tovărășia lui Trofim, un efesean, și a fost făcută legătura că l-ar fi adus în templu. Dar el nu făcuse lucrul acesta; și, el însuși fiind iudeu, fapta sa de a intra în templu nu

însemna o călcare a legii. Însă, deși învinuirea era cu totul neadevărată, ea a slujit totuși să stârnească prejudecata mulțimii. Strigățul fiind luat și purtat prin curțile templului, mulțimile adunate acolo au fost cuprinse de o furie sălbatică. În curând, vestea s-a răspândit în tot Ierusalimul, și “toată cetatea s-a pus în mișcare și s-a strâns norodul din toate părțile.”

„Pe când cercau să-l omoare, s-a dus vestea la căpitanul oastei că tot Ierusalimul s-a tulburat”. Claudius Lisias cunoștea destul de bine elementele răzvrătite cu care avea de-a face și “a luat îndată ostași și sutași și a alergat la ei. Când au văzut pe căpitan și pe ostași, au încetat să mai bată pe Pavel.” Necunoscând pricina zarvei, însă văzând că furia mulțimii era îndreptată împotriva apostolului, căpitanul roman a tras concluzia că Pavel trebuie să fie acel egiptean răzvrătit despre care auzise el, și care nu putuse încă fi prins. De aceea “a pus mâna pe el, și a poruncit să-l lege cu două lanțuri. Apoi, a întrebat cine este și ce a făcut.” Deodată, multe glasuri s-au ridicat în învinuiri puternice și pline de mânie; “unii strigau într-un fel, alții într-alt fel prin mulțime; fiindcă nu putea deci să înțeleagă adevărul din pricina zarvei, a poruncit să-l ducă în cetățuie. Când a ajuns pe trepte, Pavel a trebuit să fie dus de ostași, din pricina îmbulzelii norodului întăritat; căci mulțimea norodului se ținea după el și striga: ‘La moarte cu el!’” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 407.

5. Ce a cerut Pavel căpitanului? Ce a explicat apostolul ascultătorilor evrei când le-a atras atenția și au tăcut? *Faptele Ap. 21:39,40; 22:1-20*

.....

.....

6. Mulțimea asculta cu atenție fiecare cuvânt al lui Pavel, dar ce i-a înfuriat brusc? *Faptele Ap. 22:21,22*.

.....

.....

„Până aici, poporul ascultase cu deplină atenție, dar când Pavel a ajuns la punctul din istoria vieții sale, când fusese ales ca trimis împuțernicit către Neamuri, furia lor a izbucnit din nou. Obișnuiți să

se socotească pe ei ca singurul popor favorizat de Dumnezeu, ei nu erau dispuși să îngăduie Neamurilor disprețuite să se împărtășească de privilegiile care până aici fuseseră socotite ca fiind numai ale lor. Ridicându-și glasul deasupra vocii vorbitorului, ei au strigat: “Ia de pe pământ pe un astfel de om! Nu este vrednic să trăiască!” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 409.

Cetățean roman

7. Ce a poruncit Căpitanul Roman să se facă cu Pavel, fără să știe de ce se revoltau oamenii împotriva lui? Ce întrebare i-a pus apostolul sutașului? *Faptele Ap. 22:23-29*

.....

.....

Pentru meditație

„Acea care, fiind socotiți printre cei care aveau în sarcină lucrarea din Ierusalim, ceruseră să fie adoptate anumite măsuri arbitrare de control au văzut lucrarea lui Pavel într-o lumină nouă și au fost convingși că atitudinea lor fusese rea, că fuseseră ținuți în sclavie de obiceiurile și tradițiile iudaice și că lucrarea Evangheliei fusese mult împiedicată prin lipsa lor de a recunoaște că zidul de despărțire dintre iudei și Neamuri fusese surpat prin moartea Domnului Hristos.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 402.

COMPLITUL

„Păzește-mă de uneltirile celor răi, de ceata gălăgioasă a oamenilor nelegiuiți!” *Psalmii 64:2.*

„În timp ce Domnul îl încuraja pe servul Său, vrăjmașii lui Pavel unelteau cu multă sârguință la nimicirea lui. “La ziuă, iudeii au uneltit și s-au legat cu blestem că nu vor mânca, nici nu vor bea, până nu-l vor omorî pe Pavel. Cei ce făcuseră legământul acesta erau mai mulți de patruzeci.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 413.*

1. Ce a făcut Căpitanul a doua zi? Pe cine a chemat la întâlnire? Faptele Ap. 22:30.

.....

.....

„Apostolul avea să fie judecat acum de același tribunal al cărui membru fusese și el înainte de convertirea sa. Stând acolo înaintea conducătorilor iudeilor, atitudinea îi era liniștită, iar fața dezvăluia pacea lui Hristos.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 410.*

2. De ce a poruncit marele preot, Anania, ca Pavel să fie bătut? Cum l-a muștrat apostolul? Faptele Ap. 23:1-3.

.....

.....

„Pavel s-a uitat țintă la Sobor, și a zis: ‘Fraților, eu am viețuit cu toată curăția cugetului meu înaintea lui Dumnezeu, până în ziua aceasta.’” Când au auzit aceste cuvinte, ura lor s-a aprins din nou; “marele preot Anania a poruncit celor ce stăteau lângă el să-l lovească peste gură.” Față de această poruncă neomenească, Pavel a exclamat: “Te va bate Dumnezeu, părete vărui! Tu șezi să mă judeci după Lege, și poruncești să mă lovească împotriva Legii?”

„În loc să condamne acest plan plin de cruzime, preoții și bătrânii au consimțit imediat la el. Pavel spusese adevărul atunci când a asemănat pe Anania cu un perete vărui. Însă Dumnezeu a intervenit spre a salva viața slujitorului Său.” –*Idem, pp. 411, 414.*

3. Pavel era conștient de cine era Anania și i-a expus în mod direct ipocrizia. Ce a spus apoi, știind că Sanhedrinul era împărțit? *Faptele Ap. 23:4-7.*

.....

.....

„Cele două partide au început să discute aprins între ele și în felul acesta puterea împotrivirii lor față de Pavel a fost înfrântă. “Câțiva Cărturari din partida Fariseilor, s-au sculat în picioare, au început o ceartă aprinsă și au zis: ‘Noi nu găsim nici o vină în omul acesta; dar dacă i-a vorbit un duh sau un înger?’” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 411.*

4. Ce diferențe erau între Saduchei și Farisei? *Faptele Ap. 23:8.*

.....

.....

„În confuzia care a urmat, saducheii se străduiau cu tot dinadinsul să pună mâna pe apostol spre a-l omorî; iar fariseii erau tot atât de sânguitori în strădania lor de a-l apăra. “Căpitanul se temea ca Pavel să nu fie rupt în bucăți de ei. De aceea a poruncit ostașilor să se pogoare să-l smulgă din mijlocul lor, și să-l ducă în cetățuie.”–*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 412.*

5. Cum l-a încurajat Domnul pe Pavel în acea noapte? *Faptele Ap. 23:11*

.....

.....

„Acum se afla la închisoare și știa că vrăjmașii lui, în disperata lor răutate, vor recurge la orice mijloc pentru a-l omorî. Oare să se fi terminat lucrarea sa pentru biserici și acum aveau să intre lupii răpitori? Lucrarea lui Hristos era foarte legată de inima lui Pavel și el cugeta cu adâncă îngrijorare la primejdiile ce amenințau bisericile răspândite, expuse așa cum erau ele la prigoană din partea unor oameni exact la fel cu aceia care îl înconjuraseră pe el în Sinedriu. Plin de întristare și descurajare, el a plâns și s-a rugat.

În acest ceas întunecos, Domnul nu l-a uitat pe slujitorul Său. „El îl ocrotise față de gloata ucigașă din curtea templului; fusese cu el în înaintea Sinedriului; era cu el în cetățuie și Se descoperise martorului Său credincios, ca răspuns la stăruitoarele rugăciuni după călăuzire ale apostolului. “În noaptea următoare, Domnul S-a arătat lui Pavel și i-a zis: ‘Îndrăznește, Pavele, după cum ai mărturisit despre Mine în Ierusalim, tot așa trebuie să mărturisești și în Roma.’” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 412, 413.

6. Ce complot au făcut mai mult de patruzeci de evrei împotriva lui Pavel? Cine a auzit ce plănuiau și ce a făcut? *Faptele Ap. 23:12-21*.

.....

.....

„Fiul sorei lui Pavel, auzind despre “această cursă” a ucigașilor, “s-a dus în cetățuie și a spus lui Pavel. Pavel a chemat pe unul din sutași și a zis: ‘Du pe tinerelul acesta la căpitan, căci are să-i spună ceva.’ Sutașul a luat pe tânăr cu el, l-a dus la căpitan, și a zis: ‘Pavel cel întemnițat m-a chemat și m-a rugat să aduc la tine pe acest tinerel, care are să-ți spună ceva.’” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 414.

7. Ce a făcut Căpitanul pentru a-l salva pe apostol de dușmanii săi declarați? Care au fost motivele reale ale evreilor pentru a dori moartea apostolului Pavel? *Faptele Ap. 23:23-30*

.....

.....

“De îndată, Lisias s-a hotărât să-l transfere pe Pavel de sub jurisdicția sa sub aceea a procuratorului Felix. Ca popor, iudeii erau într-o stare de excitație și iritație și, deseori, aveau loc răzvrățiri. Prezența continuă a apostolului în Ierusalim ar fi putut avea urmări primejdioase atât pentru cetate, cât și pentru comandantul însuși. De aceea, "a chemat pe doi sutași și le-a zis: 'La ceasul al treilea din noaptea, să aveți gata două sute de ostași, șaptezeci de călăreți și două sute de sulițari, ca să meargă până la Cezareea'. Le-a poruncit

să aducă și dobitoace pentru Pavel, ca să-l pună călare, și să-l ducă sănătos și teafăr la dregătorul Felix..."

„Cazul lui Pavel nu era primul în care un slujitor al lui Dumnezeu găsisse între păgâni un adăpost în fața răutății pretinsului popor al lui Iehova. În furia lor împotriva lui Pavel, iudeii adăugaseră o altă crimă la lista neagră ce a marcat istoria acestui popor. Ei și-au împietrit mai departe inimile față de adevăr și și-au făcut astfel și mai sigură soarta.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 415, 416.

Pentru meditație

„Cuvintele de mustrare ale Mântuitorului față de oamenii din Nazaret se aplicau, în cazul lui Pavel, nu numai iudeilor necredincioși, ci și propriilor săi frați în credință. Dacă cei care erau conducători în biserică și-ar fi înfrânat simțământul lor de amărăciune față de apostol și l-ar fi primit ca pe unul care, în mod deosebit, fusese chemat de Dumnezeu să ducă Evanghelia la Neamuri, Domnul l-ar fi cruțat pentru ei. Dumnezeu nu rânduise ca lucrarea lui Pavel să se termine așa curând, însă El nu a săvârșit nici o minune pentru a împiedica cursul împrejurărilor pe care le provocaseră conducătorii bisericii din Ierusalim.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 417.

PROCESUL DE LA CEZAREEA

„Am găsit pe omul acesta, care este o ciură: pune la cale răzvrătiri printre toți iudeii de pe tot pământul, este mai-marele partidei nazarinenilor și a încercat să spurce chiar și Templul. Și am pus mâna pe el. Am vrut să-l judecăm după Legea noastră.”
Faptele Ap. 24:5,6.

„La cinci zile după sosirea lui Pavel la Cezareea, învinuitorii lui au venit din Ierusalim, însoțiți de Tertul, un orator pe care l-au angajat ca avocat al lor. Cazului i s-a acordat un statut de urgență. Pavel a fost adus înaintea celor adunați “și Tertul a început să-l pârască.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 419.*

1. Pavel a fost dus la Antipatrida. Ce a spus dregătorul despre Pavel după ce a citit scrisoarea și a aflat că acuzatul era din Cilicia? *Faptele Ap. 23:31-35*

.....

.....

Tertul

2. Pe cine au adus acuzatorii lui Pavel? Ce a dezvoltat cuvintele oratorului despre caracterul și motivele sale? *Faptele Ap. 24:1-6.*

.....

.....

„Prin aceasta, Tertul dezvoltă falsitatea sa în toată goliciunea ei; căci caracterul lui Felix era josnic și de disprețuit. Despre el se spunea că “în ce privește practicarea oricărui desfrâu și a cruzimii, el dădea pe față puterea unui rege și caracterul unui sclav...” Cei care l-au auzit pe Tertul și-au dat seama că aceste cuvinte lingușitoare ale sale nu erau adevărate, dar dorința lor de a dobândi osândirea lui Pavel era mai puternică decât dragostea lor pentru adevăr.

„În vorbirea sa, Tertul l-a învinuit pe Pavel de crime care, dacă ar fi fost dovedite, ar fi dus la osândirea lui pentru înaltă trădare față de cârmuire. “Am găsit pe omul acesta, care este o ciumă”, declară vorbitorul, “că pune la cale răzvrătiri printre toți Iudeii de pe tot pământul, este mai marele partidei Nazarinienilor și a cercat să spurce chiar și templul.” După aceea, Tertul a spus că Lisias, comandantul garnizoanei din Ierusalim, smulsese cu forța pe Pavel dintre iudei atunci când ei voiau să-l judece după legea lor eclesiastică și astfel îi silise să aducă problema înaintea lui Felix. Aceste afirmații erau făcute cu planul de a face pe procurator să-l predea pe Pavel tribunalului iudaic. Toate învinuirile erau susținute cu strigăte puternice de către iudeii ce erau de față și care nu făceau nici o sforțare să-și ascundă ura față de întemnițat. –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 419, 420.

3. Cât de diferite au fost cuvintele pe care Pavel le-a folosit în apărarea sa față de cele ale oratorului evreu? *Faptele Ap. 24:10-14.*

.....

.....

„Felix avea destul spirit de pătrundere pentru a citi starea și caracterul învinuitorilor lui Pavel. El știa din ce pricină îl linguseau ei și a văzut, de asemenea, că ei nu au probat îndeajuns învinuirile lor față de Pavel. Întorcându-se către învinuit, Felix i-a făcut semn să vorbească în apărarea sa. Pavel nu a risipit cuvinte măgulitoare, ci, în mod simplu, a arătat că se poate apăra cu multă încredere înaintea lui Felix, deoarece acesta era de lungă vreme procurator și, prin urmare, avea o bună cunoștință a legilor și obiceiurilor iudeilor. Referindu-se la învinuirile aduse împotriva lui, el a arătat foarte limpede că nici una dintre ele nu era adevărată. El declară că nu pricinuiseră tulburare în nici o parte a Ierusalimului și nici nu spurcaseră sanctuarul. „Nu m-au găsit nici în Templu, nici în sinagogi, nici în cetate, stând de vorbă cu cineva sau făcând răscoală de norod. Așa că n-ar putea dovedi lucrurile de care mă pâresc acum.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 420.

Speranța în Dumnezeu

4. Care este speranța binecuvântată despre care a vorbit Pavel? *Faptele Ap. 24:15,16*

.....

.....

„Mărturisind că el se închină Dumnezeului părinților săi, "după calea pe care ei o numesc partidă", Pavel afirmă că totdeauna crezuse "tot ce este scris în Lege și în Prooroci" și că, potrivit cu învățătura lămurită a Scripturilor, el susține credința în învierea morților. Și mai declară că ținta călăuzitoare a vieții sale era să aibă „totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.”” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 421.*

5. De ce a amânat Felix întâlnirea până la venirea Căpitanului? Între timp, ce privilegii i-a acordat apostolului? *Faptele Ap. 24:22,23*

.....

.....

„Apostolul a vorbit cu căldură și vădită sinceritate, iar cuvintele lui aveau putere de convingere. Claudius Lisias, în scrisoarea lui către Felix, dăduse o mărturie asemănătoare cu privire la purtarea lui Pavel. Mai mult chiar, însuși Felix avea o mai bună cunoaștere a religiei iudaice decât își închipuiau mulți. Prezentarea lămurită a faptelor în acest caz l-a făcut pe Felix în stare să înțeleagă și mai limpede motivele de care erau stăpâniți iudeii în încercarea lor de a învinui pe apostol de o purtare răzvrătită și de trădare. Guvernatorul nu voia să le dea satisfacție printr-o osândire nedreaptă a unui cetățean roman și nici nu voia să li-l dea în mână spre a fi omorât, fără o cuvenită și dreaptă judecată. Totuși, Felix nu cunoștea nici un motiv mai mare decât interesul personal și era stăpânit de plăcerea de a fi lăudat, cum și de dorința de a promova, de a ajunge mai sus. Teama de a nu-i supăra pe iudei l-a reținut de la a face deplină dreptate unui om pe care-l știa că este nevinovat. De aceea, el a hotărât să suspende judecata până ce va avea să fie de față Lisias, zicând: "Am să cercetez pricina voastră când va veni căpitanul Lisias.”” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 421.*

Dreptate și judecată

6. Ce le-a predicat Pavel lui Felix și soției sale? Ce a spus Felix, îngrozit de adevărurile profunde auzite? *Faptele Ap. 24:24,25*

.....

.....

„El a prezentat înaintea lui Felix și a Drusilei caracterul lui Dumnezeu, neprihănirea Sa, adevărul și dreptatea Sa, cum și natura Legii Sale. El a arătat în mod clar că omul are datoria să trăiască o viață demnă și cumpătată, ținându-și pasiunile sub controlul rațiunii, în armonie cu Legea lui Dumnezeu, păstrând puterile corporale și mintale în condiții de sănătate. El a declarat că, în mod sigur, va veni o zi de judecată, când toți vor fi răsplătiți potrivit faptelor făcute în trup și când se va face în mod lămurit cunoscut că bogăția, poziția socială sau titlurile sunt fără de putere de a câștiga pentru om favoarea lui Dumnezeu sau să-l scape de urmările păcatului. El a arătat că viața aceasta este timpul dat omului pentru pregătirea pentru viața viitoare. Dacă el va neglija privilegiile și ocaziile prezente, va avea de suferit o pierdere veșnică; nu i se va mai oferi un alt timp de probă.

„Pavel a stăruit în mod deosebit asupra mult cuprinzătoarelor cerințe ale Legii lui Dumnezeu. El a arătat că ea se întinde până la cele mai adânci taine ale naturii morale a omului și a aruncat un potop de lumină asupra a ceea ce fusese ascuns de vederea și cunoașterea oamenilor. Ceea ce mâinile pot face sau limba poate rosti - ceea ce dă pe față viața exterioară - descoperă în mod nedeșăvârșit caracterul moral al omului. Legea cercetează gândurile, motivele și intențiile. Patimile întunecoase care zac ascunse de ochiul omului, gelozia, ura, plăcerile desfrânate și ambiția, faptele rele, plămădite în cotloanele întunecoase ale sufletului, dar neaduse niciodată la îndeplinire din lipsa ocaziei - toate acestea sunt osândite de Legea lui Dumnezeu.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 423, 424.

7. Cine l-a succedat pe Felix ca procuror Roman? De ce l-a ținut pe apostolul Pavel în închisoare? *Faptele Ap. 24:26,27.*

.....
.....

„Timp de doi ani nu s-a luat nici o altă măsură față de Pavel, totuși el a rămas mai departe întemnițat. Felix l-a vizitat în repetate rânduri și asculta cu atenție cuvintele sale. Însă adevăratul motiv pentru aparenta sa prietenie era dorința după câștig și el a lăsat să se înțeleagă că, prin plățirea unei mari sume de bani, Pavel putea să-și dobândească libertatea. Însă apostolul avea o fire prea nobilă pentru a se libera prin mituire. El nu era vinovat de nici o crimă și nu avea să se înjosească, săvârșind un rău spre a dobândi libertatea. Mai mult chiar, el era prea sărac pentru a putea plăti o asemenea răscumpărare, chiar dacă ar fi fost gata să facă aceasta, și nici nu voia ca, pentru sine, să apeleze la bunăvoința și generozitatea convertiților săi. De asemenea, el și-a dat seama că era în mâinile lui Dumnezeu și nu voia să se amestece în planurile divine față de sine.

„În cele din urmă, Felix a fost chemat la Roma spre a da socoteală de faptele josnice pe care le săvârșise față de iudei. Înainte de a părăsi Cezareea ca răspuns la porunca primită, el s-a gândit “să facă pe placul iudeilor”, lăsându-l pe Pavel în temniță. Felix însă n-a avut succes în încercarea sa de a recâștiga încrederea iudeilor. El a fost destituit din slujbă în mod rușinos și Porcius Festus a fost numit ca urmaș al lui, având reședința la Cezareea.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 426, 427.

Pentru meditație

“O rază de lumină din cer a strălucit asupra lui Felix atunci când Pavel a discutat cu el cu privire la neprihănire, cumpărare și judecata viitoare. Aceasta fusese ocazia trimisă din cer spre a-și recunoaște și părăsi păcatele. Dar el a spus solului lui Dumnezeu: “De astă dată, du-te; când voi mai avea prilej, te voi chema”. El disprețuise ultima ofertă a harului ce i se făcuse. Niciodată el nu avea să mai primească o altă chemare din partea lui Dumnezeu”. – *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 427.

APELUL LUI PAVEL CĂTRE CEZAR

„Dacă am făcut vreo nedreptate sau vreo nelegiuire vrednică de moarte, nu mă dau în lături de la moarte, dar, dacă nu este nimic adevărat din lucrurile de care mă pâărăsc ei, nimeni n-are dreptul să mă dea în mâinile lor. Cer să fiu judecat de Cezar.”
Faptele Ap. 25:11.

„Festus nu știa nimic despre conspirația iudeilor ca să-l omoare pe Pavel și el a rămas mirat de cererea de a fi trimis înaintea Cezarului. Totuși, cuvintele apostolului au curmat procedura de judecată a curții. “Festus, după ce s-a chibzuit cu sfetnicii lui, a răspuns: ‘De Cezar ai cerut să fii judecat, înaintea Cezarului te vei duce.’” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 430.*

Festus

1. Ce a făcut Festus la scurt timp după ce și-a asumat noua slujbă? Ce i-au cerut preoții și conducătorii evrei procurorului să facă? *Faptele Ap. 25:1-5.*

.....

.....

„Făcând această cerere, ei plănuiau să-l pândească pe Pavel în drumul către Ierusalim și să-l omoare. Însă Festus avea un înalt simț al răspunderii poziției sale și, foarte amabil, a refuzat să-l trimită pe Pavel. El a spus “că la romani nu este obiceiul să se dea nici un om, înainte ca cel pârat să fi fost pus față cu pârașii lui, și să fi avut putința să se apere de lucrurile de care este pârat.” El îi asigură că “are să plece în curând” la Cezareea. “Deci ... cei mai de frunte dintre voi să se pogoare împreună cu mine și, dacă este ceva vinovat în omul acesta, să-l pârască.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 428.*

2. Câteva zile mai târziu, în Cezareea, Pavel a fost judecat de Festus, fiind înconjurat de acuzatorii săi. Ce a făcut Festus, știind că apostolul era nevinovat? *Faptele Ap. 25:4-9.*

.....

„Festus a înțeles că problema în discuție se referea în totul la doctrina iudaică și că, judecând după dreptate, în sarcina lui Pavel ei nu puteau dovedi nimic care să-i aducă o condamnare la moarte sau măcar la întemnițare. Totuși, el a văzut clar furtuna de ură ce s-ar fi stârnit, dacă Pavel nu ar fi fost condamnat sau dat în mâinile lor. Și astfel, fiindcă “voia să capete bunăvoința iudeilor”, Festus s-a întors către Pavel și l-a întrebat dacă vrea, fiind apărat de el, să meargă la Ierusalim spre a fi judecat de Sinedriu.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 429.

3. De ce a apelat Pavel la Cezar? Ce a făcut Festus înainte de a-l autoriza pe Pavel să apară în fața Cezarului? *Faptele Ap. 25:10-12.*

.....

.....

„Apostolul știa că nu se putea aștepta la dreptate din partea unui popor care, prin crimele lui, atrăsese asupra-și mânia lui Dumnezeu. El știa că, asemenea profetului Ilie, el va fi mai în siguranță între păgâni decât dacă ar fi împreună cu aceia care lepădaseră lumina din cer și-și împietriseră inimile față de Evanghelie. Obosit de luptă, spiritul lui activ îndura cu greu repetatele amânări și plictisitoare suspendări ale judecării și întemnițării sale. De aceea, s-a hotărât să se folosească de privilegiul său de cetățean roman, cerând să fie trimis înaintea Cezarului.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 430.

Agripa și Berenice

4. Ce personaje distinse au venit să-l salute pe Festus? Despre cine le-a spus? *Faptele Ap. 25:13-18.*

.....

.....

„El a schițat împrejurările care l-au determinat pe întemnițat să ceară să fie trimis înaintea Cezarului, vorbind despre recenta cercetare a lui Pavel înaintea sa și spunând că iudeii nu au adus împotriva lui Pavel nici o învinuire așa cum își închipuise el, ci “numai niște neînțelegeri cu privire la religia lor și la un oarecare

Isus, care a murit, și despre care Pavel spunea că este viu.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 433.

5. Interesat de ceea ce a auzit, ce a cerut Regele Agripa? Faptele Ap. 25:22.

.....

.....

„Când Festus i-a vorbit despre cele întâmplăte cu Pavel, Agripa a devenit interesat și a zis: “Aș vrea să aud și eu pe omul acela.” Potrivit voinței sale, s-a stabilit ca a doua zi să aibă loc o întâlnire. “A doua zi, deci, Agripa și Berenice au venit cu multă fală și au intrat în locul de ascultare împreună cu căpitanii și cu oamenii cei mai de frunte ai cetății. La porunca lui Festus, Pavel a fost adus acolo.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 434.

6. Cine a venit să-l asculte pe apostolul Pavel a doua zi? Faptele Ap. 25:23,24.

.....

.....

„În cinstea oaspeților săi, Festus a căutat să facă din această ocazie o ceremonie impunătoare. Mantiile cele bogate ale procuratorului și ale oaspeților lui, săbiile ostașilor, precum și armurile lucitoare ale comandanților lor dădeau strălucire scenei. Și iată-l pe Pavel, încă încătușat, stând înaintea celor adunați. Ce contrast se înfățișa aici! Agripa și Berenice dețineau putere și rang și, din pricina aceasta, erau în grațiile lumii. Însă ei erau lipsiți de trăsăturile de caracter prețuite de Dumnezeu. Ei erau călcători ai Legii Sale, stricați în inimă și viață. Felul lor de purtare era o scârbă înaintea cerului. –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 434.

7. Ce motiv a avut Festus pentru care a vrut ca Regele Agripa să-l asculte pe Pavel? Faptele Ap. 25:25-27.

.....

.....

„Însuși Festus l-a prezentat pe Pavel înaintea adunării prin aceste cuvinte: “Împărate Agripa, și voi toți care sunteți de față cu noi; uitați-vă la omul acesta, despre care toată mulțimea iudeilor m-a rugat în Ierusalim și aici, strigând că nu trebuie să mai trăiască. Fiindcă am înțeles că n-a făcut nimic vrednic de moarte și fiindcă singur a cerut să fie judecat de Cezar, am hotărât să-l trimit. Eu n-am nimic temeinic de scris domnului meu cu privire la el, de aceea l-am adus înaintea voastră, și mai ales înaintea ta, împărate Agripa, ca, după ce se va face cercetarea, să am ce scrie. Căci mi se pare fără rost să trimit pe un întemnițat, fără să arăt de ce este pârât.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 435.

Pentru meditație

„Apoi, împăratul Agripa i-a dat voie lui Pavel să vorbească în apărarea sa. Apostolul nu s-a intimidat în fața pompei strălucitoare sau a rangului înalt al ascultătorilor săi; căci el știa de cât de mică însemnătate sunt bogăția și poziția lumească. Fala și puterea pământească nu puteau nici măcar pentru o clipă să-i slăbească curajul sau să-i răpească stăpânirea de sine.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 435.

„ȘTIU CĂ CREZI!”

„Crezi tu în Proroci, împărate Agripa?... Știi că crezi.”
Faptele Ap. 26:27.

“Adânc mișcat, pentru un moment Agripa a pierdut din vedere pe cei din jurul său, cum și demnitatea poziției sale. Conștient numai de adevărurile pe care le auzise, văzând numai pe umilul întemnițat stând înaintea lui ca trimis împuternicit al lui Dumnezeu, el a răspuns involuntar: "Curând mai vrei tu să mă îndupleci să mă fac creștin!"” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 438.*

Fără avocat pământesc

1. Cine a fost apărătorul apostolului Pavel? Plângerile 3:58. Faptele Ap. 26:1.

.....

.....

„Apoi, împăratul Agripa i-a dat voie lui Pavel să vorbească în apărarea sa. Apostolul nu s-a intimidat în fața pompei strălucitoare sau a rangului înalt al ascultătorilor săi; căci el știa de cât de mică însemnătate sunt bogăția și poziția lumească. Fala și puterea pământească nu puteau nici măcar pentru o clipă să-i slăbească curajul sau să-i răpească stăpânirea de sine.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 435.*

2. Ce a vrut să spună Pavel împăratului Agripa cum că știa bine obiceiurile și problemele evreilor? Faptele Ap. 26:2,3,26.

.....

.....

Pavel mărturisește despre convertirea sa

3. Cu ce cuvinte și-a început Pavel discursul? Faptele Ap. 26:4,5.

.....

.....

“Pavel a relatat istoria convertirii sale, de la încăpățânata necredință la credința în Isus din Nazaret ca Mântuitor al lumii. El a

descriș vedenia cerească ce, la început, îl umpluse de o groază de negrăit, dar care, mai târziu, s-a dovedit a fi un izvor de cea mai mare mângâiere - o descoperire a slavei dumnezeiești, în mijlocul căreia stătea pe tron Acela pe care el Îl disprețuise și-L urăse și ai cărui urmași el căutase chiar să-i nimicească. Din ceasul acela, Pavel fusese un om nou, un sincer și zelos credincios în Isus, ajuns aici prin harul transformator.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 436.

4. Despre ce speranță a vorbit? De ce evreii nu puteau crede că Isus ar fi putut învia din morți? *Faptele Ap. 26:6-8.*

.....

.....

„De ce, întreba Pavel, pare de necrezut ca Hristos să fi fost înviat din morți? Cândva, crezuse și el așa; dar cum ar putea să nu creadă ceea ce el însuși văzuse și auzise? La poarta Damascului, el însuși L-a privit pe Hristos Cel răstignit și înviat, Același care umblase pe străzile Ierusalimului, care a murit la Golgota, a rupt legăturile morții și S-a înălțat la cer. La fel ca și Chifa, Iacov, Ioan și alți ucenici, și el L-a văzut și a vorbit cu El. Glasul îi poruncise să vestească Evanghelia unui Mântuitor înviat, și cum ar fi putut el să nu asculte? În Damasc, în Ierusalim, prin toată Iudea, cum și în regiunile îndepărtate, el dăduse mărturie despre Isus Cel răstignit, arătând tuturor claselor de oameni “să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu, și să facă fapte vrednice de pocăința lor.”” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 436.

5. Despre ce fapte le-a spus Pavel ascultătorilor săi? Cum a descriș întâlnirea sa cu Isus pe drumul spre Damasc? *Faptele Ap. 26:9-18.*

.....

.....

„Ești nebun!”

6. Cum a reacționat Festus la ceea ce i-a spus Pavel? Ce întrebare i-a adresat apostolul împăratului Agripa? *Faptele Ap. 26:24-29.*

.....
.....

“Toți cei adunați au ascultat ca fermecați istorisirea lui Pavel despre experiențele lui minunate. Apostolul se ocupa de subiectele lui preferate. Nimeni din cei care îl ascultau nu se putea îndoii de sinceritatea sa. Dar, în plină desfășurare a vorbirii sale convingătoare, a fost întrerupt de Festus, care a strigat: "Pavele, ești nebun! Învățătura ta cea multă te face să dai în nebunie."” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 437.

7. La ce concluzie au ajuns ascultătorii lui Pavel după ce au ascultat mărturia lui? De ce nu l-au eliberat? *Faptele Ap. 26:31,32.*

.....
.....

Pentru meditație

„Festus, Agripa și Berenice pe bună dreptate ar fi putut purta lanțurile care îl legau pe apostol. Toți erau vinovați de crime grave. Acestor vinovați li se oferise în ziua aceea mântuirea prin numele lui Hristos. Unul, cel puțin, fusese aproape convins să primească harul și iertarea oferită. Însă Agripa respinsese îndurarea oferită, nevoind să primească crucea unui Răscumpărător răstignit.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 438.

NAUFRAGIUL

„iar ceilalți să se așeze unii pe scânduri, iar alții pe frânturi de corabie, și așa s-a făcut că au ajuns toți teferi la uscat.” *Faptele Ap. 27:44.*

„Fiecare persoană avea să fie lăsată să facă tot ce putea spre a se salva. Totuși, dacă vreunul dintre întemnițați ar fi lipsit, viața celor care erau răspunzători de ei ar fi fost primejduită. De aceea, ostașii au fost de părere să omoare pe toți întemnițații. Legea romană aproba acest procedeu crud, și planul ar fi fost executat de îndată, dacă nu ar fi fost vorba de cineva față de care toți erau la fel de mult îndatorați. Sutașul Iuliu știa că Pavel fusese instrumentul prin care viața tuturor celor de la bord fusese salvată și, mai mult, convins fiind că Domnul era cu el, se temea să-i facă vreun rău. De aceea, “a poruncit ca cei ce pot înota să se arunce de pe corabie în apă, și să iasă cei dintâi la pământ; iar ceilalți să se așeze unii pe scânduri, iar alții pe frânturi de corabie și așa s-a făcut că au ajuns toți teferi la uscat.” Când s-a făcut apelul, nu a lipsit nici unul.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 445.*

Luca și Aristarh

1. Cine l-a însoțit pe Pavel în călătoria sa în Italia? Cine a fost Iulius și cum l-a tratat pe apostol? *Faptele Ap. 27:1-3.*

.....

.....

„Apostolul Pavel era acum chemat să îndure experiențele pline de încercări care aveau să fie partea lui ca întemnițat în lanțuri în timpul acestei lungi și obositoare călătorii spre Italia. Un lucru a ușurat foarte mult povara soartei sale — i s-a îngăduit să fie însoțit de Luca și Aristarh. Mai târziu, în epistola sa către Coloseni, el se referea la acesta din urmă numindu-L “tovarășul meu de temniță” (Coloseni 4:10); Aristarh a ales să se împărtășească de întemnițarea lui Pavel, pentru ca astfel să-i poată fi de ajutor în suferințele lui.

„Călătoria a început foarte bine. În ziua următoare, ei au aruncat ancora în portul Sidon. Aici, sutașul Iuliu “care se purta omenos cu Pavel”, fiind informat că în locul acela erau creștini, “i-a dat voie să meargă pe la prietenii săi, și să fie îngrijit de ei.” Această îngăduință a fost foarte mult apreciată de apostol, a cărui sănătate lăsa de dorit.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 439, 440.

„Limanuri bune”

2. Inițial, echipajul și pasagerii au plecat într-o navă care era din Adramit, iar mai târziu s-au schimbat într-o navă alexandrină. De ce? Ce a făcut navigația extrem de periculoasă? *Faptele Ap. 27:4-10.*

.....

.....

„Părăsind Sidonul, corabia a întâmpinat vânturi potrivnice; și fiind abătută din drumul ei, înaintarea se făcea încet. La Mira, în provincia Licia, sutașul a găsit o mare corabie alexandrină, ce avea ca destinație coasta Italiei, și și-a mutat de îndată întemnițaii pe ea. Însă vânturile erau încă potrivnice și înaintarea corăbiei se făcea cu greu....

„În portul Limanuri bune ei au fost siliți să rămână mai multă vreme, așteptând vânturi prielnice. Iarna se apropia cu grabire, “călătoria pe mare se făcea primejdioasă”; și cei care aveau conducerea corăbiei a trebuit să renunțe la nădejdea de a ajunge la destinație mai înainte ca sezonul de călătorit pe mare să se fi închis pentru anul acela. Singura problemă asupra căreia trebuia să hotărască acum era aceea dacă să rămână la Limanuri bune sau să încerce a atinge un port mai prielnic în care să ierneze.

„Problema aceasta a fost discutată cu multă seriozitate și, în cele din urmă, a fost adusă de sutaș înaintea lui Pavel, care câștigase respectul atât al marinarilor, cât și al ostașilor. Fără nici o ezitare, apostolul i-a sfătuit să rămână acolo unde erau. “Oamenilor”, le-a zis el, “călătoria văd că nu se va face fără primejdie și fără multă pagubă, nu numai pentru încărcătură și pentru corabie, dar chiar și pentru viețile noastre.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 440, 441.

3. De ce comandantul navei nu a vrut să petreacă iarna acolo? Ce schimbare a vremii a precipitat luarea unei decizii greșite? *Faptele Ap. 27:11-13.*

.....

.....

„Însă “cârmaciul și stăpânul corăbiei”, cum și majoritatea dintre călători și echipaj n-au vrut să primească sfatul. Fiindcă portul în care ancorase “nu era bun de iernat, cei mai mulți au fost de părere să plece cu corabia de acolo, ca să încerce să ajungă la Fenix, liman din Creta, așezat spre miazăzi-apus și spre miazănoapte-apus, ca să ierneze acolo.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 441.

Eurachilon

4. Ce dificultăți au apărut la scurt timp după ce s-au îmbarcat? Ce a trebuit să facă echipajul? *Faptele Ap. 27:14-19.*

.....

.....

„Zvârlită de furtună, corabia a trecut pe lângă mica insulă Clauda, și, la adăpostul ei, marinarii s-au pregătit pentru ceva mai rău. Barca de salvare, singurul mijloc de scăpare în caz că corabia s-ar scufunda, era pe apă, legată de un odgon și în primejdie de a fi în fiecare clipă sfărâmată în bucăți. Prima lor lucrare a fost să ridice barca la bord. S-au luat apoi toate măsurile pentru a întări corabia și a o pregăti să înfrunte furtuna. Scurta ocrotire oferită lor de mica insulă nu le-a folosit prea mult, căci au ajuns din nou pradă deplinei furii a furtunii.

„Toată noaptea a urlat furtuna și, cu toate măsurile ce fuseseră luate, corabia a început să ia apă printr-o spărtură. “A doua zi au început să arunce în mare încărcătura din corabie.” Noaptea a venit din nou, însă vântul n-a încetat. Corabia bătută de vânt, cu catargul rupt și cu pânzele sfâșiate, era azvârlită încoace și încolo de furia vântului. În fiecare minut, se părea că scândurile corăbiei ce trosneau aveau să cedeze din cauza clătănării și smuciturilor la care erau supuse din pricina furtunii. Spărtura creștea repede și atât călătorii, cât și echipajul lucrau continuu la pompe. Nu era nici o clipă de odihnă pentru nimeni de pe bord.” –*Idem*, pp. 441, 442.

5. Ce i-a îndemnat Pavel să facă pe călătorii oboșiți după două săptămâni de furtună teribilă? *Faptele Ap. 27:22-25,33,34.*

.....

.....

„În a paisprezecea noapte de zburcium pe valurile negre și involburate, “pe la miezul nopții”, marinarii, auzind trosnituri de scânduri rupte, “au bănuit că se apropie de pământ. Au măsurat adâncimea apei și au găsit douăzeci de stânjeni; au mers puțin mai departe, au măsurat-o din nou, și au găsit cincisprezece stânjeni. De teamă să nu se lovească de stânci”, scrie Luca, “au aruncat patru ancore înspre cârma corăbiei, și doreau să se facă ziuă.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 443.*

O încercare de înșelăciune

6. Ce au încercat să facă unii marinari? Ce l-a avertizat Pavel pe sutaș? *Faptele Ap. 27:30-32.*

.....

.....

„La revărsatul zorilor, au întrezărit slab conturul unei coaste învăluite de furtună, însă nu putea fi văzut nici un semn terestru cunoscut. Atât de întunecos părea viitorul, încât marinarii păgâni, pierzând orice curaj, “căutau să fugă din corabie” și, prefăcându-se că fac pregătiri să arunce “ancorele înspre partea dinainte a corăbiei”, ei își coborâseră deja barca de salvare, când Pavel, înțelegând planul lor josnic, a spus sutașului și ostașilor: “Dacă oamenii aceștia nu vor rămânea în corabie, nu puteți fi scăpați”. De îndată “ostașii au tăiat funiile bărcii și au lăsat-o să cadă jos”, în apă.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 443.*

7. În cele din urmă, nava a „dat peste o limbă de pământ.” Cum i-a încurajat Pavel pe pasagerii și membrii echipajului? *Faptele Ap. 27:41.*

.....

.....

„Folosind un moment de potolire a furtunii, Pavel s-a suit pe covertă și, ridicându-și glasul, a zis: “Oamenilor, trebuia să mă fi

ascultat și să nu fi pornit cu corabia din Creta, ca să fi scăpat de această primejdie și de această pagubă. Acum, vă sfătuiesc să fiți cu voie bună, pentru că niciunul din voi nu va pieri și nu va fi altă pierdere decât a corabiei. Un înger al Dumnezeuului, al căruia sunt eu, și căruia Îi slujesc, mi s-a arătat azi noapte, și mi-a zis: ‘Nu te teme, Pavele; tu trebuie să stai înaintea Cezarului; și iată că Dumnezeu ți-a dăruit pe toți cei ce merg cu corabia împreună cu tine’. De aceea, oamenilor, liniștiți-vă, căci am încredere în Dumnezeu că se va întâmpla așa cum mi s-a spus. Dar trebuie să dăm peste un ostrov.’”

„La auzul acestor cuvinte, speranța a reînviat. Atât călătorii, cât și echipajul s-au trezit din apatia lor. Mai era încă mult de făcut și orice lucrare ce le sta în putere să o facă trebuia împlinită pentru a evita distrugerea.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 444, 443.

Pentru meditație

„Pavel și ceilalți întemnițați erau acum amenințați de o soartă mult mai de temut decât naufragiul. Ostașii și-au dat seama că, în timp ce vor căuta să ajungă la țarm, le va fi cu neputință să-i păzească pe întemnițații care le fuseseră dați în grijă. Fiecare persoană avea să fie lăsată să facă tot ce putea spre a se salva.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 445.

„Ostașii au fost de părere să omoare pe cei întemnițați, ca să nu scape vreunul prin înot.” Faptele Ap. 27:42.

Vă rugăm citiți Raportul Misionar al
Școlii Misionare Virtuale de la pagina 131

26

Sabatul din 29 Iunie 2024

ROMA

„Când am ajuns la Roma, sutașul a dat pe cei întemnițați căpitanului străjerilor palatului, iar lui Pavel i s-a îngăduit să rămână într-un loc deosebit, cu un ostaș care-l păzea.” *Faptele Ap. 28:16.*

„La Roma, sutașul Iuliu i-a predat pe întemnițații săi căpitanului gărzii palatului. Raportul cel bun pe care el l-a dat despre Pavel împreună cu scrisoarea din partea lui Festus au făcut ca apostolul să fie privit cu bunăvoință de căpitan și, în loc să fie aruncat în închisoare, i s-a îngăduit să locuiască într-o casă aparte, închiriată de el. Deși chiar și acolo era legat cu lanțuri de un ostaș, el avea libertatea să-și primească prieteni și să lucreze pentru înaintarea Împărăției lui Hristos.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 449.*

În Malta

1. Pe insulă, ce s-a întâmplat cu apostolul în timp ce punea lemne pe foc? Ce ocazii a avut de a fi o binecuvântare pentru locuitorii de acolo? *Faptele Ap. 28:1-9.*

.....

.....

„Echipajul naufragiat a fost primit cu bunăvoință de locuitorii barbari de pe Malta. “Ne-au primit pe toți la un foc mare”, scrie Luca, “pe care-l aprinseseră din pricină că ploua, și se lăsase un frig mare.” Pavel se găsea printre aceia care erau activi în a ajuta ca ceilalți să se simtă bine. Strângând “o grămadă de măracini” și punându-i pe foc, “o năpârca a ieșit afară din pricina căldurii și s-a lipit de mâna lui.” Cei care stăteau lângă el au fost cuprinși de groază; și datorită lanțului pe care-l purta și-au dat seama că Pavel era un întemnițat și au spus între ei: “Cu adevărat că omul acesta este un ucigaș, căci ‘Dreptatea’ nu vrea să-l lase să trăiască, măcar

că a fost scăpat din mare.” Dar Pavel a scuturat năpârca în foc și nu a simțit nici un rău. Cunoscând natura sa veninoasă, oamenii se așteptau în fiecare clipă să-l vadă căzând jos într-o teribilă agonie. ...

„În timpul celor trei luni cât grupa de pe corabie a rămas la Malta, Pavel și conlucrătorii săi au folosit multe ocazii de a predica Evanghelia. Domnul a lucrat prin ei într-un mod deosebit de minunat. Datorită lui Pavel, întreaga grupă de naufragiați a fost tratată cu multă bunăvoință; au fost împlinite toate lipsurile lor, și, la părăsirea Maltei, au fost aprovizionați din belșug cu tot ce le trebuia pentru călătorie.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 445, 446.

2. Ce privilegiu i-a fost acordat lui Pavel când grupul de călători s-a oprit la Forul lui Apiu? *Faptele Ap. 28:14,15.*

.....

.....

„În locul acesta erau câțiva creștini și ei au stăruit de apostol să rămână cu ei șapte zile, privilegiu acordat cu bucurie de către suțaș. De când primiseră epistola lui Pavel către cei din Roma, creștinii din Italia au așteptat cu dor o vizită din partea apostolului. Ei nu s-au așteptat însă să-l vadă venind ca întemnițat, însă suferințele lui n-au făcut decât ca el să le fie și mai drag. Distanța de la Puzole la Roma fiind doar de o sută șaptezeci de kilometri și portul fiind în continuă legătură cu metropola, creștinii din Roma au fost informați de apropierea lui Pavel și unii dintre ei au pornit să-i iasă în întâmpinare și să-i spună bun venit...”

„În cele din urmă, călătorii au ajuns la Forul lui Apiu, la șasezeci de kilometri de Roma. Făcându-și loc prin mulțimile care se îmbulzeau în acest important loc de comunicație, bătrânul cu părul încărunțit, legat în lanțuri împreună cu criminali cu privirea fioroasă, a fost obiectul multor priviri disprețuitoare și subiectul multor glume josnice și batjocoritoare...”

„Puțini își dau seama de însemnătatea acestor cuvinte ale lui Luca, anume că atunci când Pavel i-a văzut pe frații săi “a mulțumit lui Dumnezeu și s-a îmbărbătat.” În mijlocul grupei de credincioși

care plâneau și-și dovedeau iubirea și care nu se rușinau de lanțurile lui, apostolul L-a lăudat pe Dumnezeu cu glas tare. Norul de întristare care se lăsase asupra spiritului său dispăruse. Viața lui de creștin fusese o succesiune de încercări, suferințe și dezamăgiri, dar în ceasul acesta el se simțea răsplătit din belșug. Cu pas sigur și cu inima plină de bucurie, el și-a continuat drumul. El nu avea să se plângă de trecut și nici să se teamă de viitor. Știa că-l așteaptă lanțuri și întristări; dar știa, de asemenea, că-i fusese rânduit lui să elibereze suflete de niște lanțuri cu mult mai grozave și el s-a bucurat de suferințele sale pentru cauza lui Hristos.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 447-449.

3. Unde i s-a permis apostolului să stea odată ce prizonierii și gardienii au ajuns la Roma? Cum era păzit? *Faptele Ap. 28:16.*

.....

.....

„La Roma, sutașul Iuliu i-a predat pe întemnițații săi căpitanului gărzii palatului. Raportul cel bun pe care el l-a dat despre Pavel împreună cu scrisoarea din partea lui Festus au făcut ca apostolul să fie privit cu bunăvoință de căpitan și, în loc să fie aruncat în închisoare, i s-a îngăduit să locuiască într-o casă aparte, închiriată de el. Deși chiar și acolo era legat cu lanțuri de un ostaș, el avea libertatea să-și primească prietenii și să lucreze pentru înaintarea Împărăției lui Hristos.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 449.

Predicarea în Roma

4. Cu ce ocazie s-au adunat mulți oameni la casa lui Pavel? Care a fost rezultatul predicării sale? *Faptele Ap. 28:23-29.*

.....

.....

„Pavel a declarat că, în starea lui neconvertită, el Îl cunoscuse pe Hristos nu printr-o legătură personală, ci numai din ideea pe care el, împreună cu alții, și-au făcut-o cu privire la caracterul și lucrarea lui Mesia ce avea să vină. El Îl lepădase pe Isus din Nazaret ca fiind un înșelător, deoarece el nu se potrivea cu ideea pe care o avea despre El. Dar acum, vederile lui Pavel despre Hristos și lucrarea

Lui erau mult mai spirituale și mai înalte; pentru că el fusese convertit. Apostolul i-a asigurat că el nu li-l prezintă pe Hristos după trup. Irod Îl văzuse pe Hristos cât Acesta fusese în trupul naturii umane; Anania Îl văzuse; Pilat, preoții și mai marii norodului Îl văzuseră; ostașii romani Îl văzuseră. Dar ei nu L-au văzut cu ochii credinței, nu L-au văzut ca Răscumpărătorul proslăvit. Pentru a înțelege pe Hristos prin credință, pentru a avea o cunoștință spirituală despre El, era mult mai de dorit să-L cunoști personal așa cum a fost El pe pământ. Comuniunea cu Hristos de care se bucura acum Pavel era mult mai apropiată, mult mai dăinuitoare decât o simplă tovărășie pământească și omenească.

„Când Pavel a vorbit despre ceea ce știa și mărturisea despre ceea ce el văzuse cu privire la Isus din Nazaret, ca nădejdea lui Israel, cei care căutau cu sinceritate adevărul, se convingeau. Însă asupra unor minți, cuvintele sale au făcut o impresie care nu avea să se șteargă niciodată. Alții însă au refuzat cu încăpățănare să primească mărturia clară a Scripturilor, chiar când ea le era prezentată de unul care avea iluminarea deosebită a Duhului Sfânt. Ei nu puteau să-i combată argumentele, dar au refuzat să primească concluziile lui.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 452.

5. Cum a folosit apostolul timpul întemnițării sale? Cum a profitat de mijloacele de comunicare care existau atunci?

Faptele Ap. 28:30,31.

.....

.....

„În providența lui Dumnezeu, această întârziere a avut ca rezultat înaintarea Evangheliei. Prin bunăvoința acelor care-l aveau în grijă pe Pavel, i se îngăduise să locuiască într-o casă spațioasă unde putea să se întâlnească liber cu prietenii lui și unde, de asemenea, putea prezenta zilnic adevărul acelor care veneau să audă. Astfel, timp de doi ani, el a continuat lucrarea, “propovăduind Împărăția lui Dumnezeu și învăța pe oameni cu toată îndrăzneala și fără nici o piedică, cele privitoare la Domnul Isus Hristos”

„În acest timp, bisericile pe care el le întemeiase în multe țări nu fuseseră uitate. Dându-și seama de primejdiile care îi amenințau pe

converțiții la noua credință, apostolul a căutat ca, pe cât îi era cu putință, să le împlinească nevoile prin scrisori de avertizare și sfaturi practice. Și, din Roma, el a trimis slujitori consacrați să lucreze nu numai pentru aceste biserici, ci și în câmpuri pe care el nu le vizitase. Acești lucrători, ca păstori înțelepți, au întărit lucrarea așa de bine începută de Pavel; și apostolul, fiind mereu informat, prin continua legătură cu ei, despre mersul lucrurilor ca și despre primejdiile ce amenințau bisericile, putea să aibă o înțeleaptă supraveghere peste tot.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 453.

6. Ce s-a scris despre inseparabilii săi tovarăși de călătorie, care au avut grijă de el în mod voluntar în închisoare și au putut scrie despre experiențele sale? *Coloseni 4:12-14*.

.....

.....

„Printre ajutoarele lui Pavel la Roma erau mulți dintre primii lui tovarăși și conlucrători. Luca, “doctorul prea iubit”, care îl însoțise în călătoria sa la Ierusalim, în timpul celor doi ani de întemnițare la Cezareea, cum și în tot timpul primejdioasei călătorii la Roma, era încă și acum cu el. Timotei slujea, de asemenea, spre mângâierea și ajutorarea lui. Tihic, “fratele prea iubit și slujitorul credincios, tovarășul meu de slujbă în Domnul”, a stat în chip nobil alături de apostol. Dima și Marcu erau, de asemenea, cu el. Aristarh și Epaфра erau tovarășii lui de temniță. *Coloseni 4:7-14*.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 454.

[Moartea în Hristos este un câștig veșnic](#)

7. Ce au înțeles credincioșii când Pavel a fost luat de la frații săi? Care au fost ultimele sale cuvinte? *2 Timotei 4:6,7*.

.....

.....

„Astfel, deși în mod vădit era împiedicat de la lucrarea activă, Pavel exercita o mai întinsă și mai dănuitoare influență decât dacă ar fi fost liber să călătorească prin biserici ca în anii de mai înainte. Ca întemnițat al Domnului, el a avut o mai trainică influență asupra iubirii fraților lui; și cuvintele sale, scrise de unul care se găsea în

lanțuri pentru Hristos, impuneau o mai mare atenție și un mai mare respect decât au avut atunci când el se găsea personal printre ei. Numai după ce Pavel a fost luat dintre ei, numai atunci necredincioșii și-au dat seama cât de grele au fost poverile pe care el le purtase pentru ei. Până aici, ei se dăduseră în mare măsură înapoi de la purtarea de răspunderi și sarcini, scuzându-se că le lipsește înțelepciunea, tactul și energia lui neînfrântă; acum însă, lăsați în neexperiența lor să învețe lecțiile de care se feriseră, ei au prețuit avertizările, sfaturile și îndrumările lui, deși nu prețuiseră lucrarea lui personală. Și, aflând despre curajul și credința lui în timpul îndelungatei sale întemnițări, ei au fost treziți la o mare credincioșie și la un mai mare zel pentru lucrarea lui Hristos....

„Pavel a fost luat pe ascuns și dus la locul execuției. Numai la puține persoane li s-a îngăduit să fie de față; căci prigonitorii lui, alarmați de întinderea influenței lui, se temeau ca nu cumva scena morții sale să-i câștige pe alții la creștinism. Dar, până și ostașii împietriți, care l-au însoțit, au ascultat cuvintele sale cu uimire și l-au văzut plin de voie bună și chiar bucuros în fața morții. Pentru aceia care au luat parte la moartea lui de martir, spiritul său de iertare față de executorii săi și încrederea sa neșovăielnică în Hristos până la sfârșit s-au dovedit pentru ei ca o mireasmă de viață spre viață. Mulți l-au primit pe Mântuitorul predicat de Pavel și nu peste mult timp, plini de curaj, ei au sigilat credința lor cu propriul lor sânge.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 454, 509.

Pentru meditație

„Multe secole au trecut de când bătrânul Pavel și-a vărsat sângele ca martor pentru Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos. Nici o mână credincioasă nu a însemnat pentru generațiile viitoare ultimele scene din viața acestui bărbat sfânt; însă Inspirația a păstrat pentru noi mărturia ultimelor sale clipe din viață. Asemenea sunetului de trâmbiță, glasul său a răsunat de atunci prin toate veacurile, stimulând prin curajul lui pe mii de martori ai lui Hristos și trezind în mii de inimi copleșite de întristare ecoul bucuriei lui triumfătoare. “Eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă

așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ‘ziua aceea’ Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui. 2 Timotei 4:6-8.” -(*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 513).

RAPORTUL MISIONAR AL ȘCOLII MISIONARE VIRTUALE

A se citi în Sabatul din 29 iunie 2024
Colecta Specială a Școlii de Sabat va fi adunată în
Sabatul din 6 iulie 2024

Dragi membri și vizitatori ai bisericii mondiale,

„Adevărata educație este o pregătire misionară. Fiecare fiu și fiică a lui Dumnezeu este chemat să fie misionar; suntem chemați în slujba lui Dumnezeu și a semenilor noștri; iar obiectul educației noastre ar trebui să fie pregătirea pentru această slujire.” – *Divina Vindecare*, p. 395.

Transmitem salutările noastre sincere tuturor celor care fac parte integrantă din Biserica lui Dumnezeu, împărțând bucuria de a răspândi învățăturile Domnului în fiecare colț al globului. Astăzi, venim în fața voastră cu o cerere umilă, căutând contribuții generoase pentru a susține o inițiativă importantă care are un potențial imens pentru viitorul cauzei lui Dumnezeu.

În această lume rapidă, în continuă schimbare, au fost dezvoltate metode de studiu virtuale și online care sunt foarte avantajoase. Recunoscând semnificația acestei schimbări către educația digitală, suntem recunoscători că putem introduce modulul Școlii Misionare Virtuale în limba engleză, care este conceput pentru a îndeplini standardele educaționale internaționale. Acesta oferă un curriculum cuprinzător comparabil cu modulele de studiu din Statele Unite. Suntem încântați să anunțăm că finalizarea cu succes a programului va duce la eliberarea unui certificat de către Academia Berea din Statele Unite. Pentru a asigura accesibilitatea ușoară, această inițiativă este sprijinită de Institutul Adventist Kibaha Berea din Tanzania, permițând misionarilor doritori din întreaga lume să primească o educație de înaltă calitate și să se pregătească pentru o slujbă importantă. Mai multe detalii sunt disponibile pe site-ul Institutului la pagina de internet: <https://www.kibaha-sda1844.org/>.

Curriculumul cuprinde o gamă cuprinzătoare de subiecte, inclusiv Bibliologie, profetie, administrarea Bisericii, Dezvoltarea Resurselor Umane, hermeneutică, omiletică, vorbire în public, Colportaj, Lucrare misionară și evanghelică și alte discipline spirituale și practice. Aceste subiecte sunt vitale pentru persoanele care doresc să-și aprofundeze înțelegerea credinței și să-și îmbunătățească capacitatea de a comunica altora în mod eficient mesajul Evangheliei. Un alt domeniu în care mulți studenți necesită instruire este competența în limba engleză, iar Institutul intenționează să înceapă foarte curând un modul de limbă engleză pentru a adăuga la curriculum.

Îmbrățișând puterea tehnologiei, acest program este accesibil persoanelor din afara granițelor, eliminând astfel barierele geografice și creând o platformă globală pentru educația spirituală. În această epocă interconectată, credem că formatul virtual al acestei școli misionare va face posibilă atingerea și inspirarea indivizilor din medii, culturi și țări diferite. Va promova o comunitate unită dedicată slujirii Domnului prin răspândirea soliei Sale de iubire și mântuire, făcând posibil ca oamenii să slujească ca misionari, lucrători biblici, Slujitori Biblici și prezbiteri.

Nevoia de lucrători calificați este din ce în ce mai importantă. În multe țări africane, guvernele cer tuturor celor care slujesc ca pastori și prezbiteri să dețină calificări specifice în profesiile religioase pentru a asigura creșterea și dezvoltarea spirituală a bisericilor lor locale. Acest lucru este necesar și în alte părți ale lumii. Un alt mare avantaj este că taxele necesare pentru studiile Școlii Misionare Virtuale pot fi, de asemenea, subvenționate, oferind astfel o oportunitate celor care sunt chemați să slujească, dar au puține resurse pentru a obține educația și formarea necesare.

Cu toate acestea, pentru ca această inițiativă să devină realitate, este nevoie de sprijin financiar. Contribuțiile generoase vor face posibilă oferirea programului persoanelor care sunt dornice să-și dedice viața răspândirii învățăturilor Domnului, dar care au nevoie de sprijin financiar pentru a urma o educație formală. Investind în acest efort, veți contribui la promovarea unei noi generații de ucenici dedicați, echipați cu abilitățile și cunoștințele necesare pentru a avea un impact durabil asupra vieții altora.

Vă rugăm să vă deschideți inimile și să contribuiți la această cauză demnă. Sprijinul vostru nu numai că îi va înălța pe cei aflați în nevoie, ci va și întări temelii Bisericii lui Dumnezeu, îndeplinind astfel responsabilitatea sacră de a răspândi iubirea și solia lui Hristos în cele mai îndepărtate colțuri ale pământului. Împreună, putem crea o rețea globală de oameni pasionați care sunt uniți în misiunea lor de a-l sluji pe Domnul. Amintiți-vă de însărcinarea Evangheliei încredințată de Mântuitorul: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh.” Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit...” Matei 28:19,20.

Să profităm de această ocazie pentru a face o diferență în viața altora, pentru a-i întări pe cei care sunt chemați să slujească și pentru a aduce speranță și mântuire nenumăratelor suflete. Indiferent de cantitatea sa, darul dvs. va avea un impact semnificativ asupra succesului acestui program.

„Acest scop ar trebui avut în vedere continuu de către părinții și învățătorii creștini. Nu știm în ce ramură pot sluji copiii noștri. Ei își pot petrece viețile în cercul căminului lor; se pot angaja în ocupațiile obișnuite ale vieții sau pot merge ca învățători ai Evangheliei în țări păgâne; dar toți sunt chemați deopotrivă să fie misionari ai lui Dumnezeu, slujitori ai îndurării revărsate către lume.” – *Divina Vindecare*, p. 395.

Domnul să vă binecuvânteze din belșug în timp ce vă gândiți să vă alăturați acestui efort vital, împărtășind binecuvântările voastre prin sacrificiu pentru Colecta Specială a Școlii de Sabat de săptămâna viitoare pentru proiectul Școlii Misionare Virtuale. Fiecare să semene semințele cunoașterii, compasiunii și credinței în sprijinul Bisericii lui Dumnezeu din lume.

În slujba lui Hristos,
pentru Comitetul Executiv al Conferinței Generale,
Fratele Douglas Francis.

DEVOȚIONAL

Roadele Duhului în noi

**Cu versete biblice și
un gând inspirat al Spiritului Profetic**

Marcu 4:3

„Ascultați! Iată, semănătorul a ieșit să semene.

Marcu 4:14

Semănătorul seamănă Cuvântul.

2 Corinteni 9:10

„Cel ce dă sămânță semănătorului și pâine pentru hrană” vă va da și vă va înmulți și vouă sămânța de semănat și va face să crească roadele neprihăririi voastre.

Structura: **Data**, Verset(e), devoțional.

Dragostea

1 – Ianuarie 1 Ioan 4:8

Dumnezeu este iubire. Natura Sa, Legea Sa sunt iubire. Așa a fost și va fi pentru totdeauna. “Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică”, Cel care “umblă pe cărări veșnice”, nu Se schimbă. La El “nu este nici schimbare, nici umbră de mutare”.

Fiecare manifestare a puterii creatoare este o expresie a iubirii infinite. Suveranitatea lui Dumnezeu implică plinătatea binecuvântării tuturor ființelor create... Natura și revelația mărturisesc deopotrivă iubirea lui Dumnezeu. Tatăl nostru ceresc este sursa vieții, a înțelepciunii și a bucuriei... Strălucirea soarelui și ploaia, care încălzesc și înprospătează pământul, dealurile, mările și câmpiile, toate ne vorbesc despre iubirea Creatorului. Dumnezeu este Acela care poartă de grijă nevoilor de fiecare zi ale tuturor creaturilor Sale.... 1MCP 247.4.

2 – Ianuarie 1 Corinteni 13:1-3

Nu contează cât de strălucită îi este mărturisirea de credință, cel a cărui inimă nu este plină de iubire pentru Dumnezeu și pentru semenii săi nu este un adevărat ucenic al lui Hristos. Chiar dacă el ar poseda o mare credință și ar avea până și puterea de a face minuni, totuși, fără iubire, credința lui ar fi fără valoare. El poate să dea pe față mare dărnicie; dar, dacă face acest lucru din alt motiv decât acela al unei sincere iubiri, dacă și-ar da toate bunurile sale pentru hrănirea săracilor, fapta lui nu l-ar recomanda bunăvoinței lui Dumnezeu. În zelul său, poate să sufere chiar și moartea de martir, totuși, dacă fapta sa nu este determinată de iubire, el va fi privit de Dumnezeu ca un entuziast amăgit sau un fățarnic ambițios. *FA 318.*

3 – Ianuarie 1 Corinteni 13:4

“Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunățate; dragostea nu pizmuește, dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie”. Bucuria cea mai curată izvorăște din umilința cea mai adâncă. Caracterele cele mai tari și mai nobile sunt clădite pe temelia răbdării, iubirii și supunerii față de voința lui Dumnezeu.

Iubirea asemenea iubirii lui Hristos așează clădirea cea mai

frumoasă pe motivele și faptele altora. Dacă nu este de folos, credinciosul nu le dă în vileag greșelile; el nu ascultă cu sete rapoartele nefavorabile, ci mai de grabă caută să-și strângă în minte calitățile cele bune ale altora. *FA 319.*

4 – Ianuarie 1 Corinteni 13:5

Inima în care dragostea este stăpână nu va fi plină de furie sau gânduri de răzbunare pentru nedreptatea pe care mândria și iubirea de sine le consideră de nesuportat. Dragostea nu este bănuitoare, ea totdeauna interpretează în modul cel mai favorabil motivele și acțiunile altora. Dragostea nu va face niciodată public, fără să fie nevoie, greșelile altora. Ea nu ascultă cu nerăbdare veștile rele, ci mai degrabă caută să aducă în minte unele calități bune ale celui vorbit de rău. *5M 168.*

5 – Ianuarie 1 Corinteni 13:6

Această iubire “nu va pieri niciodată”. Ea niciodată nu-și poate pierde valoarea; ea este o însușire a cerului. Ca o comoară de preț, ea va fi purtată de posesorul ei prin portalul cetății lui Dumnezeu. *FA 319*

Acela a cărui inimă este plină de dragoste simte durere față de greșelile și slăbiciunile altora; dar atunci când adevărul triumfă, atunci când norul ce întunecă bunul nume al altuia este înlăturat sau când păcatele sunt mărturisite și greșelile corectate, el se bucură. *5M 169.*

6 – Ianuarie 1 Corinteni 13:7

Dragostea nu numai că suportă scăderile altora, dar se supune cu bucurie oricăror suferințe sau neajunsuri pe care le implică răbdarea. Această dragoste “nu va pieri niciodată”. Ea nu-și pierde niciodată valoarea; ea este atributul cerului. Ca o comoară prețioasă, ea va fi dusă de cel ce o deține prin porțile cetății lui Dumnezeu. *5M 169.*

7 – Ianuarie Galateni 5:22

Roadele Duhului sunt dragostea, bucuria, pacea. Discordia și luptele sunt lucrarea lui Satana și rodul păcatului. Dacă noi, ca popor,

iubim pacea și dragostea, atunci trebuie să lăsăm deoparte păcatele; trebuie să ajungem în armonie cu Dumnezeu și atunci vom fi în armonie și unul cu altul. Fiecare să se întrebe pe sine: Am eu darul iubirii? Am învățat să fiu îndelung răbdător și bun? Talentele, învățătura și elocvența, fără acest atribut ceresc, vor fi tot atât de lipsite de importanță ca și sunetul aramei și zăngănitul chimvalului. Dar, din nefericire, această comoară prețioasă este așa de puțin prețuită și căutată de către mulți dintre cei care mărturisesc credința. *5M 169.*

8 – Ianuarie 1 Corinteni 13:13

„Ar trebui să te debarasezi cât mai curând posibil de formalismul tău rece ca gheața. Ai nevoie să cultivi simțăminte de gingășie și prietenie în viața de fiecare zi. Ar trebui să dai pe față stimă adevărată și politețe creștină. Inima care Îl iubește cu adevărat pe Isus îi iubește și pe aceia pentru care a murit El. Tot atât de consecvent ca acul busolei care caută nordul, va căuta și adevăratul urmaș al lui Hristos, printr-o activitate susținută, să salveze sufletele pentru care Hristos Și-a dat viața. Lucrarea pentru salvarea păcătoșilor va menține iubirea lui Hristos caldă în inimă și va conferi acelei iubiri o creștere potrivită.” *Mărturii, vol. 3, pag. 509*

9 – Ianuarie Coloseni 3:12

Îngăduiți-vă unii pe alții, și dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea care este legătura desăvârșirii. Pacea lui Hristos la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre, și fiți recunoscători. Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl.” *5M 169.*

10 – Ianuarie Romani 12:9-10

... Pavel dorește să facem deosebirea între ceea ce este curat, iubire neegoistă, atitudine care este inspirată de Spiritul lui Hristos și pretențiile lipsite de importanță, înșelătoare, de care este plină lumea. Această josnică imitație a dus multe suflete în rătăcire. Ea a

șters deosebirea dintre bine și rău, fiind de acord cu cel păcătos, în loc să-i arate cu credincioșie greșelile. O astfel de atitudine nu izvorăște niciodată dintr-o adevărată prietenie. Spiritul ce inspiră la aceasta locuiește numai în inimile firești. În timp ce creștinul va fi totdeauna bun, milos și iertător, el nu va fi niciodată în armonie cu păcatul. El va urî răul și se va prinde de ceea ce este bun, sacrificând întovărășirea sau prietenia cu cei neevlavioși. Spiritul Domnului Hristos ne va face să urâm păcatul, în timp ce suntem dispuși să facem orice sacrificiu pentru salvarea păcătosului. *5M 171.*

11 – Ianuarie Efeseni 5:1-2

Oamenii, prin faptele lor rele, se înstrăinează de Dumnezeu, dar Domnul Hristos și-a dat viața ca toți aceia care vor să fie eliberați de păcat și readuși în grația Creatorului. Ceea ce L-a determinat pe Domnul Hristos să facă acest mare sacrificiu a fost anticiparea unui univers răscumpărat și sfânt. Am acceptat noi aceste privilegii ce au fost plătite cu un preț așa de mare? Suntem noi urmași ai lui Dumnezeu, asemenea unor copilași, sau suntem robii prințului întunericului? Suntem închinători sau adoratori ai lui Dumnezeu sau ai lui Baal? Ne închinăm viului Dumnezeu sau idolilor? *5M 173.*

12 – Ianuarie Ioan 3:16

Pentru a îndepărta barierele prejudecăților și ale nepocăinței, în fiecare predică trebuie să fie prezentată dragostea lui Hristos. Spuneți-le oamenilor cât de mult îi iubește Domnul Isus și care sunt dovezile pe care le-a dat El cu privire la dragostea Sa. Ce dragoste poate să egaleze dragostea pe care a manifestat-o Dumnezeu față de om, prin moartea Domnului Hristos pe cruce? Dacă inima vorbitorului este plină de dragostea lui Isus, el o va putea prezenta oamenilor, iar ea le va impresiona inimile. — *Letter 48, 1886.*

13 – Ianuarie Ioan 15:12-13

Dacă Maiestatea Cerului a putut face atât de mult pentru a-și arăta dragostea față de om, ce să nu fie dispuși să facă oamenii pentru a se ajuta unii pe alții să iasă din groapa întunericului și suferinței?! Hristos a spus: “Iubiți-vă unii pe alții așa cum v-am iubit Eu;” nu cu

o dragoste mai mare; căci “Nimeni nu are o iubire mai mare decât acela care își dă viața pentru prietenii săi.” Dragostea noastră este adesea egoistă; căci o îngădim prin limite prestabilite. Când venim în unire și tovarășie apropiată cu Hristos, iubirea, compasiunea și faptele noastre de generozitate vor pătrunde mai adânc și se vor lărgi și întări prin exercițiu. Iubirea și interesul urmașilor lui Hristos ar trebui să fie tot atât de largi cât să cuprindă lumea. Cei care trăiesc numai pentru “mine și al meu” vor pierde Cerul. Dumnezeu vă cheamă ca familie să cultivați iubirea, să deveniți mai puțin sensibili în ce vă privește și mai sensibili la durerile și încercările altora. Acest spirit egoist pe care l-ați nutrit toată viața voastră este în mod corect reprezentat de către preotul și levitul care au trecut pe partea cealaltă pe lângă cel nenorocit. Ei au văzut că avea nevoie de ajutor, dar l-au evitat dinadins. *3M 529.2.*

14 – Ianuarie Romani 8:14-15

Una dintre lecțiile pe care urmează să le învățăm în școala lui Hristos este că iubirea Domnului pentru noi este mult mai mare decât aceea a părinților noștri pământești. Trebuie să avem o credință neclintită și o încredere deplină în El. “Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.” Domnul să te ajute, ca pe un elev sârguincios în școala lui Hristos, să înveți să lași poverile tale asupra lui Isus. Și, dacă ești liber în iubirea Lui, vei privi pe deasupra, dincolo de aceste încercări sâcâitoare. *8M 126.*

15 – Ianuarie Romani 7:12

Când au prezentat cerințele obligatorii ale Legii, mulți au dat greș în a descrie dragostea infinită a lui Hristos. Aceia care au adevăruri atât de mari și reforme atât de serioase pe care să le prezinte oamenilor nu și-au dat seama de valoarea jertfei ispășitoare ca o exprimare a dragostei celei mari a lui Dumnezeu față de om. Dragostea față de Isus și dragostea lui Isus pentru păcătoși au fost lăsate în afara experienței religioase a acelor care au primit

misiunea de a predica Evanghelia, iar eul a fost înălțat în locul Răscumpărătorului omenirii. Legea trebuie să le fie prezentată celor ce o calcă, dar nu ca fiind ceva separat de Dumnezeu, ci mai degrabă ca o expresie a gândirii și a caracterului Său. Așa cum lumina soarelui nu poate să fie separată de soare, tot așa Legea lui Dumnezeu nu poate să-i fie prezentată corect omului, separat de Autorul ei divin. *ASa 182.*

16 – Ianuarie Matei 5:44

Chiar înainte de a face această cerere, Mântuitorul le-a spus ucenicilor Săi: “Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă”. Noi trebuie să-i iubim pe vrăjmașii noștri cu aceeași dragoste pe care a manifestat-o Domnul Hristos față de vrăjmașii Săi, dându-și viața pentru a-i mântui. Mulți s-ar putea să spună: “Aceasta este o poruncă prea grea; pentru că eu vreau să fiu cât se poate de departe de vrăjmașii mei”. Acționând după propriile voastre înclinații, nu veți pune în aplicare principiile pe care le-a dat Mântuitorul: “Faceți bine”, spune El, “celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei dreți și peste cei nedreți.” Acest pasaj al Scripturii ilustrează un aspect al desăvârșirii creștine. Pe când eram încă vrăjmași ai lui Dumnezeu, Domnul Hristos și-a dat viața pentru noi. Noi trebuie să urmăm exemplul Său. *LMM 253.3.*

17 – Ianuarie Matei 22:39

„Niciodată să nu trecem pe lângă un suflet suferind, fără a căuta să-i dăm mângâierea cu care suntem mângâiați de Dumnezeu. Toate acestea sunt numai împlinirea principiului Legii, principiu ilustrat prin parabola samariteanului milos și manifestat în viața lui Isus. Caracterul Său descoperă adevărata însemnătate a Legii și ne arată ce înseamnă să-l iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Și când manifestă îndurare, bunătate și iubire față de toți oamenii, copiii lui Dumnezeu arată care este caracterul rânduieilor cerului... Iubirea de Dumnezeu în inimă este singurul izvor pentru iubirea față de aproapele.” *Viața lui Isus, pag. 481.*

18 – Ianuarie 1 Tesaloniceni 5:16-18

Mai presus de toate lucrurile, părinții ar trebui să-și înconjoare copiii cu o atmosferă de voieșie, curtoazie și iubire. Căminul în care domnește dragostea, și în care aceasta este exprimată în priviri, cuvinte și fapte, este un loc în care îngerilor le face plăcere să locuiască. Părinților, lăsați ca strălucirea iubirii, voieșiei, fericirii și mulțumirii să pătrundă în inimile voastre și faceți ca influența lor dulce să învăluie căminul. Dați pe față un spirit bun, răbdător, și încurajați același lucru în copiii voștri, cultivând acele haruri care vor aduce strălucire vieții din cămin. Atmosfera astfel creată va fi pentru copii ceea ce este aerul și raza de soare pentru lumea vegetală, aducând sănătate și vigoare minții și trupului. *CA 426.*

19 – Ianuarie 1 Petru 4:8

Dacă armonia divină a adevărului și iubirii există în inimă, aceasta va radia în exterior, în cuvinte și fapte.... În inimă trebuie să domnească spiritul bunăvoinței autentice. Iubirea conferă posesorului ei har, atenție și farmec în comportament. Dragostea luminează înfățișarea și supune vorbirea; ea rafinează și înobilează întreaga ființă umană. Ea îl aduce în armonie cu Dumnezeu, căci ea este o caracteristică a cerului. *CA 426.*

20 – Ianuarie 1 Ioan 4:16

Prea puțin ne cunoaștem inimile și prea puțin de dăm seama de nevoia noastră după îndurarea lui Dumnezeu. De aceea manifestăm într-o măsură atât de mică mila aceea plăcută pe care ne-o arată Isus și pe care ar trebui să o arătam unii față de alții. Ar trebui să ne aducem aminte că frații noștri de credință sunt niște oameni muritori, slabi și greșiți, la fel ca noi. Să presupunem că un frate al nostru, prin neveghere, a fost doborât de ispită și, contrar felului său de a se comporta de obicei, a comis o greșeală; ce atitudine să luăm față de el? Din istoria biblică aflăm că unii dintre oamenii prin care Dumnezeu a făcut o lucrare mare și bună au comis păcate grave. Domnul nu a trecut pe lângă ei fără să-i mustre, dar nici nu S-a lepădat de ei. Când s-au pocăit, El i-a iertat cu bunățate, le-a descoperit prezența Sa și a lucrat prin ei. Muritorii sărmani și slabi ar trebui să își dea seama cât de mult au nevoie de milă și de

răbdare din partea lui Dumnezeu și a fraților lor și să fie atenți cum îi judecă și îi condamnă pe alții.” *The Signs of the Times*, 25 ian. 1883.

21 – Ianuarie Coloseni 3:14

Dragostea este un dar prețios, pe care îl primim de la Isus. Iubirea pură și sfântă nu este un sentiment, ci un principiu. Cei care sunt influențați de dragostea adevărată nu sunt iraționali și nici orbi. Învățați de Spiritul Sfânt, ei Îl iubesc pe Dumnezeu mai presus de orice și pe aproapele lor ca pe ei înșiși. *SPT 215.1*.

22 – Ianuarie 2 Tesaloniceni 3:5

Cu cât semănăm mai mult în caracter cu Mântuitorul nostru, cu atât mai mare va fi iubirea noastră față de aceia pentru care a murit El. Creștinii care manifestă un spirit de iubire neegoistă unul față de celălalt dau o mărturie pentru Hristos, căreia cei necredincioși nu-i pot rezista și nici n-o pot tăgădui. Este imposibil să estimezi puterea unui astfel de exemplu. Nimic nu va înfrânge cu atâta succes cursele lui Satana și ale emisarilor lui, nimic nu va zidi Împărăția Răscumppăătorului, ca iubirea Domnului Hristos manifestată de către membrii bisericii. De pace și prosperitate te poți bucura numai dacă blândetea și iubirea sunt exercitate în mod activ. *5M 167*.

23 – Ianuarie Romani 13:10

Neprihănirea este sfințenie, asemănare cu Dumnezeu, și “Dumnezeu este iubire.” Neprihănirea este conformarea față de Legea lui Dumnezeu, pentru că «toate poruncile Tale sunt drepte» și «dragostea nu face rău aproapelui: dragostea este deci împlinirea Legii». Neprihănirea înseamnă dragoste, iar dragostea este lumina și viața lui Dumnezeu. Neprihănirea lui Dumnezeu este întrupată în Hristos. Noi primim neprihănirea, primindu-L pe El. Dreptatea sau neprihănirea nu se capătă nici prin lupte chinuitoare sau munci istovitoare, nici prin daruri sau sacrificii, ci ea este dată în dar oricărui suflet care flămânzește și însetează după ea. *CMF 18.2*.

24 – Ianuarie Proverbele 10:12

Iubirea are o putere minunată, căci ea este divină. Răspunsul blând, care “potolește mânia”, dragostea care este “îndelung răbdătoare și plină de bunătate”, mila care acoperă “o sumedenie de păcate” — o, dacă am învăța aceste lecții, cu ce putere de vindecare ar fi înzestrate viețile noastre! Cât de diferită ar fi viața, iar pământul ar deveni o pregustare a cerului!

Aceste lecții pot fi învățate într-un mod atât de simplu, încât să fie înțelese chiar de copiii mici. Inima copilului este duioasă și ușor de impresionat; și când noi, cei maturi, vom deveni asemenea copiilor, când vom învăța simplitatea, blândețea și duioșia iubirii Mântuitorului, nu ni se va părea greu să atingem inimile celor mici și să-i învățăm puterea vindecătoare a iubirii. *CA 195.1.*

25 – Ianuarie Apocalipsa 2:4

În aceste versete sunt rezumate condițiile împăcării cu Dumnezeu. Prima experiență a Bisericii din Efes a condus-o la fapte bune. Dumnezeu se bucura de faptul că Biserica Sa reflecta lumina cerească dezvăluind spiritul lui Hristos prin iubire și milă. Dragostea care se afla în inima lui Hristos, dragostea care L-a determinat să se dea pe Sine însuși ca jertfă pentru omenire și să sufere cu răbdare învinuirile oamenilor, până acolo încât să fie numit demon, dragostea care L-a îndemnat să facă vindecări nemaipomenite în timpul lucrării Sale — aceasta a fost dragostea care trebuia să se descopere în viețile urmașilor Lui.” *GA 7.*

26 – Ianuarie Matei 5:44-46

Să reprezentăm zi de zi marea iubire a Domnului Hristos, iubind pe vrăjmașii noștri așa cum îi iubește Domnul Hristos. Dacă noi vrem să reprezentăm astfel harul lui Hristos, atunci puternicele sentimente de ură vor fi înlăturate și în multe inimi va fi adusă adevărata iubire. Ar urma mult mai multe convertiri decât se văd astăzi. Este adevărat, ne va costa ceva să facem acest lucru. Dacă pastorii care propovăduiesc Cuvântul și cei care ocupă funcții importante în lucrarea misionară medicală ar socoti că este datoria lor specială aceea de a pune în practica de zi cu zi învățăturile din

Cuvânt, supunându-se cerințelor lui Hristos și lucrând sub autoritatea Sa, viața lor consecventă va conduce pe mulți să se smulgă de sub tirania slujirii lui Satana și a se înrola sub stindardul înșăngerat al Prințului Emanuel. *LMM 254.2.*

27 – Ianuarie Ioan 13:35

Această iubire este dovada că ei sunt ucenici. “Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unul pentru altul.” Când oamenii sunt strâns legați, nu prin forță sau interese egoiste, ci prin iubire, ei dau dovadă despre lucrarea unei influențe care este mai presus de orice influență omenească. Oriunde ar exista această unire, ea este o dovadă că s-a refăcut în om chipul lui Dumnezeu și că a fost sădit un nou principiu de viață. Ea ne dovedește că în natura divină se află putere pentru a sta împotriva forțelor supranaturale ale răului și că harul lui Dumnezeu biruie egoismul inimii firești.

Iubirea aceasta, manifestată în biserică, va provoca fără îndoială ura lui Satana. *HLL 678.1.*

28 – Ianuarie 1 Corinteni 16:14

Dragostea este o putere. În acest principiu sunt implicate în mod inseparabil atât puterea intelectuală, cât și cea morală. Puterea bogăției are tendința de a corupe și de a distruge, constrângerea are o mare capacitate de a răni, dar excelența și valoarea iubirii curate constă în eficiența ei în a face binele și numai binele.

Orice este făcut din iubire curată, oricât de mic și neînsemnat ar fi în ochii oamenilor, este plin de roade, pentru că Dumnezeu privește mai mult la dragostea cu care lucrează cineva decât la mărimea realizărilor sale. *STI 31,32.*

29 – Ianuarie 1 Ioan 4:20

Toate acestea sunt numai împlinirea principiului legii, principiu ilustrat prin parabola samariteanului milos și manifestat în viața lui Isus. Caracterul Său descoperă adevărata însemnătate a legii și ne arată ce înseamnă a iubi pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Și când copiii lui Dumnezeu manifestă îndurare, bunătate și iubire față de toți oamenii, ei dovedesc caracterul rânduielilor cerului. Ei dau

mărturie că “Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul. Și oricine nu manifestă această iubire calcă legea pe care pretinde că o onorează. Atitudinea față de frații noștri arată care este atitudinea noastră față de Dumnezeu. Iubirea de Dumnezeu în inimă este singurul izvor pentru iubirea față de aproapele. “Dacă zice cineva: ‘Eu iubesc pe Dumnezeu’, și urăște pe fratele său, este un mincinos, căci cine nu iubește pe fratele, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?” Preaiubiților, “dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi, și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi.” *HLL 505* .

30 – Ianuarie Ioan 15:9

În general vorbind, se dă pe față prea puțină compasiune pentru sufletele cu care lucrăm. Nu se vede acea putere care caută să înduplece, să obțină simpatia, să atragă suflete ca ele să se împace cu Dumnezeu. Dacă adevărul este prezentat așa cum este el în Isus atunci religia n-o să mai fie privită ca o corvoadă ci ea o plăcere. Educatorii să pună în lucrarea lor strălucire, un spirit plin de mulțumire și o inimă plină de tandrețe și compasiune, asemenea lui Hristos, ca inima elevilor să se umple cu dragoste neegoistă. Căci aceasta este spiritul care umple cerul. Nu merită oare ca profesorii să se dezbrace de orice egoism și mândrie și să devină împlinitori din toată inima ai Cuvântului? Rămâneți în Isus și nu vă faceți griji de trupul muritor ca să-i treziți poftelile. Credința adevărată, originală, vie strânge la Hristos și dă naștere la supunere și la dorința de a-L urma pe El oriunde merge, și când se va realiza acest lucru, ca urmare a eforturilor noastre, bine direcționate, multe suflete prețioase vor veni la Domnul lor. *SSS 106*.

31 – Ianuarie 1 Ioan 4:17-18

Ioan s-a străduit să-i facă pe credincioși să înțeleagă înaltele privilegii ce vor fi partea lor prin punerea în practică a spiritului iubirii. Această putere răscumpărătoare, umplând inima, va controla orice alt motiv și va ridica pe cel care o posedă mai presus de influențele stricătioase ale lumii. Și când acestei iubiri i se va îngădui să aibă deplină stăpânire și va deveni forța îndrumătoare în viață, atunci credința și încrederea lor în Dumnezeu și purtarea Lui

cu ei va fi desăvârșită. Atunci ei pot veni la El cu credință deplină, știind că vor primi de la El tot ce le este necesar pentru binele prezent și veșnic. “Astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi”, scria el, “pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecății. În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica”. “Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă Și dacă știm că ne ascultă, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut”. *FA 551.3.*

Bucuria

1 – Februarie Matei 5:3

Cele dintâi cuvinte ale lui Hristos pentru oamenii adunați pe munte au fost cuvinte de binecuvântare. Fericii sunt aceia, a zis El, care își recunosc sărăcia spirituală și simt că au nevoie de mântuire. Evanghelia trebuie să fie predicată săracilor. Ea nu este descoperită celor îngâmfați spiritual, celor care susțin că sunt bogați și n-au nevoie de nimic, ci celor umili și întristați. Un singur izvor s-a descoperit pentru păcat, un singur izvor pentru cei săraci cu duhul. Inima mândră se luptă să câștige mântuirea, dar atât vrednicia, cât și titlul nostru pentru cer se găsesc în neprihănirea lui Hristos. *DCN 54.3.*

2 – Februarie Matei 5:4

Dumnezeu nu dorește ca noi să rămânem apăsați sub povara durerii mute, cu inima rănită și zdrobită. El vrea ca noi să ne uităm în sus și să privim scumpa Sa față plină de iubire. Mântuitorul iubit stă alături de mulți oameni ai căror ochi sunt așa de orbiți de lacrimi, încât nu-L pot distinge. El dorește să ne ia de mână, să privim spre El în simplă încredere, dându-I voie să ne conducă. Inima Sa este deschisă pentru necazurile, întristările și încercările noastre. El ne-a iubit cu o iubire veșnică și ne-a înconjurat cu îndurare. Noi putem să ne punem încrederea în El și să medităm la bunătatea Lui toată ziua. El ne va ridica sufletul mai presus de întristările și frământările zilei, în Împărăția păcii. *CMF 12.2.*

3 – Februarie Matei 5:6

După cum avem nevoie de hrană, pentru susținerea puterii noastre corporale, tot așa avem nevoie de Hristos, pâinea din ceruri, pentru a ne susține viața spirituală și a ne da putere să facem faptele lui Dumnezeu. După cum corpul primește continuu mâncarea care susține viața și vigoarea, tot așa și sufletul trebuie să comunice continuu cu Hristos, supunându-se Lui și depinzând în totul de El. *CMF 19.1.*

4 – Februarie Matei 5:7

Inima omului este rece din fire, întunecată și lipsită de iubire. Ori de câte ori cineva dă pe față un spirit de milă și iertare, nu face aceasta de la sine, ci prin influența Duhului lui Dumnezeu, care planează asupra inimii sale. “Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi.” *CMF 21.3.*

Există mulți oameni pentru care viața este o luptă plină de chin. Aceștia își dau seama de lipsurile lor și sunt nenorociți și neîncredători; ei își închipuie că n-au nici un motiv să fie recunoscători. Cuvinte amabile, priviri pline de iubire, cuvinte de prețuire ar fi pentru mulți dintre acești luptători singuratici ca un pahar de apă rece pentru un suflet însetat. Un cuvânt de simpatie, o faptă de amabilitate ar ridica poverile care apasă greu pe umerii istoviți. Și fiecare cuvânt sau faptă de amabilitate dezinteresată este o expresie a iubirii lui Hristos pentru omenirea pierdută. *CMF 23.1.*

5 – Februarie Matei 5:8

Cei curați cu inima Îl văd pe Dumnezeu în lucrările mâinilor Sale, în lucrurile frumoase care se află în universul acesta. În Cuvântul Său, ei citesc în rânduri clare descoperirea îndurării Sale, bunătatea Sa și harul Său. Adevărurile care sunt ascunse de cei înțelepți și pricepuți sunt descoperite copiilor. Frumusețea și valoarea adevărilor, care sunt ascunse de cei înțelepți în felul lumii, sunt desfășurate fără încetare înaintea acelor care au o dorință încrezătoare, copilărească, de a cunoaște și de a face voia lui Dumnezeu. Noi înțelegem adevărul atunci când noi înșine ajungem părtași de fire dumnezeiască. *CMF 26.4.*

6 – Februarie Matei 5:9

Nici nu există o altă pace în afară de aceasta. Harul lui Hristos primit în inimă supune vrăjmășia; el potolește lupta și umple sufletul cu iubire. Acela care este în pace cu Dumnezeu și cu semenii Săi nu poate să fie nenorocit. Invidia nu se va afla în inima sa; bănuielile rele nu-și vor găsi loc acolo; ura nu poate să existe. Inima care este în armonie cu Dumnezeu este părtașă la pacea cerească și va împărtăși influența ei binecuvântată în jur. Spiritul păcii se va odihni ca și roua pe inimile obosite și tulburate de luptă lumească. *CMF 27.3.*

7 – Februarie Matei 5:10

În toate veacurile, Satana i-a prigonit pe cei ai lui Dumnezeu. El i-a chinuit și i-a dus la moarte, dar în moarte ei au ajuns biruitori. Prin credința lor statornică, ei au descoperit pe Cineva mult mai puternic decât Satana. Satana putea să chinuiască și săucidă trupul, dar nu se putea atinge de viața care era ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. El putea să-i arunce în închisori, dar nu putea să încătușeze spiritul. Ei puteau să privească dincolo de ceață și să vadă slava, zicând: “Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.” “Căci întristările noastre ușoare de-o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă.” (Romani 8:18; 2 Corinteni 4:17.) *CMF 30.3.*

8 – Februarie Matei 5:11

Chiar dacă batjocura ar putea ponegri bunul nume, ea nu poate să păteze caracterul. Acesta este în mâna lui Dumnezeu. Atâta timp cât nu consimțim să păcătuim, nici o putere — nici omenească, nici diavolească — nu este în stare să aducă o pată asupra sufletului. Un om a cărui inimă își pune încrederea în Dumnezeu rămâne același în ceasul celor mai dureroase încercări și celor mai descurajatoare împrejurări, ca și atunci când toate îi merg bine, când lumina și bunăvoința lui Dumnezeu par a fi asupra lui. Cuvintele sale, motivele sale, faptele sale pot fi răstălmăcite și falsificate, dar el nu ia seama la lucrul acesta, pentru că are altceva mai bun de făcut. Ca și Moise, el rabdă “ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut”,

privind nu “la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd.”
CMF 32.3.

9 – Februarie 1 Tesaloniceni 5:16

Fericirea și sănătatea sunt strâns legate, prima este imposibilă fără cea de-a doua. Pentru a-l slăvi pe Dumnezeu în trupurile noastre, este necesară o cunoaștere practică a științei vieții umane. Prin urmare, este foarte important ca fiziologia să ocupe unul dintre primele locuri printre domeniile de studiu alese în vederea educării copiilor. Sunt foarte puțini cei care dețin un minimum de cunoștințe despre structura și funcțiile propriului lor organism și despre legile naturii legate de sănătate! Fără să știe, mulți plutesc în derivă, asemenea unei corăbii aflate pe mare, fără busolă sau ancoră; și mai mult decât atât, nici măcar nu sunt interesați să învețe cum să-și păstreze starea de sănătate și cum să prevină boala. *2MCP 641.2.*

10 – Februarie Ioan 15:11

Fericirea care este căutată din motive egoiste, în afara căilor datoriei, este o fericire nesigură, îndoielnică și temporară; ea trece, și sufletul ajunge gol și trist; dar în slujirea lui Dumnezeu găsim bucurie și satisfacție; cel credincios nu este lăsat să bătătorească cărări nesigure; el nu este expus unor regrete și dezamăgiri zadarnice. Chiar dacă nu gustăm plăcerile acestei vieți, putem totuși să fim bucuroși privind dincolo, spre bucuria vieții veșnice. *CH 124.3.*

11 – Februarie Filipeni 3:14

Fiecare om are în el însuși sursa propriei fericiri sau nenorociri. Dacă dorește, el se poate ridica deasupra simțămintelor de depresie ce caracterizează viața multora; dar, atâta timp cât este plin de sine, Domnul nu poate face nimic pentru el. Satana ne înfățișează planuri ambițioase pentru a ne întuneca simțurile, dar noi trebuie să păstrăm înaintea ochilor fără încetare “premiul înaltei chemări a lui Dumnezeu în Hristos Isus”. În această viață, sunt nenumărate fapte bune pe care le putem realiza. “Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în

neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci”. (Daniel 12:3.) — *2MCP 642.3.*

12 – Februarie Filipeni 2:3

Fericirea noastră este proporțională cu faptele lipsite de egoism și inspirate de iubirea divină, deoarece planul de mântuire al lui Dumnezeu a stabilit o lege a cauzei și a efectului. O viață trăită în Hristos este o viață liniștită. Simțămintele de insatisfacție, neliniște și disconfort dovedesc absența Mântuitorului. Dacă Domnul Isus este primit în viață, aceasta se va umple de fapte bune și nobile pentru Maestrul. Veți uita să fiți egoiști și veți trăi mai aproape de iubitul vostru Mântuitor; caracterul vostru va deveni asemenea caracterului lui Isus și toți cei din jur vor ști că ați fost cu Isus și că ați învățat de la El. *2MCP 642.2.*

13 – Februarie 1 Petru 1:6

Pe tot parcursul drumului prăpăstios, care duce spre viața veșnică, sunt izvoare de bucurie pentru a-l înviora pe cel istovit. Aceia care umbă în căile înțelepciunii, chiar în vremuri de strâmtorare, se bucură peste măsură, pentru că Cel pe care Îl iubește sufletul lor merge, nevăzut, alături de ei. Pe măsură ce înaintează, ei văd și mai lămurit atingerea mâinii Sale; la fiecare pas, raze și mai strălucitoare de slavă de la Cel nevăzut le luminează calea; iar cântările lor de laudă, din ce în ce mai puternice, se înalță spre a se alătura melodiilor îngerilor dinaintea tronului. *SCT 150.*

14 – Februarie Luca 15:10

Bucuria pusă înaintea lui Hristos, bucuria care L-a susținut în tot timpul suferinței și al jertfei, a fost bucuria de a-i vedea pe păcătoși salvați. Aceasta să fie și bucuria fiecărui urmaș al Său, imboldul râvnei lui. Aceia care-și dau seama, chiar într-o măsură mică, ce înseamnă răscumpărarea pentru ei și pentru aproapele lor vor înțelege marile nevoi ale omenirii. Inimile lor vor fi mișcate de milă când vor vedea decăderea morală și spirituală a miilor de oameni ce se găsesc în umbra unei osândiri teribile în comparație cu care suferințele fizice par o nimica. *PR 172.*

15 – Februarie Matei 16:24

Fiul lui Dumnezeu a venit în această lume spre a lăsa un exemplu de viață desăvârșită. El S-a jertfit pe Sine pentru bucuria care i-a fost pusă înainte, bucuria de a vedea suflete salvate din prinsoarea lui Satana și mântuite în Împărăția lui Dumnezeu. Porunca lui Hristos era: “Urmați-Mă”. Cei care urmează exemplul Lui vor participa la lucrarea divină de a face binele și, în final, vor intra în bucuria Domnului lor. *4M 615.2.*

16 – Februarie Isaia 53:11

Cu o iubire care nu poate fi exprimată, Isus le urează bun venit credincioșilor Săi “în bucuria Domnului lor”. Bucuria Mântuitorului este să vadă în împărăția slavei sufletele care au fost mântuite prin chinul Său de moarte și prin umilița Sa.

Ca rezultat al lucrării Sale, Domnul Hristos va vedea răsplata Sa. În acea mare mulțime, pe care nici un om nu ar putea-o număra, înfățișată “fără prihană și plină de bucurie înaintea slavei Sale”. El, al cărui sânge ne-a răscumpărat și a cărui viața ne-a învățat, “va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora”. *Education, 309. EUZ 281.*

17 – Februarie Psalmi 119:1-2

Prieteni tineri, am văzut că, având o astfel de ocupație și plăcere a minții, puteți fi fericiți. Însă motivul pentru care voi nu vă găsiți liniștea este că nu căutați singura sursă de fericire. Voi încercați tot timpul să găsiți în afara lui Hristos acea fericire care nu se poate găsi decât în El. În El nu pot exista speranțe spulberate. Rugăciunea, o, cât de mult este neglijat acest prețios privilegiu! Citirea Cuvântului lui Dumnezeu pregătește mintea pentru rugăciune. Unul dintre cele mai mari motive pentru care sunteți atât de puțin dispuși să vă apropiați de Dumnezeu în rugăciune este faptul că nu sunteți pregătiți pentru această lucrare sfântă, din cauză că citiți povești fascinante, care au stârnit imaginația și au trezit patimi nesfinte. Cuvântul lui Dumnezeu devine neplăcut, iar ceasul rugăciunii este uitat. Rugăciunea constituie puterea creștinului. Când e singur, el nu este singur; el simte prezența Aceluia care a spus: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele.” *SPT 190.*

18 – Februarie Matei 25:23

Când urmașii lui Hristos înapoiază Domnului ce este al Lui, ei adună o comoară care li se va da când vor auzi cuvintele: “Bine, rob bun și credincios ... intră în bucuria stăpânului tău”. “Care pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” (Evrei 12:2.) Bucuria de a vedea oameni mântuiți, salvați pentru veșnicie, este răsplata tuturor aceluia care pășesc pe urmele Aceluia care a zis: “Urmează-Mă”. *HLL 523.*

19 – Februarie Matei 25:34

Vedem o suită de îngerii de o parte și de alta a porții. Când intrăm, Isus spune: “Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.” Aici El îți spune să fii părtaș la bucuria Lui. Care bucurie? Este bucuria de a vă vedea truda sufletului, tați. Este bucuria de a vedea că eforturile voastre, mame, sunt răsplătite. Iată copiii voștri: cununa vieții le este pusă pe cap, iar îngerii lui Dumnezeu immortalizează numele mamelor ale căror eforturi i-au câștigat pe copiii lor pentru Isus Hristos. — (*Manuscript 12, 1895*).

20 – Februarie Apocalipsa 2:10

Cu o bucurie de nedescris, părinții văd coroana, haina și harpa date copiilor lor. Sămânța semănată cu lacrimi și rugăciuni se poate să fi părut semănată în zadar, dar secerișul este cules cu bucurie la sfârșit. Copiii lor au fost mântuiți. Taților, mamelor, vor cânta vocile copiilor voștri cântarea bucuriei în acea zi? — (*The Signs of the Times, 1 iulie, 1886.*) *ÎC 569.*

21 – Februarie Proverbele 12:20

Fiecare rază de lumină răspândită asupra altora se va reflecta asupra propriei noastre inimi. Toate cuvintele înțeleghătoare și amabile adresate celui întristat, toate faptele care ușurează poverile celui oprimat și toate darurile care contribuie la împlinirea nevoilor semenilor noștri, înfăptuite spre slava lui Dumnezeu, vor aduce o binecuvântare asupra celui ce dăruiește. Cei care lucrează în felul

acesta respectă legea cerului și se vor bucura de aprecierea cerului. Plăcerea de a face bine altora răspândește o atmosferă sufletească ce înviorează sistemul nervos, îmbunătățește circulația sângelui și determină sănătatea mintală și fizică. — *2MCP 642.1.*

22 – Februarie Psalmi 144:15

Domnul Isus dorește să fim fericiți, dar nu putem fi fericiți trăind după propria noastră voință și urmând impulsurile propriilor noastre inimi.... Opiniile și particularitățile noastre sunt întru totul omenești și nu trebuie tratate în mod ușuratic sau cu îngăduință. Eul trebuie crucificat, nu doar acum, ci zilnic; iar trupul, mintea și sufletul trebuie subordonate voinței lui Dumnezeu. Slava lui Dumnezeu și desăvârșirea caracterului creștin trebuie să fie ținta vieții noastre. Urmașii lui Hristos trebuie să imite starea de spirit a lui Isus.... *Asemenea lui Hristos* este cuvântul de ordine; nu asemenea tatălui sau asemenea mamei, ci asemenea lui Isus — ascuns în Hristos, îmbrăcat în neprihănirea lui Hristos, umplut de Spiritul lui Hristos. — *Letter 25, 1882. 2MCP 643.5.*

23 – Februarie Ioan 4:10

Se spune adesea despre Domnul Hristos că a plâns dar că niciodată n-a fost văzut zâmbind. În adevăr, Mântuitorul nostru a fost un Om al durerilor și obișnuit cu suferința, pentru că și-a deschis inima pentru toate durerile oamenilor. Dar deși viața Sa a fost o viață de lepădare de sine și umbrită de dureri și griji, spiritul Său n-a fost însă niciodată zdrobit. Fața Sa nu purta expresia durerii și nemulțumirii, ci era totdeauna expresia păcii și seninătății. Inima Sa era un izvor de viață și oriunde mergea, ducea cu Sine odihna și pacea, bucuria și fericirea. *CH 120.*

24 – Februarie Ioan 15:11

Dumnezeu dorește să vadă pe toți fiii și fiicele Sale fericiți, plini de pace și ascultători. Domnul spune: “Vă las pacea Mea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte”. “V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină.” *CH 125.*

25 – Februarie Matei 25:34

Câtă bucurie va fi când se vor întâlni cei răscumparați ai Domnului — adunați în casele pregătite pentru ei! O, câtă fericire pentru toți lucrătorii nepărtinitori și altruști, care au colaborat cu Dumnezeu în împlinirea misiunii Sale pe pământ! Câtă satisfacție va simți fiecare secerător când vocea limpede și melodioasă a lui Isus se va face auzită spunând: “Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.” “Intră în bucuria Stăpânului tău!” SA 348.

26 – Februarie Psalmii 169:162

Fericirea căutată din motive egoiste, departe de locul datoriei, este o fericire excentrică, sporadică și efemeră. După ce dispare această stare de fericire, sufletul se umple de singurătate și de tristețe; dar, în slujba lui Dumnezeu, se află bucurie și satisfacție. Creștinul nu este lăsat să meargă pe căi nesigure; el nu este lăsat în voia regretelor și a dezamăgirilor zadarnice. Chiar dacă nu beneficiem de plăcerile acestei vieți, putem fi totuși fericiți, privind spre viața de dincolo. 2MCP 644.1.

27 – Februarie Filipeni 4:4

Aceia care au trecut prin cele mai mari necazuri sunt adesea cei care oferă cea mai mare mângâiere altora, purtând cu ei strălucirea, oriunde se află. Asemenea oameni au fost sensibilizați prin suferințele lor. Când au fost asaltați de necazuri, nu și-au pierdut încrederea în Dumnezeu, ci s-au legat și mai mult de iubirea Sa ocrotitoare. Aceste persoane sunt niște mărturii vii ale purtării duioase de grijă a lui Dumnezeu, care face ca întunericul să strălucească asemenea luminii și ne încearcă pentru binele nostru. Domnul Hristos este Lumina lumii; în El nu există întuneric. Ce prețioasă lumină! Să trăim în această lumină! Să spunem adio tristeții și resentimentelor! „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: bucurați-vă!” MCP 42.2.

28 – Februarie Proverbele 3:13

Atâta vreme cât rămâne consacrat, omul pe care Dumnezeu l-a înzestrat cu discernământ și pricepere nu va da pe față dorința după

pentru Semestrul I, 2024 [155]

o poziție înaltă, nici nu va căuta să conducă sau să stăpânească. Oamenii trebuie să poarte răspunderi, pentru că este nevoie — dar în loc de a se lupta pentru înfăietate, acela care este un conducător adevărat se va ruga pentru o inimă înțelegătoare, ca să facă deosebire între bine și rău. Cărarea bărbaților care sunt așezați drept conducători nu este ușoară; ei trebuie să vadă în orice piedică o chemare la rugăciune. Niciodată nu trebuie să uite a primi sfat de la Marele Izvor al oricărei înțelepciuni. Întăriți și luminați de Maestru, ei vor fi făcuți în stare să stea neclintiți împotriva influențelor nesfinte și să facă deosebire între dreptate și eroare, între bine și rău. Ei vor aproba ceea ce Dumnezeu aprobă și vor lupta cu putere împotriva introducerii principiilor greșite în lucrarea Sa. *PR 31.2.*

Pacea

1 – Martie Isaia 9:6

Hristos este “Prințul păcii” , iar misiunea Lui este de a restabili pacea pe pământ și în ceruri, pacea pe care păcatul a nimicit-o. “Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.” (Romani 5:1.) Oricine consimte să renunțe la păcat și își deschide inima în fața iubirii lui Hristos, se face părtaș al acestei păci cerești. *CMF 27.2.*

2 – Martie Ioan 14:27

Pacea statornică, adevărata odihnă a spiritului, nu are decât un singur Izvor. Despre acest lucru vorbea Hristos când a spus: “Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.” “Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea.” Această pace nu este ceva pe care El îl dă separat de Sine Însuși. Ea se află în Hristos, iar noi o putem primi numai primindu-L pe El. *DV 247.1.*

3 – Martie 2 Corinteni 13:11

Nici nu există o altă pace în afară de aceasta. Harul lui Hristos primit în inimă supune vrăjmășia; el potolește lupta și umple sufletul cu iubire. Acela care este în pace cu Dumnezeu și cu

semenii Săi nu poate să fie nenorocit. Invidia nu se va afla în inima sa; bănuielile rele nu-și vor găsi loc acolo; ura nu poate să existe. Inima care este în armonie cu Dumnezeu este părtașă la pacea cerească și va împărtăși influența ei binecuvântată în jur. Spiritul păcii se va odihni ca și roua pe inimile obosite și tulburate de luptă lumească. *CMF 27.3.*

4 – Martie Psalmii 119:165

Vom fi nevoiți să ne confruntăm cu oameni care își folosesc toată puterea de influență pentru a-i calomnia pe cei ce sunt loiali față de Dumnezeu. Inteligența și judecata lor, pe care le-au primit de la Dumnezeu, sunt dedicate efortului de a demonstra că ascultarea de poruncile lui Dumnezeu constituie o lucrare grea și obositoare. Dar cei care susțin cerințele Legii Lui Dumnezeu mărturisesc: “Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta și nu li se întâmplă nicio nenorocire”. “Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul.” Domnul prezintă adevărul în contrast cu ideile false și, de asemenea, rezultatul sigur al acceptării adevărului, experiența care urmează întotdeauna într-o ascultare de bunăvoie sunt odihna și pacea. *MP 247.2.*

5 – Martie Proverbe 16:32

Acest spirit de controversă este împotriva tuturor principiilor adevărului. În predica Sa de pe Munte, Hristos a spus: “Ferice de cei împăciuitori, că ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu.” “Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul.” Tu vei avea necaz oriunde vei merge, dacă nu înveți lecția pe care Dumnezeu intenționează s-o înveți. Tu trebuie să fii mai puțin sigur și încrezut în propria ta opinie și să ai un spirit ascultător, acela al unui învățăcel. “Cel încet la mânie prețuiește mai mult decât un viteaz, și cine este stăpân pe sine prețuiește mai mult decât cine cucerește cetăți.” “Cine este încet la mânie are multă pricepere, dar cine se aprinde iute, face multe prostii.” Iacov spune: “știți bine lucrul acesta, prea iubiții mei frați! Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie, căci mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu.” *2M 163.2.*

6 – Martie Isaia 26:3

În supunerea totală față de Domnul Isus Hristos există pace; o pace constantă care inundă sufletul. Ascultarea de Dumnezeu aduce odihna. Ucenicul care calcă umil și smerit pe urmele Răscumpărătorului descoperă o pace și o odihnă pe care lumea nu le poate oferi și pe care lumea nu le poate lua înapoi. “Celui cu inima tare, Tu-i cheazășuiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine”. *2MCP 803.1.*

7 – Martie Matei 11:29

Dacă umilința și smerenia sufletului, care au caracterizat fără încetare viața divinului Fiul al lui Dumnezeu, sunt împărtășite de către adevărații urmași ai Săi, aduc o mulțumire, o pace și o fericire care îi înalță mai presus de sclavia unei vieți artificiale.

Ce este “odihna” promisă? Este conștiența faptului că Dumnezeu este loial, că nu îi dezamăgește niciodată pe cei care vin la El. Iertarea Lui este deplină și gratuită, iar acceptarea Lui înseamnă odihnă pentru suflet, odihnă în iubirea Lui... *2MCP 803.*

8 – Martie Isaia 53:5

Când renunțăm la îndreptățirea personală și la toate raționamentele formulate dintr-o perspectivă egoistă, descoperim pacea. Secretul păcii desăvârșite în iubirea lui Isus constă în deplina predare de sine și acceptarea căilor Lui.... Faceți tot ce v-a spus El să faceți și fiți siguri că El va face tot ce a spus că va face.... Ați venit la El, renunțând la toate surogatele voastre, la necredința voastră și la toată îndreptățirea de sine? Veniți la El așa cum sunteți, slabi, neajutorați, pe punctul de a muri. *2MCP 803.4.*

9 – Martie Romani 15:13

S-a creat impresia că religia este dăunătoare sănătății. Această idee este greșită și nu trebuie promovată. Adevărata religie aduce pace, fericire și mulțumire. Evlavia este benefică atât pentru viața aceasta, cât și pentru viața viitoare.

Domnul Hristos trebuie implicat în toate gândurile, simțămintele și preferințele noastre. El trebuie exemplificat în cel mai mic detaliu al

slujirii de zi cu zi în lucrarea pe care ne-a încredințat-o s-o îndeplinim. *2MCP 782.4.*

10 – Martie Iuda 2

Cerul observă pe cel care aduce cu sine o atmosferă plină de pace și dragoste. Un asemenea om își va primi răsplata sa. El va sta în picioare în marea zi a Domnului. *2MCP 784.3.*

11 – Martie Ioan 8:12

Dacă puteți inspira speranța și credința mântuitoare celui descurajat, mulțumirea și voioșia vor lua locul descurajării și al neliniștii. Atunci, starea lor fizică poate experimenta schimbări minunate. Domnul Hristos le va reface atât sufletul, cât și trupul și, înțelegând iubirea și simpatia Lui, ei se vor odihni în credință. El este Luceafărul de dimineață, care strălucește în mijlocul întunericului moral al acestei lumi păcătoase. El este Lumina lumii și toți cei care Îi vor dăruia inimile vor găsi pace, odihnă și bucurie. — *Letter 115, 1905.*

12 – Martie Matei 11:28

Dumnezeu dorește ca toți cei care pretind că sunt misionari medicali pentru Evanghelie să învețe cu sârguință lecțiile Marelui învățător. Ei vor face aceasta dacă vor găsi pace și odihnă, învățând de la Hristos, inimile lor vor fi umplute cu acea pace pe care doar El o poate da. *SS 369.1.*

13 – Martie Numeri 6:24-26

Pacea interioară și o conștiință care nu se simte vinovată înaintea lui Dumnezeu vor sensibiliza și vor înviora intelectul, asemenea apei care înviorează florile delicate. În felul acesta, voința voastră va fi eliberată de tendințele rele, va deveni mai puternică și mai serios angajată în realizarea binelui. Gândurile inimii vor fi plăcute și sfinte. Liniștea minții și pacea pe care o veți dobândi vor constitui o binecuvântare pentru toți cei cu care sunteți asociați. Razele prețioase ale păcii interioare vor radia asupra tuturor celor din jur și se vor reflecta din nou asupra voastră. Cu cât gustați mai mult această stare de liniște a minții, cu atât acestea se vor extinde.

Această atitudine calmă nu anihilează energiile morale, transformându-ne în ființe amorțite, ci le trezește la o nouă intensitate, generând o stare activă și plăcută. Pacea desăvârșită este însușirea cerească a îngerilor. Fie ca Dumnezeu să vă ajute să aveți pacea aceasta. — *2T. Pg. 327.*

14 – Martie Ioan 20:20-21

La nașterea lui Isus, îngerul vestise: “Pace pe pământ, și între oameni bună învoire”. Iar acum, la cea dintâi arătare în fața ucenicilor după învierea Sa, Mântuitorul le-a spus cuvintele binecunoscute: “Pace vouă!” Isus este gata totdeauna să aducă pace sufletelor împovărate de îndoieli și temeri. El așteaptă să deschidem ușa inimii înaintea Lui și să zicem: “Rămâi cu noi”. El zice: “Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.” *HLL 803.3.*

15 – Martie Psalmul 103:8

Dumnezeu este foarte milostiv, căci El înțelege slăbiciunile și ispitele noastre; iar când venim la El cu inimile zdrobite și sufletele cuprinse de pocăință, El acceptă penitența noastră și făgăduiește că, dacă ne vom prinde de tăria Sa pentru a face pace cu El, vom face cu adevărat pace cu El. Ah, ce recunoștință, ce bucurie ar trebui să simțim pentru faptul că Dumnezeu este milostiv! *3M 239.4.*

16 – Martie Ioan 4:14

Trebuie să le oferim oamenilor ceva mai bun decât ceea ce au, să le oferim însăși pacea lui Hristos, care întrece orice înțelegere. Trebuie să le spunem despre Legea sfântă a lui Dumnezeu — transcrierea caracterului Său și expresia a ceea ce El dorește ca ei să devină. Arătați-le cât de infinit superioară bucuriilor și plăcerilor lumești, care trec, este nepieritoarea slavă a cerului. Spuneți-le despre pacea și odihna aflate la Mântuitorul, “...oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete” a declarat El. *Te 132.1.*

17 – Martie 2 Petru 1:5-7

În cel dintâi capitol al celei de a doua epistole a lui Petru, veți găsi făgăduința că harul și pacea vă vor fi înmulțite, dacă “uniți cu

credința voastră fapta; cu fapta cunoștința; cu cunoștința înfrânarea, cu înfrânarea, răbdarea, cu răbdarea evlavia; cu evlavia dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni”. Virtuțile acestea sunt comori minunate. Ele îi fac “pe oameni mai rari decât aurul curat și mai scumpi decât aurul din Ofir”. *9M 186.2.*

18 – Martie Luca 2:14

Puterea harului lui Dumnezeu va face pentru un suflet mai mult decât ar putea face o controversă care durează o viață întregă. Câte lucruri ar putea fi rezolvate prin puterea adevărului și câte conflicte încărunkite de ani și-ar putea găsi liniștea, prin acceptarea unor căi de tratare mai bune! Mărețul principiu “pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui” va fi aplicat cu mult mai eficient, dacă aceia care cred în Hristos conlucrează cu Dumnezeu. Atunci, lucrurile mărunte de care unii se ocupă cu precădere, dar care nu sunt stabilite în mod definit prin autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu, vor înceta să prevaleze în fața lucrurilor cu adevărat importante. — *Letter 183, 1899. 2MCP 499.1.*

19 – Martie Coloseni 3:15

Faceți să existe pace în cămin și va fi pace și în biserică. Dacă această experiență prețioasă va fi trăită în biserică, ea va constitui modalitatea de a instaura o atmosferă de bunăvoință și amabilitate. Neînțelegerile vor înceta. Iar în relațiile dintre membri se va observa adevărata politețe creștină. Cunoscând acest lucru, lumea va ști că ei au fost cu Isus și că au învățat de la El. Ce impresie ar face biserica în ochii lumii, dacă membrii ei ar trăi ca niște adevărați creștini! *2MCP 503.1.*

20 – Martie Filipeni 4:7

Domnul vede și înțelege și vă va folosi, în ciuda slăbiciunii voastre, dacă oferiți talentul vostru ca un dar consacrat în slujba Lui, deoarece, în slujire activă, dezinteresată, cel slab ajunge tare și se bucură de prețioasa Lui apreciere. Bucuria Domnului este un element de putere. Dacă sunteți credincioși, pacea care întrece orice pricepere va fi răsplata voastră în viața aceasta, iar în viața viitoare veți intra în bucuria Domnului nostru. — *8T:34. SCE 101.8.*

21 – Martie Filipeni 3:20

Dacă vom putea să-L întâmpinăm pe Isus în pace și să fim salvați, pentru totdeauna salvați, vom fi cele mai fericite ființe. Oh, să fim acasă, în cele din urmă, acolo unde cei răi nu ne mai pot supăra și unde cel obosit se va putea odihni! — *Letter 113, 1886. EUZ 285.2.*

22 – Martie 2 Petru 1:3-4

Renghiurile, glumele și conversația lumească aparțin lumii. Creștinii care au pacea lui Dumnezeu în inimi vor fi voioși și fericiți fără a-și îngădui o purtare frivolă. În timp ce veghează în rugăciune, ei vor avea o seninătate și o pace care îi va înălța deasupra a tot ceea ce nu este de trebuință. Taina evlaviei, deschisă înaintea minții servului lui Hristos, îl va înălța pe acesta deasupra tuturor distracțiilor pământești și senzuale. El va fi părtaș la natura divină, eliberat de stricăciunea care există în lume prin poftă. Calea de comunicare deschisă între Dumnezeu și sufletul său îl va face roditor în ce privește cunoașterea voinței lui Dumnezeu și va deschide înaintea lui comorile subiectelor practice pe care le poate prezenta poporului, subiecte care nu vor stârni manifestări ușurateci și nu vor schița nici măcar un zâmbet, ci vor aduce solemnitate în minte, vor atinge inima și vor înălța sensibilitatea morală până la nivelul cerințelor sacre pe care le are Dumnezeu asupra sentimentelor și vieții. Cei care lucrează în cuvânt și învățătură ar trebui să fie bărbați ai lui Dumnezeu, cu o inimă și o viață curate. *3M 241.1.*

23 – Martie 1 Corinteni 9:25

Nu lăsa să existe ceva care să-ți distrugă pacea. Dă tot ce ai mai bun în inimă și sentimentele tale sfințite Aceluia care și-a dat viața ca să poți fi și tu printre cei ce vor alcătui familia răscumpărată din curțile cerești. Lupta pentru cununa vieții nu-ți va da insatisfacție și nici nu te va face să te simți mai puțin folositor. Marele Învățător dorește să-I fii mâna de ajutor. El are nevoie de cooperarea ta. Nu vrei să-I dai chiar acum tot ce ai și tot ce ești? Nu vrei să-ți consacri talanții în serviciul Său? *LMM 44.3.*

24 – Martie Luca 19:41-42

Vă rog fierbinte, pe voi, care mărturisiți de multă vreme credința și care încă mai manifestați în exterior respectul pentru Domnul Hristos, nu vă înșelați propriile voastre suflete. Întreaga inimă este ceea ce prețuiește Domnul Isus. Credințioșia sufletului este singura care are valoare înaintea lui Dumnezeu. “Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea!” “Dacă ... și tu”. Domnul Hristos ți Se adresează în acest moment personal, coborând de pe tronul Său, cu un simțământ de compătimire și grijă față de aceia care nu-și dau seama de primejdie, care nu au nici o milă față de ei înșiși. *5M 73.1.*

25 – Martie Iacov 3:17-18

Se cere din partea subpăstorului să lucreze cu tact atunci când este chemat să dea piept cu înstrăinarea, amărăciunea, invidia și gelozia în biserică, și va trebui să lucreze în spiritul lui Hristos pentru a pune lucrurile în rânduală. Cu credințioșie, avertizările trebuie date, păcatele mustrate, relele îndreptate și aceasta nu numai prin lucrarea slujitorului de la amvon, ci și prin lucrarea personală. Inima încăpățanată poate că se împotrivesc soliei, iar slujitorul lui Dumnezeu ar putea fi judecat greșit și criticat. Atunci, el să-și amintească de faptul că “înțelepciunea care vine de sus este întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihăririi este semănată în pace pentru cei ce fac pace.” *FA 526.2.*

26 – Martie Ioan 16:33

‘V-am spus aceste lucruri’, a zis El, ‘ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea’. Hristos n-a dat greș în lucrarea Sa și nici nu a fost descurajat; iar ucenicii trebuia să dea pe față o credință tot atât de puternică. Ei trebuia să lucreze așa cum a lucrat El, depinzând de El în ce privește tăria. Deși calea lor avea să fie blocată cu piedici în aparență de neînvins, totuși, prin harul Său, ei trebuia să meargă înainte, fără să dispere vreodată și sperând oricând. *FA 23.2.*

27 – Martie 2 Tesaloniceni 3:16

Atunci, cum poate fi numită Evanghelia o solie a păcii? Când Isaia a profetizat nașterea lui Mesia, i-a dat titlul de “Domn al păcii”. Când îngerii au adus păstorilor vestea că Hristos S-a născut, au cântat deasupra câmpiilor Betleemului: “Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pe pământ pace și între oameni bună învoire”. În aparență, există o contradicție între aceste declarații profetice și cuvintele lui Hristos: “N-am venit să aduc pacea, ci sabia”. (Matei 10, 34.) Dar, înțelese bine, amândouă sunt într-o armonie desăvârșită. Evanghelia este o solie a păcii. *TV 46.2.*

28 – Martie 1 Tesaloniceni 5:23

Sfințirea este obținută numai prin împlinirea voinței lui Dumnezeu. Mulți oameni care calcă intenționat Legea lui Iehova pretind că au o inimă curată și o viață sfântă. Dar ei nu au o cunoaștere mântuitoare a lui Dumnezeu și a Legii Sale. Ei se află de partea marelui răzvrătit. Ei luptă împotriva Legii lui Dumnezeu, care este temelia guvernării divine în ceruri și pe pământ. Acești oameni fac aceeași lucrare pe care a făcut-o stăpânul lor, prin faptul că încearcă să anuleze Legea sfântă a lui Dumnezeu. Nici unui călcător al Legii nu i se poate îngădui să intre în cer, pentru că acela care a fost cândva un heruvim acoperitor, înalt și curat, a fost alungat de acolo, pentru că s-a încumetat să se răzvrătească împotriva guvernării lui Dumnezeu. *CF 29.2.*

29 – Martie Evrei 4:16

Și totuși, în acest timp de primejdie înfricoșătoare, unii din cei ce mărturisesc a fi creștini nu practică închinarea în familie. Ei nu-L onorează pe Dumnezeu în cămin și nu-și învață copiii să-L iubească și să se teamă de El. Mulți s-au separat atât de mult de El încât se simt sub condamnare dacă se apropie de El. Ei nu pot să “se apropie cu deplină încredere de scaunul harului”, “să ridice spre cer mâini curate, fără mânie și fără îndoieli.” Ei nu au o legătură vie cu Dumnezeu. Există o formă de evlavie fără putere. Ideea că rugăciunea nu este esențială este unul din șiretlicurile cele mai reușite ale lui Satana în a distruge suflete. Rugăciunea înseamnă

comuniune cu Dumnezeu — Izvorul înțelepciunii, Sursa de tărie, de pace și fericire. *ÎC 518.1.*

30 – Martie Isaia 27:5

Ei își amărăsc sufletele înaintea lui Dumnezeu, arătând către pocăința din trecut pentru multele păcate și aducând în favoarea lor făgăduința Mântuitorului: “Dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine”. Credința nu slăbește din cauză că rugăciunile lor nu sunt ascultate imediat. Cu toate că suferă cea mai intensă neliniște, groază și amărăciune, ei nu-și încetează stăruințele. Ei se prind de puterea lui Dumnezeu așa cum Iacov s-a apucat de Înger; iar rostirea sufletului lor este: “Nu Te las până nu mă vei binecuvânta”. *TV 619.3.*

31 - Martie Ieremia 29:11

În tufele de mărarci și spini, în scabeiți și neghină este reprezentat răul care întinează și murdărește. În cântecul păsării și în mugurele care se desface, în ploaie și razele de soare, în adierea de vară și în roua cea delicată, în zeci de mii de lucruri din natură, de la stejarul din pădure până la violeta care înflorește la rădăcina lui, se vede dragostea care reface. Și natura încă ne vorbește despre bunătatea lui Dumnezeu. “Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire.”. Aceasta este solia care, în lumina de la cruce, poate fi citită pe toată fața naturii. Cerurile mărturisesc despre slava Sa, iar pământul este plin de bogățiile Lui. *Ed 101.3.*

Îndelunga răbdare

1 – Aprilie Psalmii 103:8

Îndurarea lui Dumnezeu e arătată în îndelunga răbdare. El reține judecățile Sale, așteptând ca solia de avertizare să fie trâmbițată. O, dacă poporul nostru ar simți așa cum ar trebui răspunderea care zace asupra lui, de a vesti lumii ultima solie de îndurare, ce lucrare minunată ar face! *9M 97.*

2 – Aprilie Numeri 12:3

În fericiri descoperim o cale crescândă de experiență creștină. Aceia care au simțit nevoia de Hristos, aceia care au plâns din cauza păcatului și au stat împreună cu Hristos în școala durerii, vor învăța blândețea de la Divinul Învățător.

Răbdarea și omenia, în caz de nedreptate, nu erau însușiri prețuite de păgâni sau de iudei. Declarația făcută de Moise sub inspirația Duhului Sfânt, că el era cel mai blând om de pe pământ, n-a fost socotită, ca fiind o laudă, de către cei din vremea sa, ci mai degrabă a stârnit milă sau dispreț. Dar Isus pune blândețea printre cele dintâi însușiri pentru Împărăția Sa. Chiar în viața și caracterul Său se descoperă frumusețea dumnezeiască a acestei virtuți. *CMF 13,14.1*

3 - Aprilie Matei 11:29

Dumnezeu ne îndeamnă să arătăm și noi altora compasiunea pe care o manifestă El față noi. Cei impulsivi, cei mândri, cei răzbunători să privească la Cel care este blând și smerit cu inima, dus asemenea unui miel la tăiere, lipsit de gândul răzbunării, precum o oaie care nu scoate nici un sunet înaintea celor ce o tund. Să privească la Acela care a fost străpuns de păcatele noastre și împovărat de întristările noastre, și vor învăța să rabde, să suporte îndelung și să ierte. *Ed 257.4.*

4 – Aprilie Luca 21:19

Viața consecventă, îndelunga răbdare, spiritul care rămâne calm când este provocat reprezintă întotdeauna argumentul cel mai convingător și apelul cel mai solemn. Dacă ați avut ocazii și avantaje de care nu s-au bucurat alții, luați acest lucru în calcul și fiți un învățător mereu înțelept, mereu atent și blând. *DV 494.*

5 – Aprilie Coloseni 1:11

Predicați prin viața voastră despre evlavia practică a credinței pe care o aveți. Faceți să se vadă că adevărul nu îl înjosește niciodată pe acela care îl primește, făcându-l să fie aspru și nepoliticos sau certăreț și nerăbdător. Arătați-le tuturor răbdarea voastră, bunătatea, îndelunga răbdare, blândețea, mila și adevărata voastră evlavie,

pentru că aceste însușiri frumoase sunt expresia caracterului Dumnezeuului căruia îi slujiți. — *Manuscript 49, 1907. Ev 400.*

6 – Aprilie Psalmii 103:13

Mântuitorul îndurător veghează asupra voastră cu dragoste și milă, gata să vă asculte rugăciunile și să vă dea ajutorul de care aveți nevoie în lucrarea vieții voastre. Dragostea, bucuria, pacea, **îndelunga răbdare**, bunătatea, credincioșia și facerea de bine sunt elementele caracterului creștin. Aceste prețioase daruri sunt roade ale Duhului. Ele sunt coroana și scutul creștinului. —(*Pacific Health Journal, septembrie, 1890.*) *ÎC 173.*

7 – Aprilie Galateni 5:22

“Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor.... Cei ce sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei. Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul. Să nu umblăm după o slavă deșartă, întărâtându-ne unii pe alții și pizmuindu-ne unii pe alții”. *5M 650.1.*

8 – Aprilie Psalmi 37:8

Blândețea, tandrețea, îngăduința, îndelunga răbdare, calitatea de a nu fi iritabil, de a răbda totul, de a spera totul și de a suferi totul — acestea sunt roadele care cresc în pomul prețios al dragostei de origine cerească. Dacă este îngrijit, ei se va dovedi a fi un pom veșnic verde. Ramurile lui nu vor slăbi, frunzele lui nu se vor ofili. El este nemuritor, pentru că este udat neîncetat de rouă cerească. *STI 30.*

9 – Aprilie Ioan 4:14

De asemenea, Duhul Sfânt realizează în om roadele neprihănirii. Domnul Hristos este în el “un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică”. Cel credincios este o mlădiță a Adevăratei Vițe și aduce un rod bogat spre slava lui Dumnezeu. Care este caracterul roadelor aduse? Roada Duhului este “dragostea”, nu ura; “bucuria”, nu lamentările și nemulțumirea; “pacea”, nu teama, iritarea și

încercările închipuite. Ea este “îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor”. (Galateni 5:22,23.) *SEv 287.*

10 – Aprilie 2 Petru 3:9

Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de Ierusalim doar i-a împietrit și mai mult pe iudei în necredința lor încăpățânată. Prin ura și cruzimea lor față de ucenicii lui Isus, ei au respins ultima ofertă de har. Atunci Dumnezeu și-a retras protecția de la ei și a dat frâu liber puterii lui Satana și a îngerilor lui și națiunea aceasta a fost lăsată sub stăpânirea conducătorului pe care și l-a ales. Fiii ei au disprețuit harul lui Hristos, care le-ar fi dat putere să-și supună înclinațiile spre rău, dar acum acestea îi stăpâneau. *AI 240.*

11 – Aprilie 2 Timotei 4:2

Ferice de copilul în care asemenea cuvinte trezesc iubire, recunoștință și încredere; de copilul pentru care tandrețea, dreptatea și îndelunga răbdare a tatălui, a mamei și a învățătorului oferă o pildă a iubirii, dreptății și îndelungii răbdări a lui Dumnezeu; de copilul care, prin încredere, supunere și respect față de protectorii săi pământești, învață să aibă încredere, să se supună și să-L respecte pe Dumnezeu lui. Cel care transmite un asemenea dar copilului sau elevului său, l-a înzestrat cu o comoară mai prețioasă decât bogăția tuturor veacurilor, o comoară care este la fel de trainică precum veșnicia. *Ed 245.*

12 – Aprilie Iacov 1:19-20

Persoana care se află în conducerea unei lucrări pentru cauza lui Dumnezeu trebuie să fie o persoană inteligentă, capabilă și să conducă întreprinderi și acțiuni mari cu succes, să aibă un temperament neschimbător, o răbdare asemenea Domnului Hristos și o stăpânire de sine desăvârșită. Doar cel a cărui inimă este transformată prin harul Domnului Hristos poate fi un conducător potrivit. *LMM 164.3.*

13 – Aprilie Coloseni 2:5-7

În nici o perioadă de timp omul nu a învățat tot ce se putea învăța

din Cuvântul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, există noi viziuni cu privire la adevăr care trebuie luate în seamă și multe lucruri de înțeles, legate de caracterul și însușirile lui Dumnezeu — bunăvoința Sa, harul Său, îndelunga Sa răbdare, exemplul Său de ascultare desăvârșită. “Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi (și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl), plin de har și de adevăr”. Studiul acesta este studiul cel mai valoros, care întărește mintea și dă putere facultăților intelectuale. Când este examinat cu stăruință, sunt descoperite comori ascunse, iar cel care iubește adevărul izbucnește în strigăt de biruință: “Fără îndoială, mare este taina evlaviei.... Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă”. (1 Timotei 1, 16.) “Să aveți în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat de Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor.” *PFE 444.2*.

14 – Aprilie Psalmii 5:3

Viața consecventă, îndelunga răbdare, spiritul care rămâne calm când este provocat reprezintă întotdeauna argumentul cel mai convingător și apelul cel mai solemn. Dacă ați avut ocazii și avantaje de care nu s-au bucurat alții, luați acest lucru în calcul și fiți un învățător mereu înțelept, mereu atent și blând. *DV 494.2*.

15 – Aprilie Psalmii 90:14-15

Zilele tale ar putea să nu fie toate senine și voioase, dar nu lăsa ca acest lucru să te întristeze. Cu umilință, credință și răbdare, așteaptă, speră și crede. Viața ta este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Viața ta, chiar și acum, poate fi o lecție pentru toți, arătând că un om poate fi fericit chiar și când puterile îi scad din cauza suferinței. Când ape mari trec peste suflet, prezența lui Dumnezeu sfințește camera sfinților Săi aflați pe moarte. Suferința lor plină de răbdare, statornicia lor voioasă și faptul că sunt susținuți de o putere nevăzută sunt o mărturie puternică în favoarea religiei creștine și a Mântuitorului creștinilor. Aceste suferințe ușoare vor constitui o

putere transformatoare, care rafinează, curățește, înobilează și pregătește pentru curțile cerești. *FD 150.7.*

16 – Aprilie 1 Ioan 2:6

A fi mântuit nu înseamnă a fi botezat, nu înseamnă a avea numele scrise în registrele bisericii sau a predica adevărul. A fi mântuit înseamnă a trăi în unire cu Isus Hristos, a avea o inimă nouă, săvârșind faptele lui Hristos și lucrând cu dragoste, răbdare, blândețe și nădejde. Fiecare suflet care este unit cu Hristos va fi un misionar activ pentru toți cei din jurul lui. - *Letter 55, 1886. Ev 319.*

17 – Aprilie Proverbele 22:6

Fericiți sunt părinții ale căror vieți sunt o reflectare fidelă a celei divine, astfel încât făgăduințele și poruncile lui Dumnezeu trezesc în copil recunoștința și respectul profund; părinții care manifestă tandrețe, dreptate și îndelungă răbdare, prezentându-i copilului dragostea, dreptatea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, și care, învățându-și copilul să iubească, să aibă încredere și să respecte aceste lucruri, îl învață să-L iubească, să se încreadă și să se supună Tatălui său din cer; părinții care dau copilului un asemenea dar l-au înzestrat pe acesta cu o comoară mai prețioasă decât bogăția tuturor veacurilor — o comoară nesecată ca veșnicia însăși. *DV 375.3.*

18 – Aprilie Efeseni 2:10

Un creștin sănătos, care se dezvoltă, nu va fi un primitor pasiv printre semeni. El trebuie să dăruiască în aceeași măsură în care primește. Capacitățile noastre se măresc prin exercitare. Societatea creștină ne va asigura o atmosferă curată pe care să o respirăm, și respirând-o, noi trebuie să fim niște oameni activi. Faptele noastre creștinești, încurajările, gesturile de simpatie și îndrumările pe care le oferim celor care au nevoie de ele, stăpânirea de sine, iubirea, răbdarea și **îndelunga răbdare** necesare în exercitarea lucrării creștine vor crea în noi înșine credință, ascultare, nădejde și dragoste de Dumnezeu... *2MCP 804.3.*

19 – Aprilie Psalmii 19:7

Noi suntem chemați să facem cunoscut lumii caracterul lui

Dumnezeu așa cum i-a fost descoperit lui Moise. Ca răspuns la rugăciunea lui Moise: “Arată-mi slava Ta”, Domnul i-a promis: “Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea”. “Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: ‘Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care își ține dragostea până în mii de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul.’” (Exod 33,18.19; 34,6.7.) Acestea sunt roadele pe care le dorește Dumnezeu de la cei care formează poporul Său. Prin curăția caracterului lor, prin sfințenia vieții lor, prin îndurarea, îndelunga răbdare și mila lor, ei trebuie să demonstreze că “Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul”. *SS 203.4.*

20 – Aprilie 1 Petru 3:3-4

Aceia care devin oameni noi în Isus Hristos vor da pe față în viața lor roadele Duhului Sfânt, și anume: “dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor”. (Galateni 5:22.23.) Ei nu se vor mai potrivi pe viitor plăcerilor de mai înainte, ci prin credința în Fiul lui Dumnezeu vor călca pe urmele Lui, vor reflecta caracterul Lui, curățându-se după cum El este curat. Ei găsesc plăcere în lucrurile pe care cândva le urau și urăsc ceea ce iubeau cândva. Cei îngâmfați și încrezători în sine devin blânzi și smeriți cu inima, cei ușuratici și încăpățânați devin serioși și gata să asculte. Bețivii devin abstinenți, iar desfrânații curăți. Obiceiurile deșarte și extravaganta lumii păcatului sunt date la o parte. Creștinii vor căuta nu “podoaba de afară”, ci “omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit”.

21 – Aprilie Filipeni 2:12.13

Neprihănirea lui Hristos atribuită omului înseamnă sfințenie, integritate, curăție. Dacă nu am beneficia de neprihănirea lui Hristos atribuită nouă, pocăința noastră nu ar fi acceptată. Neprihănirea în noi, prin credință, înseamnă dragoste, îndelungă răbdare, blândețe și toate celelalte virtuți creștine. Astfel devenim părtași ai neprihănirii lui Hristos care devine o parte a ființei noastre. Toți cei care sunt părtași ai acestei neprihăniri vor face lucrările lui Dumnezeu... Nici

un om nu poate vedea pe Dumnezeu dacă nu este sfânt. Dumnezeu așteaptă să ofere putere divină fiecărui suflet pentru ca aceasta să se îmbine cu efortul omnesc. *MCS 134.2.*

22 – Aprilie 2 Corinteni 5:17

Această altoirea în Hristos ne desparte de lume. Noi nu vom mai iubi societatea lucrurilor deșarte, contaminate și contaminatoare. Vom fi cu adevărat morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu prin Isus Hristos, Domnul nostru. Urmarea vor fi ciorchini de roade. Darurile Duhului se transformă în dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, credincioșie. Avem sentimente noi, poște noi, gusturi noi. Lucrurile vechi au trecut și iată toate lucrurile s-au făcut noi. *MCS 135.2.*

23 – Aprilie Evrei 11:24-25

Educația primită de Moise ca nepot al faraonului a fost desăvârșită. Nu a fost neglijat nimic din ceea ce fusese planificat să-l facă un om înțelept, în felul în care înțelegeau egiptenii înțelepciunea. Această educație i-a fost de folos în multe privințe; însă partea cea mai valoroasă care l-a calificat pentru lucrare a fost cea primită pe când a fost păstor. În timp ce el își conducea turmele prin locurile sălbatică din munți și prin pășunile verzi din văi, Dumnezeuul naturii l-a învățat cea mai mare și cea mai înaltă înțelepciune. În școala naturii, în care Domnul Însuși era învățătorul, el a contemplat și a învățat lecțiile umilinței, smereniei, credinței și încrederii, un mod de viață umil, toate aceste lucruri legându-i sufletul mai mult de Dumnezeu. În singurătatea munților, el a învățat ceea ce toată educația primită la curtea faraonului nu a fost în stare să-l învețe — credința simplă, neclintită, și încrederea continuă în Domnul. *PFE 342.1.*

24 – Aprilie Evrei 11:26-27

Moise gândea că educația dată de înțelepciunea Egiptului l-a calificat în suficientă măsură pentru a scoate pe Israel din robie. Oare nu învățase el toate lucrurile care erau necesare unui general în armată? Nu avusese el cele mai mari privilegii de a învăța la cele mai bune școli ale țării? Da, el simțea că este în stare să-i elibereze.

El și-a început lucrarea, căutând să câștige favoarea poporului său, încercând să le îndrepte greșelile. El a omorât un egiptean care îl bătea pe unul din frații săi. Prin aceasta, el a manifestat spiritul celui care a fost un criminal de la început și s-a dovedit necorespunzător pentru a-L reprezenta pe Dumnezeuul harului, îndurării și al iubirii. El a făcut o greșală jalnică încă de la prima sa încercare. Ca mulți alții, imediat după aceea și-a pierdut încrederea în Dumnezeu și a întors spatele lucrării care i-a fost rânduită; el a fugit de mânia lui faraon. El a tras concluzia că datorită greșelii sale, păcatul cel mare de a lua viața aceluia egiptean crud, Dumnezeu nu-i va permite să aibă vreun rol în lucrarea de eliberare a poporului Său din robia cea cruntă. Însă Domnul a îngăduit aceste lucruri pentru a-l putea învăța bunătatea, îngăduința, **îndelunga răbdare**, care sunt necesare oricărui lucrător al Domnului; căci aceste caracteristici sunt cele care vor face ca lucrătorul să aibă succes în cauza lui Dumnezeu. *PFE 342.2.*

25 – Aprilie Evrei 11:28-29

Moise fusese învățat să fie lingușit și laudat pentru capacitățile sale superioare; însă acum el trebuia să învețe o lecție deosebită. Ca păstor la oi, Moise a învățat să le poarte de grijă celor năpăstuite, să le îngrijească pe cele bolnave, să le caute cu răbdare pe cele rătăcite, să le suporte pe cele neascultătoare și nesupuse și să satisfacă nevoile mieluşeilor și ale oilor bătrâne și slabe. Pe măsură ce se derulau aceste etape în dezvoltarea caracterului său, el a fost atras tot mai mult de Marele Păstor. El a ajuns una cu Sfântul lui Israel. El a crezut în Dumnezeuul cel mare. El a comunicat cu Tatăl prin rugăciune umilă. El a privit la Cel Prea Înalt pentru educație în lucrurile spirituale și pentru cunoașterea datoriei sale ca păstor credincios. Viața lui a ajuns atât de legată de cer, încât Dumnezeu vorbea cu el față către față. *PFE 343.*

26 – Aprilie Ioan 5:19-20

Oamenii pot dobândi toată înțelepciunea posibilă ce poate fi dată de un învățător omenesc; însă Dumnezeu le cere o înțelepciune și mai mare. Ca și Moise, ei trebuie să învețe blândețea, smerenia inimii și neîncrederea în sine. Mântuitorul **Însuși**, când a fost om, a

pentru Semestrul I, 2024 [173]

recunoscut că nu poate face nimic de la El Însuși. Și noi trebuie să învățăm că omul nu are putere în el însuși. Omul va fi eficient doar atunci când devine părtaș de natură divină. *PFE 346.2.*

27 – Aprilie Isaia 9:6

În copilărie, Isus a dat dovadă de o drăgălășenie deosebită în purtare. Mâinile Sale binevoitoare erau totdeauna gata să-i ajute pe alții. Manifesta o răbdare pe care nimic nu o putea tulbura și o credincioșie care niciodată nu sacrifică integritatea. Neclintit ca o stâncă în privința principiilor, viața Sa dădea pe față gingașia amabilității neegoiste. *HLL 68.3.*

28 – Aprilie 1 Corinteni 13:7

Blândețea, tandrețea, îngăduința, îndelunga răbdare, calitatea de a nu fi iritabil, de a răbda totul, de a spera totul și de a suferi totul - acestea sunt roadele care cresc în pomul prețios al dragostei de origine cerească. Dacă este îngrijit, ei se va dovedi a fi un pom veșnic verde. Ramurile lui nu vor slăbi, frunzele lui nu se vor ofili. El este nemuritor, pentru că este udat neîncetat de rouă cerească. *STI 30.3.*

29 – Aprilie Romani 2:4

Dumnezeu se poartă cu poporul Său cu o inimă de părinte. El apelează la ei acordându-le mila sa, sau retrăgând de la ei mila Sa. În mod răbdător, El le înfățișează păcatele lor și în îndelunga Lui răbdare, așteaptă ca ei să recunoască acest lucru. Profeții și solii cerești au fost trimiși ca să înfățișeze acestor gospodari cerințele lui Dumnezeu; dar în loc ca aceștia să fie bine primiți, au fost tratați ca niște vrăjmași. Vierii i-au persecutat și i-au omorât. Dumnezeu a trimis și alți soli, dar au fost tratați la fel ca și primii, numai că vierii au dat pe față o ură mai mare, mai categorică. *PDH 293.1.*

30 – Aprilie Coloseni 3:12

Isus avea mulți simpatizanți în grupul care-L înconjura și faptul că nu a răspuns în nici un fel multor întrebări ce-I fuseseră puse umpluse de uimire mulțimea. Sub toată batjocura și silnicia gloatelor, nici măcar o încruntare, nici o expresie de tulburare nu se

așternuse pe chipul Său. Era demn și stăpân pe Sine. Cei de față Îl priveau, minunându-se. Au făcut comparație între fizicul Său desăvârșit și postura fermă, plină de demnitate cu înfățișarea celor care stăteau înaintea Lui pentru a-L judeca și și-au zis, unii către alții, că El părea mai degrabă un împărat față de oricare dintre marii lor. Nu purta nici o trăsătură a unuia care să fie vinovat de crimă. Ochii Lui erau blânzi, limpezi și netulburați, iar fruntea înaltă și largă. Fiecare aspect al Său era marcat de bunăvoință și principii nobile. Îndelunga Sa răbdare era atât de neomenească, încât mulți tremurau. Chiar Irod și Pilat au fost extrem de tulburați văzând ținuta Lui nobilă, dumnezeiască. *ST 172.2.*

Bunătatea

1 – Mai Psalmii 63:3-4

Bunătatea Domnului față de noi este mare. El nu-I va lăsa niciodată și nici nu-I va părăsi pe aceia care se încred în El. Dacă am cugeta și dacă am vorbi mai puțin despre necazurile noastre și mai mult despre harul și bunătatea lui Dumnezeu, noi ne-am ridica deasupra confuziei și a multor dificultăți pe care le suferim. Frații mei și surorile mele, voi, care simțiți întunericul abătându-se asupra căilor voastre, luați-vă harfele agățate în ramurile copacilor și, asemenea robilor Babilonului, faceți ca încercarea să devină un cântec al mulțumirii. *2MCP 459.4.*

2 – Mai Exod 34:6

Păcatul este cel care ne întunecă mințile și ne desensibilizează. Când păcatul este curățit din inimile noastre, lumina cunoașterii slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos, strălucind asupra Cuvântului Său și reflectându-se pe fața naturii, va întări din ce în ce mai mult faptul că “Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie.” *DV 464.6.*

3 – Mai Psalmii 85:10

Oare de ce aceia care respectă poruncile lui Dumnezeu nu se bazează pe făgăduințele care le-au fost făcute copiilor Săi? În Lege

pentru Semestrul I, 2024 [175]

putem să vedem neprihănirea lui Hristos. La crucea de pe Golgota, “bunătatea și credincioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută”. Aceasta este o asociere care ar trebui să se afle în lucrarea noastră. Dreptatea și neprihănirea trebuie să fie prezentate împreună cu iubirea lui Dumnezeu, așa cum a fost ea manifestată în Isus. Dacă ar fi așa, ce neprihănire s-ar vedea! Cât de bine s-ar vedea nevoia de curățare a oricărei întinări morale! Iar după ce lucrarea aceasta va fi îndeplinită, când vor privi la scumpul nostru Mântuitor, la mila și la harul Său, încăpățânarea care i-a ținut pe atât de mulți departe de lumină va fi îndepărtată pe deplin din sufletul lor. *CF 60.1.*

4 – Mai Ieremia 31: 3

Parabola spune cum avea să fie primit fiul risipitor: “Când era încă departe, tatăl său l-a văzut, și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult”. Dar chiar și această parabolă, oricât de plăcută și mișcătoare este ea, totuși nu poate exprima mila de necuprins a Tatălui nostru ceresc. Domnul declară prin profetul Său: “Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea”. În timp ce păcătosul este încă departe de casa Tatălui, cheltuindu-și averea într-o țară străină, inima Tatălui se topește de dor după el; și orice dorință de întoarcere la Dumnezeu trezită în suflet nu este decât chemarea plină de căldură a Duhului Său, îmbiind, rugând și atrăgând pe fiul rătăcitor spre inima iubitoare a Tatălui. *CH 54.1.*

5 – Mai Psalmul 36:7

“Ieșiți la drumuri și la garduri și siliți-i să intre”, ne poruncește Hristos, “ca să mi se umple casa.” În ascultare de acest cuvânt, trebuie să mergem la păgânii care sunt în apropiere de noi și la aceia care sunt departe. “Vameșii și desfrânații” trebuie să audă invitația Mântuitorului. Prin bunătatea și îndelunga răbdare a solilor Săi, invitația devine o putere coercitivă, spre ridicarea celor scufundați în cele mai mari adâncimi ale păcatului. *DV 164.3.*

6 – Mai Iov 9:5

Domnul nu l-a muștrat pentru cererea sa îndrăzneță; dar au fost rostite cuvinte pline de bunătate: “Voi face să treacă pe dinaintea ta

toată bunătatea Mea”. Nici un om muritor nu poate privi slava descoperită a lui Dumnezeu și să trăiască; dar Moise a fost asigurat că va vedea din slava divină atât cât va putea suporta să vadă. El a fost chemat din nou să se urce pe munte; apoi, mâna care a făcut lumea și care a mutat munții deodată și-i răstoarnă în mânia Sa a luat această creatură făcută din țărână, acest puternic bărbat al credinței, și l-a așezat într-o crăpătură în stâncă, în timp ce slava lui Dumnezeu și toată bunătatea Lui treceau pe dinaintea sa. *PP 328.3.*

7 – Mai Psalmul 116:1-2

David declară: “Iubesc pe Domnul, căci El aude glasul meu, cererile mele. Da, El și-a plecat urechea spre mine, de aceea-L voi chema toată viața mea”. Bunătatea manifestată de Dumnezeu prin faptul că ascultă rugăciunile noastre și le răspunde ne face să avem obligația serioasă de a ne exprima recunoștința pentru favorurile pe care ni le oferă. Ar trebui să-L laudăm pe Dumnezeu mai mult decât o facem. Binecuvântările primite ca răspuns la rugăciune trebuie să fie recunoscute cu promptitudine. Raportul lor trebuie să fie scris în jurnalul nostru, pentru ca, atunci când luăm cartea în mână, să ne aducem aminte de bunătatea Domnului și să laudăm Numele Său sfânt. — *The Review and Herald, 7 mai, 1908. Rg 94.3.*

8 – Mai Matei 7:12

Cei care se angajează în lucrarea din casă în casă vor găsi ocazii de slujire în multe domenii. Ei ar trebui să se roage pentru bolnavi și să facă tot ce le stă în putere să le aline suferința. Să lucreze printre cei de jos, săraci și împovărați. Noi trebuie să ne rugăm pentru și cu cei care nu au putere să-și stăpânească apetitul degradat de patimi. Să se depună efort serios și perseverent pentru mântuirea celor în ale căror inimi s-a trezit interesul. La mulți se poate ajunge numai prin fapte de bunătate dezinteresată. În primul rând trebuie împlinite nevoile lor fizice. Pe măsură ce văd dovezi ale iubirii noastre neegoiste, le va fi mai ușor să creadă în iubirea lui Hristos. *LB 81.1.*

9 – Mai 1 Corinteni 4:9

Pentru cei ce-L iubesc pe Dumnezeu, cei care “sunt chemați după planul Său” biografia biblică are o lecție încă și mai înaltă a lucrării *pentru Semestrul I, 2024* [177]

suferinței. “Voi Îmi sunteți martori, zice Domnul, că Eu sunt Dumnezeu” martori că El este bun și că bunătatea Sa este bunătatea supremă. “Am ajuns o priveliște pentru lume, îngeri și oameni.” Altruismul, principiul Împărăției lui Dumnezeu, este principiul pe care-l urăște Satana; el îi tăgăduiește însăși existența. De la începutul mării controversate, el s-a străduit să dovedească faptul că principiile după care acționează Dumnezeu sunt egoiste; și el procedează la fel cu cei care-I slujesc lui Dumnezeu. Lucrarea lui Hristos și a tuturor celor ce-I poartă Numele este aceea de a dovedi falsitatea pretenției lui Satana. *Ed 154.3.*

10 – Mai Proverbele 3:1

Metoda de guvernare a lui Dumnezeu este un exemplu al felului în care trebuie educați copiii. În servirea Domnului nu există asuprire și nu trebuie să existe asuprire în cămin și nici în școală. Totuși, nici părinții și nici profesorii n-ar trebui să permită ca desconsiderarea cuvântului lor să treacă neobservată. Dacă ei neglijează să corecteze greșelile copiilor, Dumnezeu le va cere socoteală pentru neglijența lor. Cu cenzura să fie însă zgârciți. Bunătatea să fie legea căminului și a școlii. Copiii să fie învățați a păzi legea Domnului, iar o influență fermă și iubitoare să-i oprească de la rău. — (*Counsels to Parents, Teachers, and Students, 155.*) *ÎC 259.1*

11 – Mai Psalmii 33:5

Încercările suportate cu răbdare, binecuvântările primite cu recunoștință, ispitele biruite cu bărbăție, umilința, bunătatea, mila și dragostea, date pe față în chip natural, sunt luminile care strălucesc în caracter, în contrast cu întunericul inimii egoiste, în care lumina vieții n-a luminat niciodată. *CMF 44.3.*

12 – Mai Efeseni 2:6-7

Când trebuie să meargă în căutarea oii pierdute, păstorul nu trebuie să manifeste un interes ocazional, ci o responsabilitate serioasă pentru suflete. Pentru aceasta este nevoie de cercetarea cea mai serioasă a inimii, de rugăciunea cea mai stăruitoare înălțată spre Dumnezeu, ca să îl cunoaștem pe El și puterea harului Său, “ca să

arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus.” - *Letter 8, 1895. Ev 628.*

13 – Mai Psalmii 90:14-17.

Lucrarea publică a lui Isus în favoarea lumii pierdute începuse în urmă cu trei ani. Pilda Sa de lepădare de Sine și bunătatea Lui dezinteresată stăteau în fața lor. Viața Lui de curăție, suferință și devoțiune era cunoscută de toți. Totuși, această scurtă vreme de trei ani era exact atât cât putea lumea să îndure prezența Mântuitorului. *HLL 541.3.*

14 – Mai Romani 3:26

Dumnezeu poate “să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.” Iubirea lui Dumnezeu a fost exprimată atât în dreptatea, cât și în mila Sa. A fost planul lui Satana acela de a despărți mila de adevăr și dreptate. El a căutat să demonstreze faptul că neprihănirea Legii lui Dumnezeu este un vrăjmaș al păcii. Dar Hristos a arătat că în planul lui Dumnezeu ele sunt în mod indisolubil legate; că una nu poate exista fără cealaltă. “Bunătatea și credincioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută.” (Psalmii 85:10.) *HLL 762.3.*

15 – Mai Proverbele 4:18

Vorbind frumos cu copiii și laudându-i atunci când încearcă să facă ce este bine, părinții le pot încuraja străduințele, făcându-i foarte fericiți în jurul cercului familiei, luând astfel naștere un farmec care va alunga orice umbră și va aduce înăuntru lumina soarelui, cu seninătatea ei. Bunătatea reciprocă și stăpânirea de sine vor face din cămin un paradis și va atrage îngerii cei sfinți în cercul familiei; însă aceștia vor pleca din casa unde se aud cuvinte neplăcute, neînțelegeri și certuri. Lipsa bunătății, nemulțumirea și mânia Îl izgonesc pe Domnul Isus din cămin. *6CA 421.6.*

16 – Mai Efeseni 6:4

Părinții să fie atenți unul cu altul chiar în lucrurile mici. Bunătatea în toate trebuie să fie legea casei. Nu trebuie îngăduit nicidecum limbajul aspru; nu trebuie rostite cuvinte usturătoare. Toți pot avea

o înfățișare voioasă, o voce blândă, maniere politicoase; acestea sunt elemente puternice. Copiii sunt atrași de comportamentul optimist, luminos. Arătați-le bunătate și curtoazie, iar ei vor dovedi același spirit, față de voi și unul față de altul. *4CA 421.4.*

17 – Mai Efeseni 4:32

Adevărata educație nu ignoră valoarea cunoașterii științifice sau realizările literare; dar mai presus de informație valorează puterea; mai presus de putere, bunătatea; mai presus de realizările intelectuale, caracterul. Lumea nu are o nevoie atât de mare de oameni care au un intelect extraordinar, pe cât are nevoie de oameni cu un caracter nobil. Ea are nevoie de oameni al căror talent să fie condus de o principialitate statornică. — *Education, 225 (1903). 2MCP 739.1.*

18 – Mai Romani 12:9

Mulți care pun mare accent pe etichetă arată puțin respect pentru orice altceva nu se conformează standardului lor artificial, oricât de bun ar fi. Aceasta este o educație falsă. Ea cultivă orgoliul gata de critică și exclusivismul îngust. Esența adevăratei politeți este respectul față de ceilalți. Educația de bază, trainică, este aceea care răspândește simpatia și încurajează bunătatea față de oricine. — *Educație, 241 (1903). Ev 637.2.*

19 – Mai Efeseni 4:31

Trebuie să cultivi bunătatea și blândețea. Trebuie să fii un om milostiv și politicos. Lucrările tale sunt pătrunse de prea multă severitate și de un spirit neînduplecat, dictatorial, tiranic. Nu iei întotdeauna în considerație cu blândețe sentimentele altora și dai naștere la nemulțumiri și încercări. Mai multă dragoste în lucrările tale și mai multă compasiune străbătută de bunătate ți-ar deschide o cale către inimi și ar câștiga suflete la Hristos și la adevăr. *3M 417.2*

20 – Mai Isaia 43:12

Credința adevărată este viață. O credință vie înseamnă o creștere a vigoriei, o încredere deplină, prin care credinciosul devine o putere cuceritoare. După vindecarea femeii, Isus a dorit ca ea să

recunoască binecuvântările primite. Darurile pe care le oferă Evanghelia nu trebuie câștigate în ascuns sau folosite în taină. De aceea, Domnul cere de la noi să mărturisim despre bunătatea Lui. “Voi Îmi sunteți martori, zice Domnul, că Eu sunt Dumnezeu.” *HLL 347.2.*

21 – Mai Psalmii 107:43

... Nimeni nu poate înțelege deplin însemnătatea dealurilor, a văilor, a râului și a mării dacă nu le privește ca o expresie a iubirii lui Dumnezeu față de om. Dumnezeu ne vorbește prin lucrările providenței Sale și prin influența Duhului Său asupra inimii. În diferite împrejurări și situații din viața noastră, în schimbările ce se produc zilnic în jurul nostru, noi putem găsi învățături prețioase numai dacă inimile noastre vor fi deschise ca să le priceapă. Psalmistul, înfățișând lucrările providenței lui Dumnezeu spune că “bunătatea Domnului umple pământul”. “Cine este înțelept, să ia seama la aceste lucruri și să fie cu luare aminte la bunătățile Domnului”. *CH 87.2.*

22 – Mai 1 Ioan 4:7-8

Din punct de vedere lumesc, banii reprezintă putere; dar, din punct de vedere creștin, iubirea este putere. În acest principiu este implicată putere intelectuală și spirituală. Iubirea curată are o înclinație specială de a face bine și nu poate face decât bine. Ea evită discordia și suferința și aduce adevărata fericire. Adesea, bogăția este o influență de a corupe și nimici; forța este puternică spre a răni, dar adevărul și bunătatea sunt însușiri ale iubirii curate. *4M 138.3.*

23 – Mai Coloseni 3:12-14

De aceea, să apreciem toată frumusețea, iubirea și bunătatea de care ne putem bucura atâta timp cât suntem în viață. Să fim mulțumitori, răbdători, amabili și iertători în relațiile noastre unii cu alții. Să îngăduim ca toate acele gânduri și simțăminte care își găsesc expresia atunci când ne aflăm în preajma celor care mor să fie exprimate în relația noastră de zi cu zi față de frații și surorile care trăiesc. — *Testimonies for the Church 5:490. 2MCP 503.3.*

24 – Mai Romani 2:4

Iubirea lui Dumnezeu urmărește încă pe cel care a ales să se despartă de El și Domnul pune în mișcare toate mijloacele pentru a-l readuce în casa părintească. Fiul risipitor, în starea lui nenorocită, mizeră, “și-a venit în fire”. Puterea amăgitoare pe care Satana a exercitat-o asupra lui a fost frântă. El și-a dat seama că suferințele sale au fost rezultatul propriei sale nebunii și a spus: “Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici! Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu”. Așa nenorocit cum era, fiul risipitor a găsit totuși puterea de a nădăjdui în convingerea că tatăl său îl iubește. Această iubire a fost ceea ce l-a atras spre casă. Tot astfel, certitudinea iubirii lui Dumnezeu este aceea care constrânge pe păcătos să se întoarcă la Dumnezeu. “Bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință”.. Mila și bunătatea lui Dumnezeu înconjoară fiecare suflet care este în primejdie, cu un lanț de aur. Domnul declară: “Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea”. *PDH 202.1*.

25 – Mai Psalmii 89:28

În timp ce scriu, am un simțământ adânc de recunoștință pentru grija iubitoare a Mântuitorului manifestată față de noi, toți. Când citesc Cuvântul lui Dumnezeu și îngenunchez în rugăciune, sunt atât de impresionată de bunătatea și mila lui Dumnezeu, încât nu pot să-mi înalț rugăciunea fără să plâng. Inima mea este copleșită și frântă când mă gândesc la bunătatea și dragostea Tatălui meu ceresc. Flămânzesc și însetez mai mult și tot mai mult după Isus în viața aceasta. Hristos a fost răstignit pentru mine și ar trebui să mă plâng eu dacă sunt răstignită împreună cu Hristos? *Saa 34.1*.

26 – Mai Psalmii 51:1-2, 14

Cântările pe care le-a compus David au fost cântate de tot Israelul, în special atunci când era prezentă curtea regală și în fața preoților, bătrânilor și nobililor. El știa că mărturisirea vinovăției sale avea să facă cunoscute păcatele sale generațiilor viitoare. El își prezenta cazul arătând în cine și-a pus nădejdea și încrederea pentru iertare. “Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta, după îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele! Spală-mă cu desăvârșire de

nelegiuirea mea și curățăm-mă de păcatul meu!” “Izbăvește-mă de vina sângelui vărsat și limba mea va lăuda îndurarea Ta.” *MCS 96.2*

27 – Mai Proverbele 3:3

Privind la Isus, noi ne formăm concepții tot mai clare și mai luminoase cu privire la Dumnezeu și astfel suntem schimbați. Bunătatea și dragostea față de semenii devin pentru noi un instinct natural. Caracterul pe care îl dezvoltăm este o oglindire a caracterului divin. Iar dezvoltarea, în sensul asemănării cu Dumnezeu, ne mărește capacitatea de a-L cunoaște. Relația noastră de părtășie cu lumea cerească ajunge din ce în ce mai profundă, iar capacitatea noastră de a primi comorile cunoștinței și ale înțelepciunii veșnice devine din ce în ce mai mare. *Parabole, 355.*

28 – Mai Psalmii 68:10

Cei care au adunat bogății, le-au adunat cu ajutorul talentelor date lor de Dumnezeu, însă aceste talente prin care s-au acumulat bunuri materiale le-au fost date ca ei să-i poată ajuta pe cei care se află în sărăcie. Aceste daruri au fost așezate asupra oamenilor de Cel care face ca soarele să strălucească și ploaia să cadă peste cei drepti și peste cei nedrepti ca prin rodirea pământului oamenii să poată avea provizii din abundență pentru toate nevoile lor. Holdele au fost binecuvântate de Dumnezeu și “prin bunătatea Lui le-a pregătit pentru săraci.” — *Semnele Timpului, 13 iunie, 1892. LB 15.2.*

29 – Mai 1 Ioan 5:4

Dumnezeu nu dorește ca noi să rămânem apăsați sub povara durerii mute, cu inima rănită și zdrobită. El vrea ca noi să ne uităm în sus și să privim scumpa Sa față plină de iubire. Mântuitorul iubit stă alături de mulți oameni ai căror ochi sunt așa de orbiți de lacrimi, încât nu-L pot distinge. El dorește să ne ia de mână, să privim spre El în simplă încredere, dându-I voie să ne conducă. Inima Sa este deschisă pentru necazurile, întristările și încercările noastre. El ne-a iubit cu o iubire veșnică și ne-a înconjurat cu îndurare. Noi putem să ne punem încrederea în El și să medităm la bunătatea Lui toată ziua. El ne va ridica sufletul mai presus de întristările și frământările zilei, în Împărăția păcii. Gândiți-vă la aceasta, copii ai suferinței și

înrîstării, și bucurați-vă în nădejde. “Ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră.” *CMF 12.3.*

30 – Mai **2 Corinteni 7:1**

Petru spune: “Să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul”. Orice îngăduință păcătoasă tinde să slăbească facultățile și să amortească percepțiile mintale și spirituale, iar Cuvântul sau Duhul lui Dumnezeu nu mai poate face decât o slabă impresie asupra inimii. Pavel le scria corintenilor: “Să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu”. Și împreună cu roadele Duhului: “dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, facerea de bine, bunătatea, credincioșia, blândețea”, el enumără și “înfrânarea poftelor”. (Galateni 5:22-23.) *TV 474.1.*

31 – Mai **2 Samuel 22:36-37**

El spunea că toți cei care deveneau supuși ai Împărăției lui Hristos trebuiau să dea dovadă de credință și pocăință. Trebuia ca bunătatea, cinstea și credincioșia să se vadă în viața lor. Trebuiau să-i ajute pe cei lipsiți și să-și aducă darurile înaintea lui Dumnezeu. Trebuiau să-i apere pe cei fără apărare și să dea pildă de virtute și împreună-simțire. În felul acesta, urmașii lui Hristos vor da dovadă de puterea transformatoare a Duhului Sfânt. În viața lor de toate zilele, se vor vedea dreptatea, mila și iubirea lui Dumnezeu. Dacă nu, ei aveau să fie ca pleava care se aruncă în foc. *HLL 107.3.*

Credincioșia

1 – Iunie **Iacov 1:17**

Curcubeul din jurul tronului e o asigurare că Dumnezeu este **credincios**; că în El nu este schimbare, nici umbră de mutare. Noi am păcătuit față de El și suntem nevrednici de mila Lui; și, cu toate acestea, El Însuși a pus pe buzele noastre acea prea minunată cerere: “Pentru Numele Tău, nu nesocoti, nu necinsti scaunul de domnie al slavei Tale! Nu uita, nu rupe legământul Tău cu noi!” El și-a luat angajamentul să asculte strigătul nostru, când venim la El,

mărturisindu-ne nevrednicia și păcatul. Onoarea tronului Său e legată de împlinirea Cuvântului Său față de noi. *8M 23.2.*

2 – Iunie Psalmii 36:5

După cum vedeți, sunt încă un monument cruțat, prin mila și **credincioșia** lui Dumnezeu față de copiii Săi în necaz. El nu are plăcere să-i vadă pe fiii oamenilor suferind sau întristați; însă, uneori încercările sunt necesare pentru disciplinare, pentru a ne dezbrăca de ceea ce este pământesc. *1M 673.2.*

3 – Iunie Psalmii 85:10

Oare de ce aceia care respectă poruncile lui Dumnezeu nu se bazează pe făgăduințele care le-au fost făcute copiilor Săi? În Lege putem să vedem neprihănirea lui Hristos. La crucea de pe Golgota, “bunătatea și **credincioșia** se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută”. Aceasta este o asociere care ar trebui să se afle în lucrarea noastră. Dreptatea și neprihănirea trebuie să fie prezentate împreună cu iubirea lui Dumnezeu, așa cum a fost ea manifestată în Isus. Dacă ar fi așa, ce neprihănire s-ar vedea! Cât de bine s-ar vedea nevoia de curățare a oricărei întinări morale! Iar după ce lucrarea aceasta va fi îndeplinită, când vor privi la scumpul nostru Mântuitor, la mila și la harul Său, încăpățânarea care i-a ținut pe atât de mulți departe de lumină va fi îndepărtată pe deplin din sufletul lor. *CF 60.1.*

4 – Iunie 1 Împărați 19:19-20

Anii timpurii ai profetului Elisei au fost petrecuți în liniștea vieții de la țară, în învățătura primită de la Dumnezeu, din natură și din desfășurarea unei munci utile. În vremurile unei apostazii aproape generale, familia tatălui său se număra printre aceia care nu-și plecaseră genunchiul înaintea lui Baal. Căminul lor era un loc în care Dumnezeu era onorat și în care **credincioșia** față de datorie era regula vieții de zi cu zi. *Ed 58.2.*

5 – Iunie 1 Corinteni 2:9

Domnul nu răsplătește volumul muncii. El nu Se uită atât la dimensiunea lucrării, cât la **credincioșia** cu care este făcută.

Răsplătit este robul cel bun și credincios. Cultivând capacitățile pe care ni le-a dat Dumnezeu, vom crește în cunoștință și pricepere. Sub controlul dragostei și al temerii de Dumnezeu, perseverența în dobândirea cunoașterii va conferi tinerilor o putere sporită pentru bine, în această viață. Și cei care-și valorifică la maximum posibilitățile de a atinge înalte însușiri ale cunoașterii vor lua cu ei aceste însușiri în viața viitoare. Ei au căutat și au obținut ceea ce nu pierd. Capacitatea de a aprecia slava lucrurilor “pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit” va fi proporțională cu aceste însușiri ale cunoașterii. *SP 513.2.*

6 – Iunie Daniel 1:17

Numai prin **credincioșia** în lucrurile mici poate fi format sufletul spre a acționa cu credincioșie când va purta responsabilități mai mari. Dumnezeu a adus pe Daniel și pe tovarășii săi în contact cu marii oameni ai Babilonului, pentru ca acești păgâni să ajungă să cunoască principiile adevăratei religii. În mijlocul unei națiuni idolatre, Daniel trebuia să reprezinte caracterul lui Dumnezeu. Cum a ajuns el să fie potrivit spre a ocupa o poziție de o așa mare încredere și cinste? **credincioșia** sa în lucrurile cele mici, a fost ceea ce a dat perspectivă întregii sale vieți. El a onorat pe Dumnezeu în datoriile cele mai mici și Domnul a cooperat cu el. Lui Daniel și tovarășilor săi, Dumnezeu le-a dat “știință și pricepere pentru tot felul de scrieri și înțelepciune; mai ales însă a făcut pe Daniel priceput în toate vedeniile și în toate visele”. *PDH 356.3.*

7 – Iunie Psalmii 100:5

“Tot ce are suflare să laude pe Domnul.” S-a gândit vreunul dintre noi așa cum se cuvine pentru cât de multe lucruri trebuie să fim recunoscători? Ne amintim de faptul că îndurările lui Dumnezeu se înnoiesc în fiecare dimineață și **credincioșia** Lui ține în veci? Recunoaștem dependența noastră de El și ne exprimăm recunoștința pentru toate darurile Sale? Sau, din contră, prea adesea uităm că orice ni se dă bun și “orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare”? *5M 315.1.*

8 – Iunie Ioan 15:8

Toți aceia care primesc pe Hristos ca un Mântuitor personal, trebuie să demonstreze adevărul Evangheliei și puterea lui mântuitoare asupra vieții. Dumnezeu nu cere nimic, fără ca mai întâi să ia toate măsurile pentru ca ele să poată fi împlinite. Prin harul Domnului Hristos, noi trebuie să înfăptuim tot ceea ce Dumnezeu ne cere. Toate bogățiile cerului trebuie să fie descoperite prin poporul lui Dumnezeu. “Prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit” spune Domnul Hristos. “Dacă aduceți multă roadă ... și voi veți fi astfel ucenicii Mei.” *PDH 301.2.*

9 – Iunie Luca 16:10

S-ar putea ca unii să se răzvrătească atunci când li se va cere să facă lucruri mici, comune. Însă acestea sunt datorii pe care ei trebuie să știe cum să le îndeplinească. **credincioșia** în lucrurile mici este cea care ne pregătește pentru **credincioșia** în răspunderile mari. Muncitorii care au cel mai mult succes sunt cei care se angajează să-L slujească pe Dumnezeu cu voieșie în lucrurile mici. Fiecare ființă omenească trebuie să contribuie, cu firul vieții sale, la țesătură, pentru a da ajutor la terminarea materialului. Cei care doresc să fie utili pot găsi întotdeauna de lucru. Timpul nu va fi niciodată prea lung pentru ei... *LMM 177.1.*

10 – Iunie 2 Cronici 19:9

Nu durata timpului folosit în lucrare, ci voieșia și **credincioșia** cu care lucrăm, acestea fac ca lucrarea noastră să fie primită de Dumnezeu. În tot ceea ce facem, se cere o completă supunere a eului. Datoria cea mai neînsemnată, îndeplinită însă în sinceritate și cu abnegație, este mai plăcută lui Dumnezeu, decât cea mai mare lucrare, care poartă pecetea egoismului și a înălțării de sine. El se uită să vadă cât de mult din Spiritul lui Hristos nutrim, și cât de multă asemănare cu El dăm pe față în lucrarea noastră. El prețuiește mai mult iubirea și **credincioșia** cu care lucrăm, decât cantitatea lucrului făcut. *PDH 402.3.*

11 – Iunie Psalmii 89:33

Când sunt răspunderi de încredințat cuiva, întrebarea nu este dacă
pentru Semestrul I, 2024

persoana respectivă este elocventă sau bogată, ci dacă este cinstită, **credincioasă** și harnică, pentru că, oricare ar fi aptitudinile ei, fără aceste calități nu este întru totul potrivită pentru vreo poziție de încredere. *SCE 242,2.*

12 – Iunie Psalmii 106:33

Nici chiar cinstea și **credincioșia** lui Moise n-au putut abate plata pentru greșeala lui. Dumnezeu iertase marile abateri ale poporului, dar nu putea trata păcatul conducătorilor așa cum îl trata pe al celor conduși. El îl onorase pe Moise mai presus de oricare alt om de pe suprafața pământului. El îi descoperise slava Sa și prin el îi făcuse cunoscute lui Israel orânduiri Sale. Faptul că Moise se bucurase de o lumină și de o cunoaștere atât de mare făcea ca păcatul lui să fie cu atât mai grav. **credincioșia** dovedită în trecut nu poate ispăși nici o singură faptă rea. Cu cât sunt mai mari lumina și privilegiile date unui om, cu atât mai mare este răspunderea sa și cu atât mai gravă îi este căderea și mai teribilă pedeapsa. După felul în care privesc oamenii lucrurile, Moise nu se făcuse vinovat de o mare nelegiuire; păcatul său era un păcat obișnuit. Psalmistul spune că “Moise a vorbit în mod ușuratic cu buzele”. *PP 420.3.*

13 – Iunie Proverbe 2:21-22

Misionarii pentru Domnul sunt cel mai bine pregătiți pentru lucrarea peste hotare în căminele creștine, în care există temere de Dumnezeu, iubire pentru Dumnezeu, în care familia I se închină lui Dumnezeu, **credincioșia** a devenit a doua natură, nepăsarea și indiferența față de datoriile din cămin nu sunt îngăduite, iar comuniunea tainică cu Dumnezeu este socotită ca fiind esențială pentru îndeplinirea cu credincioșie a datoriilor zilnice. *ICA 35.1.*

14 – Iunie Geneza 39:2-3

În viața amară de străin și sclav pe deasupra, în mijlocul priveriștilor și sunetelor viciilor, al ispitelor închinării păgâne, o închinare înconjurată de toate atracțiile bogăției, culturii și pompei regalității, Iosif a rămas statornic. El învățase lecția supunerii față de datorie. **Credincioșia** în orice slujbă, de la cea mai umilă până la poziția cea

mai sus-pusă, i-a pregătit fiecare calitate pentru cea mai înaltă slujire. *Ed 52.4.*

15 – Iunie **1 Ioan 2:16-17**

Interesele împărăției lui Hristos cer sânguință și **credincioșie** într-o măsură tot atât de mare, pe cât sunt de importante lucrurile spirituale și veșnice, în comparație cu lucrurile trecătoare. Nicio acțiune să nu fie îndeplinită într-o modalitate leneșă, zăbavnică, slabă, deoarece faptul acesta va pune în pericol sufletul nostru și sufletul altora... *Ev 647.3.*

16 – Iunie **1 Corinteni 10:13**

“Și Dumnezeu, care este **credincios**, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda.” Avem și noi partea noastră de făcut. Nu trebuie să ne considerăm neputincioși în fața ispitei. Dumnezeu spune: “Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic”. Dacă, prin asociere cu cei iubitori de plăceri, prin conformare cu practicile lumești, prin unirea intereselor noastre cu interesele necredincioșilor, punem picioarele pe calea ispitei și păcatului, cum ne putem aștepta ca Dumnezeu să ne păzească de cădere? Rămâneți departe de influențele corupătoare ale lumii. Nu mergeți în locurile unde forțele inamicului sunt puternic ancorate. *SCT 82.1.*

17 – Iunie **2 Timotei 1:16-18**

În ultima epistolă pe care o mai scrie apostolul, el vorbește în felul următor despre acest credincios ucenic: “Domnul să-Și verse îndurarea peste casa lui Onisifor; căci de multe ori m-a mângâiat și nu i-a fost rușine de lanțul meu. Nu numai atât, dar, când a fost în Roma, m-a căutat cu multă grijă și m-a găsit. Dea Domnul să capete îndurare de la Domnul ‘în ziua aceea’”. Dorința după iubire și simpatie este sădită în inimă chiar de Dumnezeu. Hristos, în ceasul agoniei Sale în Ghetsemani, a tânjit mult după simpatia ucenicilor Săi. Și Pavel, deși se părea că nu dă importanță greutăților și suferinței, suspina după simpatie și prieteni. Vizita lui Onisifor și

mărturia despre **credincioșia** sa, într-un timp de singurătată și părăsire, au adus bucurie și însuflețire aceluia care-și petrecuse viața în slujirea altora. *FA 491.1.*

18 – Iunie **Matei 16:24**

În fruntea lucrării este nevoie de bărbați **credincioși** și distinși. Cei care n-au avut experiență în purtarea de poveri și care nu doresc să aibă această experiență cu niciun chip nu trebuie să se afle acolo. Sunt de dorit bărbați care vor veghea asupra sufletelor ca unii care vor fi răspunzători. Pentru acest post important, sunt de căutat tați și mame din Israel. Sufletele egoiste, preocupate de sine, zgârcite și lacome să-și găsească un alt loc, unde jalnicele lor trăsături de caracter nu vor fi atât de evidente. Cu cât mai izolați sunt unii ca aceștia, cu atât mai bine este pentru cauza lui Dumnezeu. Apelez la poporul lui Dumnezeu, oriunde s-ar putea găsi: Treziți-vă la datoria pe care o aveți! Puneți-vă pe suflet gândul că trăim, într-adevăr, în mijlocul pericolelor zilelor din urmă! — *2T, p. 467, 468. PC 8.1.*

19 – Iunie **Faptele 16:5**

În tot timpul lucrării sale, Pavel s-a bazat pe Dumnezeu pentru călăuzire directă. În același timp, fusese foarte atent să lucreze în armonie cu hotărârile Conciliului general de la Ierusalim și, ca urmare, „bisericele se întăreau în credință și sporeau la număr din zi în zi”. Și acum, în ciuda lipsei de simpatie pe care i-o arătau unii, el a găsit mângâiere în conștientizarea faptului că își făcuse datoria, încurajând în convertirii lui un spirit de sinceră **credincioșie**, generozitate și iubire frățească, așa cum s-a dovedit cu această ocazie prin darurile îmbelșugate pe care el putea să le pună înaintea prezbiterilor iudei. — *Faptele apostolilor, p. 402.*

20 – Iunie **Luca 19:42**

Vă rog fierbinte, pe voi, care mărturisiți de multă vreme credința și care încă mai manifestați în exterior respectul pentru Domnul Hristos, nu vă înșelați propriile voastre suflete. Întreaga inimă este ceea ce prețuiește Domnul Isus. **Credincioșia** sufletului este singura care are valoare înaintea lui Dumnezeu. “Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea!” “Dacă ...

și tu”. Domnul Hristos ți Se adresează în acest moment personal, coborând de pe tronul Său, cu un simțământ de compătimire și grijă față de aceia care nu-și dau seama de primejdie, care nu au nici o milă față de ei înșiși. *5M 73.1.*

21 – Iunie Daniel 6:22

Istoria lui Daniel este remarcabilă. El și-a trăit principiile și credința împotriva unei mari opoziții. El a fost condamnat la moarte pentru că n-a vrut să se abată nici măcar cu o iotă de la **credincioșia** sa față de Dumnezeu, și aceasta chiar în fața decretului imperial. Astăzi, s-ar putea numi super neprihănire dacă ai îngenunchea să te rogi de trei ori pe zi, așa cum făcea el, știind că ochii iscoditori îl urmăreau și că vrăjmașii săi erau gata să-l acuze de neloialitate față de împărat; dar Daniel nu a îngăduit nici unei puteri pământești să se așeze între el și Dumnezeul său, aceasta chiar și cu perspectiva morții în groapa cu lei. Deși Dumnezeu n-a intervenit ca Daniel să nu fie aruncat în groapa cu lei, un înger a coborât împreună cu el și a închis gura leilor, care nu i-au mai făcut nici un rău, și dimineața, când l-a strigat regele, el a răspuns: “Dumnezeul meu a trimis pe îngerul Său și a închis gura leilor ca să nu mă sfășie; pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui. Și nici înaintea ta, împărate, n-am făcut nimic rău.” El a fost un nobil și neclintit slujitor al lui Dumnezeu. *5M 527.1.*

22 – Iunie Filipeni 1:11

Mântuitorul îndurător veghează asupra voastră cu dragoste și milă, gata să vă asculte rugăciunile și să vă dea ajutorul de care aveți nevoie în lucrarea vieții voastre. Dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, **credincioșia** și facerea de bine sunt elementele caracterului creștin. Aceste prețioase daruri sunt roade ale Duhului. Ele sunt coroana și scutul creștinului. *ÎC 173.1.*

23 – Iunie 2 Timotei 2:13

Există două căi de a lucra cu copiii, căi ce diferă considerabil în principiu și rezultate. **Credincioșia** și dragostea, unite cu înțelepciunea și fermitatea, în conformitate cu învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu, vor aduce fericire atât în viața aceasta cât

și în cea viitoare. Neglijarea datoriei, indulgența nesocotită, nereușita de a împiedica sau corecta nebuniile tinereții vor rezulta în nefericire și distrugere finală pentru copii și în dezamăgire și suferință pentru părinți. — (*The Review and Herald*, 30 August, 1881.) *ÎC* 258.1.

24 – Iunie Galateni 6:7-8

În legile stabilite de Dumnezeu în natură, efectul urmează cauzei cu o certitudine imperturbabilă. Secerișul va dovedi calitatea semințelor semănate. Lucrătorul indolent este condamnat prin însăși propria sa lucrare. Secerișul mărturisește împotriva lui. Tot astfel este și în lucrurile spirituale: **credincioșia** fiecărui lucrător este evaluată după rezultatele lucrării sale. Caracterul lucrării sale, dacă a fost superficială sau atentă, este dezvăluit de recoltă. Acesta este modul în care se hotărăște destinul lui veșnic. *2MCP* 568.3.

25 – Iunie 1 Corinteni 10:13

Dumnezeu a adus pe Daniel și pe tovarășii lui în legătură cu marii bărbați ai Babilonului pentru ca în mijlocul unei națiuni de idolatri să reprezinte caracterul Său. Cum au ajuns ei pregătiți pentru o poziție de cinste și încredere atât de mare? **Credincioșia** în lucrurile mici a fost aceea care a dat perspectivă vieții lor întregi. Ei au onorat pe Dumnezeu în datoriile cele mai mici, ca și în răspunderile mai importante. *PR* 487.2.

26 – Iunie 1 Petru 1:14-16

Ca popor, noi suntem priviți ca fiind deosebiți. Poziția, atitudinea și **credincioșia** noastră trebuie să ne deosebească de oricare altă denominațiune. Dacă prin viața și caracterul nostru nu suntem mai buni decât cei din lume, ei ne vor arăta cu degetul, vor râde de noi și vor zice: “Aceștia sunt adventiști de ziua a șaptea”. “Avem aici un exemplu, un model al poporului care ține ziua a șaptea în locul duminicii.” Stigmatul care ar trebui, și pe bună dreptate, să fie pus pe o asemenea clasă de oameni este în acest fel pusă asupra tuturor aceluia care, în mod conștient, păzesc ziua a șaptea. O, cât de bine ar fi dacă o astfel de clasă de oameni n-ar pretinde că ascultă de adevăr! *5M* 138.2.

27 – Iunie Matei 25:23

Trăiți pentru Dumnezeu. Faceți din învățătura Mântuitorului o parte din viața voastră. Cărarea voastră va străluci de o lumină clară și strălucitoare. Voi veți avea ungerea cerească și veți fi feriți de a face greșeli grave. Nu fiți atât de captivați de lucrarea pe care o faceți voi într-o parte a viei Domnului, încât să nu puteți aprecia lucrarea pe care o fac alții în alte părți ale viei. Poate că ei își cultivă talentele cu **credincioșie**, așa că le pot înapoia, îndoit la număr, Dumnezeului lor. Fiecare om să-și vadă de propria sa lucrare, asigurându-se că e completă, fără pată sau zbârcitură, care să-i strice desăvârșirea. Apoi lăsați pe seama lui Dumnezeu, ca El să spună: “Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!” *8M 170.1.*

28 – Iunie Efeseni 6:12

Prin **credincioșia** față de principiile cumpătării dată pe față de tinerii evrei, Dumnezeu le vorbește tinerilor de astăzi. Este nevoie de bărbați care, asemenea lui Daniel, vor lucra și vor risca pentru cauza dreptății. Sunt necesare inimi curate, brațe puternice și curaj neînfricat, deoarece lupta dintre viciu și virtute cere o veghere neîncetată. Satana vine la fiecare suflet cu ispita în multe forme amăgitoare privind îngăduința poftei. *PR 488.3.*

29 – Iunie Geneza 32:10

Iacov și-a mărturisit nevrednicia: “Eu sunt prea mic pentru toate îndurările și pentru toată **credincioșia** pe care ai arătat-o față de robul Tău.” Dreptii, în suferința lor, vor avea un simțământ adânc al nevredniciei lor și o vor recunoaște cu lacrimi. Ca și Iacov vor invoca prin Domnul Hristos, făgăduințele lui Dumnezeu, făcute tocmai pentru astfel de păcătoși dependenți, neajutorati și plini de căință. În frământarea sa, Iacov s-a prins strâns de înger și n-a vrut să-l lase să plece. În timp ce el se ruga cu lacrimi, îngerul i-a amintit de greșelile trecute și a încercat să plece de la el, pentru a-l încerca. Tot așa vor fi puși la probă și încercați și cei drepti, în ziua necazului lor, pentru a-și dovedi tăria credinței, perseverența și încrederea neclintită în puterea lui Dumnezeu de a-i elibera. *IM 97.3.*

30 – Iunie

Apocalipsa 2, 10

Toți aceia care vor intra în cetatea lui Dumnezeu vor intra pe poarta cea îngustă prin efort chinuitor, căci “nimic întinat nu va intra în ea”. Dar nici unul dintre aceia care au căzut nu trebuie să se lase pradă disperării. Bărbați în vârstă, care odinioară au onorat pe Dumnezeu, și-au mânjit sufletul, jertfînd virtutea pe altarul poftelor, dar, dacă se pocăiesc, părăsesc păcatul și se întorc la Dumnezeu, este încă nădejde pentru ei. Acela care declară: “Fii **credincios** până la moarte, și îți voi da cununa vieții” face invitația: “Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea, milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertînd”. Dumnezeu urăște păcatul, dar iubește pe păcătos. “Le voi vindeca vătămarea adusă de neascultarea lor”, spune El, “îi voi iubi cu adevărat.” *PR 84.1.*

Sfârșit.

APUSUL SOARELUI ÎN ROMÂNIA - 2024

IANUARIE		
5	V.	a.s. CT 16,40; B 16,50; MS 16,48; AR 17,03
6	S.	a.s. CT 16,41; B 16,51; MS 16,49; AR 17,04
12	V.	a.s. CT 16,50; B 16,58; MS 16,57; AR 17,11
13	S.	a.s. CT 16,51; B 16,58; MS 16,58; AR 17,12
19	V.	a.s. CT 16,57; B 17,06; MS 17,06; AR 17,21
20	S.	a.s. CT 16,58; B 17,07; MS 17,07; AR 17,22
26	V.	a.s. CT 17,06; B 17,16; MS 17,16; AR 17,30
27	S.	a.s. CT 17,08; B 17,17; MS 17,17; AR 17,31
FEBRUARIE		
2	V.	a.s. CT 17,17; B 17,27; MS 17,28; AR 17,40
3	S.	a.s. CT 17,18; B 17,28; MS 17,28; AR 17,40
9	V.	a.s. CT 17,26; B 17,35; MS 17,37; AR 17,49
10	S.	a.s. CT 17,27; B 17,37; MS 17,39; AR 17,50
16	V.	a.s. CT 17,35; B 17,45; MS 17,48; AR 17,59
17	S.	a.s. CT 17,37; B 17,46; MS 17,49; AR 18,01
23	V.	a.s. CT 17,45; B 17,55; MS 17,58; AR 18,10
24	S.	a.s. CT 17,46; B 17,56; MS 18,00; AR 18,11
MARTIE		
1	V.	a.s. CT 17,53; B 18,03; MS 18,07; AR 18,20
02	S.	a.s. CT 17,54; B 18,04; MS 18,08; AR 18,22
08	V.	a.s. CT 18,02; B 18,12; MS 18,17; AR 18,30
09	S.	a.s. CT 18,03; B 18,13; MS 18,18; AR 18,31
15	V.	a.s. CT 18,11; B 18,21; MS 18,27; AR 18,40
16	S.	a.s. CT 18,12; B 18,22; MS 18,28; AR 18,41
22	V.	a.s. CT 18,20; B 18,30; MS 18,36; AR 18,49
23	S.	a.s. CT 18,21; B 18,31; MS 18,38; AR 18,51
29	V.	a.s. CT 18,28; B 18,39; MS 18,46; AR 18,59
30	S.	a.s. CT 19,29; B 19,40; MS 19,47; AR 20,00

APRILIE		
5	V.	a.s. CT 19,37; B 19,47; MS 19,56; AR 20,08
6	S.	a.s. CT 19,38; B 19,48; MS 19,57; AR 20,09
12	V.	a.s. CT 19,45; B 19,56; MS 20,05; AR 20,18
13	S.	a.s. CT 19,46; B 19,57; MS 20,06; AR 20,19
19	V.	a.s. CT 19,54; B 20,05; MS 20,15; AR 20,27
20	S.	a.s. CT 19,55; B 20,06; MS 20,16; AR 20,28
26	V.	a.s. CT 20,02; B 20,13; MS 20,24; AR 20,36
27	S.	a.s. CT 20,03; B 20,14; MS 20,25; AR 20,37
MAI		
3	V.	a.s. CT 20,11; B 20,22; MS 20,33; AR 20,45
4	S.	a.s. CT 20,12; B 20,23; MS 20,34; AR 20,46
10	V.	a.s. CT 20,19; B 20,30; MS 20,42; AR 20,54
11	S.	a.s. CT 20,20; B 20,31; MS 20,43; AR 20,55
17	V.	a.s. CT 20,27; B 20,38; MS 20,51; AR 21,03
18	S.	a.s. CT 20,28; B 20,39; MS 20,52; AR 21,04
24	V.	a.s. CT 20,34; B 20,45; MS 20,59; AR 21,10
25	S.	a.s. CT 20,35; B 20,46; MS 21,00; AR 21,11
31	V.	a.s. CT 20,42; B 20,51; MS 21,06; AR 21,17
IUNIE		
1	S.	a.s. CT 20,43; B 20,52; MS 21,06; AR 21,18
7	V.	a.s. CT 20,47; B 20,57; MS 21,12; AR 21,23
8	S.	a.s. CT 20,48; B 20,58; MS 21,12; AR 21,24
14	V.	a.s. CT 20,51; B 21,01; MS 21,15; AR 21,27
15	S.	a.s. CT 20,52; B 21,02; MS 21,16; AR 21,28
21	V.	a.s. CT 20,53; B 21,03; MS 21,18; AR 21,30
22	S.	a.s. CT 20,54; B 21,03; MS 21,18; AR 21,30
28	V.	a.s. CT 20,53; B 21,04; MS 21,19; AR 21,30
29	S.	a.s. CT 20,53; B 21,04; MS 21,18; AR 21,30

*Abrevieri: CT = Constanța, B= București, MS=Mureș, AR= Arad.
Pentru Rep. Moldova se va folosi ora Constanței.